

ISSN 2518-7945 (Print)
ISSN 2663-5119 (Online)

BULLETIN **OF THE KARAGANDA UNIVERSITY**

LAW
Series

2024 • Volume 29 • Issue 2(114)

ISSN 2518-7945 (Print)

ISSN 2663-5119 (Online)

Индексі 74619

Индекс 74619

ҚАРАҒАНДЫ
УНИВЕРСИТЕТІНІҢ
ХАБАРШЫСЫ

ВЕСТНИК

КАРАГАНДИНСКОГО
УНИВЕРСИТЕТА

BULLETIN

OF THE KARAGANDY
UNIVERSITY

ҚҰҚЫҚ сериясы

Серия ПРАВО

LAW Series

2024

29-том • 2(114)-шығарылым

Том 29 • Выпуск 2(114)

Volume 29 • Issue 2(114)

1996 жылдан бастап шығады

Издается с 1996 года

Founded in 1996

Жылына 4 рет шығады

Выходит 4 раза в год

Published 4 times a year

Қарағанды / Караганда / Karaganda

2024

Бас редакторы
заң ғыл. д-ры **Н.О. Дулатбеков**

Жауапты хатшы
заң ғыл. канд. **Г.А. Ильясова**

Редакция алқасы

- Г.З. Кожаметов,** заң ғыл. д-ры, акад. Е.А. Бөкетов атындағы Қарағанды университеті (Қазақстан);
- С.К. Амандықова,** заң ғыл. д-ры, АІУ Жоғары құқық мектебі, Астана (Қазақстан);
- М.А. Сарсембаев,** заң ғыл. д-ры, «Болашақ» консалтингтік тобы» ЖШС, Астана (Қазақстан);
- Т.Е. Қаудыров,** заң ғыл. д-ры, М.С. Нәрікбаев атындағы Қазақ гуманитарлық-заң университеті, Астана (Қазақстан);
- Д. Чанкова,** PhD д-ры, «Неофит Рильский» Оңтүстік-Батыс университеті, Благоевград (Болгария);
- Б.А. Тайторина,** заң ғыл. д-ры, Абай атындағы Қазақ ұлттық педагогикалық университеті, Алматы (Қазақстан);
- Н.В. Мороз,** заң ғыл. канд., «МИФИ» Ұлттық ядролық зерттеу университеті, Мәскеу (Ресей);
- М. Греджи,** PhD д-ры, Феррара университеті (Италия);
- С.П. Мороз,** заң ғыл. д-ры, Каспий университеті, Алматы (Қазақстан);
- Я. Ердоған,** PhD д-ры, Анталия «Білім» университеті, Анталия (Түркия);
- А.М. Хлус,** заң ғыл. канд., Беларусь мемлекеттік университеті, Минск (Беларусь);
- Е.Н. Ключева,** заң ғыл. д-ры, Мемлекеттік инфрақұрылым және технологиялар университеті, Киев (Украина);
- С.А. Балашенко,** заң ғыл. д-ры, Беларусь мемлекеттік университеті, Минск (Беларусь)

Редакцияның мекенжайы: 100024, Қарағанды қ., Университет к-сі, 28.
E-mail: pravo_vestnik@mail.ru. Сайт: <https://law-vestnik.ksu.kz>

Атқарушы редактор
PhD д-ры **Г.Б. Саржанова**

Редакторлары
Ж.Т. Нурмуханова, С.С. Балкеева, И.Н. Муртазина

Компьютерде беттеген
М.С. Бабатаева

Қарағанды университетінің хабаршысы. «Құқық» сериясы. — 2024. — 29-т., 2(114)-шығ. — 130 б. — ISSN 2518-7945 (Print). ISSN 2663-5119 (Online).

Меншік иесі: «Академик Е.А. Бөкетов атындағы Қарағанды университеті» КЕАҚ.

Қазақстан Республикасы Ақпарат және қоғамдық даму министрлігімен тіркелген. 30.09.2020 ж. № KZ00VPY00027383 қайта есепке қою туралы куәлігі.

Басуға 28.06.2024 ж. қол қойылды. Пішімі 60×84 1/8. Қағазы ксерокстік. Көлемі 16,25 б.т. Таралымы 200 дана. Бағасы келісім бойынша. Тапсырыс № 47.

«Акад. Е.А. Бөкетов ат. Қарағанды ун-ті» КЕАҚ баспасының баспаханасында басылып шықты. 100024, Қазақстан, Қарағанды қ., Университет к-сі, 28. Тел. (7212) 35-63-16. E-mail: izd_kargu@mail.ru

© Акад. Е.А. Бөкетов атындағы Қарағанды университеті, 2024

Главный редактор
д-р юрид. наук **Н.О. Дулатбеков**

Ответственный секретарь
канд. юрид. наук **Г.А. Ильясова**

Редакционная коллегия

- Г.З. Кожаметов,** д-р юрид. наук, Карагандинский университет имени академика Е.А. Букетова (Казахстан);
- С.К. Амандыкова,** д-р юрид. наук, Высшая школа права АІУ, Астана (Казахстан);
- М.А. Сарсембаев,** д-р юрид. наук, ТОО «Консалтинговая группа “Болашак”», Астана (Казахстан);
- Т.Е. Каудыров,** д-р юрид. наук, Казахский гуманитарно-юридический университет имени М.С. Нарикбаева, Астана (Казахстан);
- Д. Чанкова,** д-р PhD, Юго-Западный университет «Неофит Рильский», Благоевград (Болгария);
- Б.А. Тайторина,** д-р юрид. наук, Казахский национальный педагогический университет имени Абая, Алматы (Казахстан);
- Н.В. Мороз,** канд. юрид. наук, Национальный исследовательский ядерный университет «МИФИ», Москва (Россия);
- М. Греджи,** д-р PhD, Университет Феррары (Италия);
- С.П. Мороз,** д-р юрид. наук, Каспийский университет, Алматы (Казахстан);
- Я. Ердоган,** д-р PhD, Университет Анталии «Билим», Анталья (Турция);
- А.М. Хлус,** канд. юрид. наук, Белорусский государственный университет, Минск (Беларусь);
- Е.Н. Ключева,** д-р юрид. наук, Государственный университет инфраструктуры и технологий, Киев (Украина);
- С.А. Балашенко,** д-р юрид. наук, Белорусский государственный университет, Минск (Беларусь)

Адрес редакции: 100024, г. Караганда, ул. Университетская, 28.
E-mail: pravo_vestnik@mail.ru. Сайт: <https://law-vestnik.ksu.kz>

Исполнительный редактор

д-р PhD **Г.Б. Саржанова**

Редакторы

Ж.Т. Нурмуханова, С.С. Балкеева, И.Н. Муртазина

Компьютерная верстка

М.С. Бабатаева

Вестник Карагандинского университета. Серия «Право». — 2024. — Т. 29, вып. 2(114). — 130 с. ISSN 2518-7945 (Print). ISSN 2663-5119 (Online).

Собственник: НАО «Карагандинский университет имени академика Е.А. Букетова».

Зарегистрировано Министерством информации и общественного развития Республики Казахстан. Свидетельство о постановке на переучет № KZ00VPY00027383 от 30.09.2020 г.

Подписано в печать 28.06.2024 г. Формат 60×84 1/8. Бумага ксероксная. Объем 16,25 п.л. Тираж 200 экз. Цена договорная. Заказ № 47.

Отпечатано в типографии издательства НАО «Карагандинский университет им. акад. Е.А. Букетова». 100024, Казахстан, г. Караганда, ул. Университетская, 28. Тел. (7212) 35-63-16. E-mail: izd_kargu@mail.ru

© Карагандинский университет им. акад. Е.А. Букетова, 2024

Chief Editor

Doctor of law **N.O. Dulatbekov**

Secretary

Cand. of law **G.A. Ilyassova**

Editorial board

- G.Z. Kozhakhmetov**, Doctor of law, Karaganda University of the name of acad. E.A. Buketov (Kazakhstan);
- S.K. Amandykova**, Doctor of law, AIU High School of Law, Astana (Kazakhstan);
- M.A. Sarsembayev**, Doctor of law, Senior Researcher, LLP “Bolashak” Consulting group, Astana (Kazakhstan);
- T.E. Kaudyrov**, Doctor of law, M. Narikbayev Kazakh Humanitarian Law University, Astana (Kazakhstan);
- D. Chankova**, PhD, South-West University “Neofit Rilski”, Blagoevgrad (Bulgaria);
- B.A. Taitorina**, Doctor of Law, Abai Kazakh National Pedagogical University, Almaty (Kazakhstan);
- N.V. Moroz**, Cand. of law, National Research Nuclear University “MEPhI”, Moscow (Russia);
- M. Greggi**, PhD, University of Ferrara (Italy);
- S.P. Moroz**, Doctor of Law, Caspian University, Almaty (Kazakhstan);
- Y. Erdogan**, PhD, Antalya “Bilim” University, Antalya (Turkey);
- A.M. Khlus**, Cand. of law, Belarusian State University, Minsk (Belarus);
- E.N. Klyueva**, Doctor of Law, State University of Infrastructure and Technology, Kiev (Ukraine);
- S.A. Balashenko**, Doctor of Law, Belarusian State University, Minsk (Belarus)

Postal address: 28, University Str., 100024, Karaganda, Kazakhstan.

E-mail: pravo_vestnik@mail.ru. *Web-site:* <https://law-vestnik.ksu.kz>

Executive Editor

PhD **G.B. Sarzhanova**

Editors

Zh.T. Nurmukhanova, S.S. Balkeyeva, I.N. Murtazina

Computer layout

M.S. Babatayeva

Bulletin of the Karaganda University. “Law” Series. — 2024. — Vol. 29, Iss. 2(114). — 130 p. — ISSN 2518-7945 (Print). ISSN 2663-5119 (Online).

Proprietary: NLC “Karaganda University of the name of academician E.A. Buketov”.

Registered by the Ministry of Information and Social Development of the Republic of Kazakhstan. Rediscount certificate No. KZ00VPY00027383 dated 30.09.2020.

Signed in print 28.06.2024. Format 60×84 1/8. Photocopier paper. Volume 16,25 p.sh. Circulation 200 copies. Price upon request. Order № 47.

Printed in the Publishing house of NLC “Karaganda University of the name of acad. E.A. Buketov”.

28, University Str., Karaganda, 100024, Kazakhstan. Tel. (7212) 35-63-16. E-mail: izd_kargu@mail.ru

© Karagandy University of the name of acad. E.A. Buketov, 2024

МАЗМҰНЫ – СОДЕРЖАНИЕ – CONTENTS

КОНСТИТУЦИЯЛЫҚ, САЛЫҚ ЖӘНЕ ХАЛЫҚАРАЛЫҚ ҚҰҚЫҚ КОНСТИТУЦИОННОЕ, НАЛОГОВОЕ И МЕЖДУНАРОДНОЕ ПРАВО CONSTITUTIONAL LAW, TAX LAW AND INTERNATIONAL LAW

<i>Амандықова С.К., Қожахметова С.Г.</i> Роль и место Конституционного суда Республики Казахстан в механизме государства: конституционно-правовые аспекты.....	6
<i>Nurbekova G.T., Juchnevicius E.E., Tussupova L.K.</i> An integrated approach to the concept and elements of tax administration: theoretical and legal aspects	16
<i>Issabekova V.S., Zalesny J.</i> Formation of a new model of election to the post of Commissioner for Human Rights in the Republic of Kazakhstan: problems and prospects.....	25
<i>Abdakimova D.A.</i> International protection of intellectual property rights: cooperation of the Republic of Kazakhstan within WIPO.....	34
<i>Sairambaeva Zh.T., Zhang Ju.</i> Legal aspects of investment facilitation of the Shanghai Cooperation Organization member states	41
<i>Кукеев А.К.</i> Государственная политика обеспечения энергетической безопасности в зарубежных странах: конституционно-правовой аспект	48

МЕМЛЕКЕТ ЖӘНЕ ҚҰҚЫҚ ТЕОРИЯСЫ МЕН ТАРИХЫ ТЕОРИЯ И ИСТОРИЯ ГОСУДАРСТВА И ПРАВА THEORY AND HISTORY OF STATE AND LAW

<i>Байжанова К.Т., Серикбаева С.С.</i> Құқықтық реттеу және оның тиімділігін арттыру мәселелері ...	60
<i>Turlayev A.V., Sopykhanova A.B.</i> Problems and prospects for reducing statelessness in the Republic of Kazakhstan	70

ҚЫЛМЫСТЫҚ ҚҰҚЫҚ ЖӘНЕ ҚЫЛМЫСТЫҚ ІС ЖҮРГІЗУ ҚҰҚЫҒЫ УГОЛОВНОЕ ПРАВО И УГОЛОВНОЕ ПРОЦЕССУАЛЬНОЕ ПРАВО CRIMINAL LAW AND CRIMINAL PROCEDURAL LAW

<i>Biebayeva A.A., Dulatbekov N.O., Kalguzhinova A.M.</i> Some issues of improving the statistical accounting of domestic violence in the Republic of Kazakhstan.....	78
---	----

АЗАМАТТЫҚ ҚҰҚЫҚ ЖӘНЕ АЗАМАТТЫҚ ІС ЖҮРГІЗУ ҚҰҚЫҒЫ ГРАЖДАНСКОЕ ПРАВО И ГРАЖДАНСКОЕ ПРОЦЕССУАЛЬНОЕ ПРАВО CIVIL LAW AND CIVIL PROCEDURAL LAW

<i>Самарходжаев Б.Б., Мансуров А.Ф.</i> Применение обеспечительных мер в Республике Узбекистан	85
<i>Бажина М.А., Щекочихина Е.П.</i> Правовые предпосылки применения смарт-контрактов	94
<i>Нурмагамбетов А.М., Нурмагамбетова С.Б.</i> Конституционализм и судебный конституционализм в Республике Казахстан: истоки и современность.....	102
<i>Момышева Ф.С., Оспанова Ж.Б.</i> Медиация: вопросы теории и практики	110
<i>Айтимов Б.Ж., Ильясова Г.А.</i> Блокчейн технологияларды қолдану салалары: шетелдердегі құқықтық реттеу тәжірибесі.....	122

<https://doi.org/10.31489/2024L2/6-15>

УДК 342.5

Получено: 09 февраля 2024 г. | Принято: 01 марта 2024 г.

С.К. Амандыкова, С.Г. Кожаметова *

*Международный университет «Астана», Астана, Казахстан
(E-mail: k_saulet@mail.ru)*

*Scopus Author ID: 56028909300, ORCID ID: 0000-0002-9764-0703,
Researcher ID WOS: ELE-3860-2022, ORCID ID: 0000-0002-3676-1413*

Роль и место Конституционного суда Республики Казахстан в механизме государства: конституционно-правовые аспекты

Целью статьи является рассмотрение роли и места Конституционного суда Республики Казахстан в механизме государства. В ходе исследования они раскрываются при изучении одного из элементов правового статуса — «принципы организации и деятельности, взаимоотношение с другими органами государственной власти». Для этого раскрыты основные термины «ветви власти», «конституционность» и др. Особенностью работы является анализ научных трудов и конституционных норм по созданию Конституционного суда в Республике Казахстан. Авторами статьи проанализированы научные труды отечественных и зарубежных ученых по данному вопросу, выявлены как преимущества, так и недостатки элемента правового статуса «взаимодействия Конституционного суда РК с другими органами государственной власти». В работе были применены следующие методы: исторический, диалектический, формально-юридический (юридическая догматика) и компаративный (сравнительно-правовой). По результатам научного поиска и проведенного научного анализа авторами предложены выводы и предложения: о необходимости отнести Конституционный суд РК (2023 г.) в отдельную (самостоятельную) ветвь власти — конституционно-контрольную ветвь. А также определить правовой статус Конституционного суда РК (2023 г.), закрепив его в соответствующей статье (ст. 1) Конституционного закона РК «О Конституционном суде РК» от 05.11.2022 г. Кроме того, для усиления правового статуса и занимаемого места Конституционного суда РК в государственном механизме приведен ряд других предложений.

Ключевые слова: ветви власти, система сдержек и противовесов, правовой статус, конституционный контроль, Конституционный суд, конституционализм.

Введение

Одним из основополагающих принципов правового государства является разделение власти на ветви. Как известно правовед эпохи Просвещения Ш.Л. Монтескье (французский юрист XVIII в.) в своем трактате «О духе законов» заложил идею одного из принципов политического либерализма — «разделения власти». В современном мире независимое и демократическое государство непосредственно функционирует, придерживаясь данного принципа.

В силу последних нововведений, внесших колоссальные изменения в конституционно-правовое поле, роль и место в государственном механизме вновь созданного Конституционного суда является очень актуальным вопросом. Ведь орган конституционной юстиции, Конституционный суд, был одним из первых созданных и плодотворно функционировавших органов в молодом независимом госу-

---

* Автор-корреспондент. E-mail: k_saulet@mail.ru

дарстве. Однако в силу определенных обстоятельств был упразднен, и вместо него долгие годы действовал Конституционный совет. Так, возникает вопрос по определению конституционно-правового статуса, занимаемого места и роли воссозданного Конституционного суда РК (с 2023 г.).

Методы и материалы

В исследовании применялись общенаучные методы и научно-специальные, которые предоставили возможность раскрыть суть изучаемого вопроса. В частности, применялись: исторический, диалектический, формально-юридический и компаративный (сравнительно-правовой) методы. Исторический метод позволил изучить становление и функционирование первого органа конституционного контроля в РК. Диалектический метод познания помог изучить правовые явления в их взаимосвязи и развитии, в данном случае мы рассмотрели взаимодействие органа конституционного контроля с другими органами государственной власти. Компаративный (сравнительно-правовой) использовался при проведении сравнения правового статуса и создания органа конституционного контроля в других странах, в частности в РФ. Формально-юридический метод (юридическая догматика), с его помощью проанализированы правовые нормы, регламентирующие конституционно-правовые аспекты деятельности Конституционного суда (далее — КС). Результатом применения данных методов являются приведенные выводы и рекомендации по деятельности конституционно-правового института конституционного контроля — Конституционного суда РК.

Результаты и их обсуждение

Изучая терминологию в данной области, мы встречаем достаточно много материалов и мнений ученых, однако мы рассмотрим лишь некоторые, более значимые для данной статьи.

Механизм государства формируется путем соблюдения многочисленных правил и требований, в том числе и принципа правового и демократического государства — разделение власти на ветви. Соответственно Конституция РК содержит такое правило: «Государственная власть в Казахстане едина, осуществляется на основе Конституции и законов в соответствии с принципом ее разделения на законодательную, исполнительную и судебную ветви...» [1].

В научном комментарии Конституции РК, разработанном выдающимся ученым, конституционалистом Г.С. Сапаргалиевым, мы можем увидеть дефиницию: «система сдержек и противовесов — совокупность установленных в Конституции организационных и правовых мер, обеспечивающих деятельность ветвей государственной власти в рамках их полномочий, предусматривающих ответственность за их превышение» [2; 27].

Касательно принципа разделения властей на ветви (триада), то в нормативных правовых актах Казахстана впервые говорится в Декларации суверенитета КазССР, и в первом Конституционном законе от 16.12.1991 года «О государственной независимости Казахстана» закрепляется, что нужно создать отдельный орган конституционной юстиции, Конституционный суд, как высший орган судебной защиты Конституции РК. Первая Конституция РК (1993 г.) закрепляет конституционно-правовую норму, о разделении власти и применении сдержек и противовесов.

По мнению профессора С.К. Амандыковой, именно Первая Конституция РК заложила путь к демократии и независимости, которую описывает так: «Важной вехой современного конституционного развития явилось принятие Конституции РК 28 января 1993 года, что стало реализацией естественного права казахстанского народа на Конституцию» [3; 72].

В следующем труде А.С. Ибраевой раскрывается понятие «разделение власти на ветви» как один из принципов демократического и современного государства. «Разделение на ветви власти предполагает деление государственной власти на самостоятельные ветви: законодательную, исполнительную и судебную, которые должны составлять систему сдержек и противовесов...» [4]. Автором четко определено то, что власть не может быть сосредотачиваться в руках только одной ветви (одного органа), тем самым показывает действие данной системы и защиту от произвола.

Из раскрытых выше дефиниций следует то, что аппарат публичной власти в современном государстве должен формироваться, соблюдая систему сдержек и противовесов. Итак, если вкратце это «совокупность организационных и правовых мер, установленных в Конституции», при воссоздании Конституционного суда РК придерживались ли данной системы, точнее, закреплено ли на уровне соответствующего законодательства, непременно возникает такой вопрос. Далее, исходя из изложенного выше определения, если это призвано обеспечивать деятельность органов государственной власти, то к какой из ветвей власти относится действующий с 2023 г. Конституционный суд РК.

Ведь с вновь созданным органом конституционного контроля — Конституционным судом Республики Казахстан — возникает вопрос по поводу занимаемого им места в системе государственных органов. Несомненно, такой вопрос не мог возникнуть с Конституционным судом РК в 1992 г. Так, на основании норм Закона РК от 05.06.1992 г. «О Конституционном суде», в п. 1 ст. 1 говорилось: «Конституционный суд Казахстана является высшим органом судебной власти по защите Конституции РК» [5]. Соответственно этим четко и ясно обозначалось место, занимаемое КС РК, в системе разделения государственной власти.

Во многих других Конституциях развитых стран КС относится к судебной ветви власти. Так, в Первой Конституции РК (1993 г.) говорилось, что Конституционный суд — высший орган судебной власти, защищает и охраняет Конституцию.

Научная мысль С.К. Амандыковой по данному вопросу выглядит следующим образом: «Первый Основной Закон определяет механизм системы сдержек и противовесов в формировании и организации публичной власти в Казахстане. Но нужно признать, что все же не полностью удалось воплощение всех элементов данной системы между ветвями органов государственной власти. Поэтому не всегда удавалось сохранить применение принципа сбалансированности при выяснении и установлении полномочий высших органов государственной власти» [6].

Как нам известно, почти во всех научных трудах ученых указывается, что пик функционирования КС РК (1992 г.) связан именно с так называемым «Делом Т. Квятковской». В данной ситуации речь шла о признании неконституционными ряда актов ЦИК РК, которые впоследствии помогли сдвинуть тогдашний балласт правовых конструкций и стали импульсом для нововведений в правовом сообществе. Данное событие соответственно привело к дисбалансу взаимоотношений между конкретными органами государственной власти и Конституционным судом РК (1992 г.).

Согласно мнению профессора С.К. Амандыковой, Конституция РК 1993 г. не решила вопрос о четком разделении ветвей власти и их функций. Так, не в полной мере воплотились все составляющие системы сдержек и противовесов между всеми ветвями государственной власти. Автором подробно раскрывается сложившаяся ситуация после принятия первого (1993 г.) Основного Закона страны, который, несмотря на тот переходный период, смог внести свой ощутимый вклад в действующую правовую систему, приводя ее более к демократичности.

Одним из фундаментальных, особо значимых документов явился Конституционный закон Казахстана от 05.11.2022 г. «О Конституционном суде РК» (далее — КЗ РК О КС РК) [7]. В документе ст. 1 содержит норму о статусе КС РК. Где сказано о том, что данный орган является самостоятельным и независимым, руководствуется только Основным Законом и данным Конституционным законом, также не проводит иные действия, которые непосредственно могут относиться к компетенции судов или других органов государственной власти. С дословным определением статуса КС РК можно ознакомиться в данном Конституционном законе.

Однако входит ли КС РК в одну из ветвей власти и в состав судебной системы Казахстана, тут четко не прописывается. Поэтому обратились к исследованиям ученого Г.С. Сапаргалиева, где указывается на то, что система сдержек и противовесов применяется не только во взаимоотношениях тех органов, которые непосредственно относятся к ветви власти, но и во всех других [8; 212].

Ученый Н.Х. Калишева, изучая систему сдержек и противовесов, приводит классификацию ее признаков, где одним из них отмечается следующее: «система сдержек и противовесов осуществляется и между теми ветвями власти и органами, которые не относятся к какой-либо ветви» [9].

Опираясь на труды ученых конституционалистов, особенно на мнение ученого Г.С. Сапаргалиева, который указывал на присутствие особых признаков, которыми обладают органы публичной власти. Одним из таких является: закрепление в конституционном законодательстве правового статуса [2; 364].

В юридической научной литературе встречаются такие большие блоки концепции ученых, которые: 1) относят КС к числу общих судов, входящих в судебную ветвь власти; 2) относят КС к специализированному институту, который не входит ни в одну из ветвей власти; 3) относят КС к отдельной самостоятельной ветви власти (4-ой). Также при множестве различных мнений и взглядов по поводу занимаемого места КС в системе разделения власти на ветви можем сослаться на видение следующего ученого А.К. Караева, который, проанализировав ряд научных трудов, высказывается в сторону отдельной ветви власти: «конституционно-контрольная ветвь», или «гарантии соблюдения Конституции» [10; 81].

На наш взгляд, следует согласиться с мнениями ученых, хотя они писали о Конституционном совете, но обозначенные ими признаки полностью присущи и ныне действующему новому органу — Конституционному суду РК (с 2023 г.). Следовательно, мы полагаем, что раз нет четко прописанной конституционной нормы в соответствующих правовых актах, то необходимо выделить в действующем Конституционном законе РК «О Конституционном суде РК» особое положение данного органа государственной власти, определяя его статус, как органа, составляющего отдельную (самостоятельную) ветвь власти, — конституционно-контрольную ветвь.

По данному вопросу интересными являются мнения и взгляды отечественных и зарубежных ученых, которые непосредственно занимались научным поиском и анализом соответствующей юридической литературы.

Ученый, в то время судья Конституционного суда РК Ж.Н. Баишев отмечает, что Верховный Совет и Президент по направлениям деятельности влияют на формирование самого состава КС (*созданный 1992 году*. — Авт.), также и на его функционирование. На основании законодательной инициативы, которой они обладают при принятии поправок в Основной Закон. Им четко подчеркнуто, что не только образование, но и конституционная компетенция КС РК зависит от позиций Верховного Совета и Президента [11; 64]. Так, состав КС РК избирался депутатами на сессии Верховного Совета. Тем самым в своем труде он определяет КС как высший орган судебной защиты Конституции. По его словам, на данный период рано говорить о паритетной деятельности всех ветвей власти, тем более о реальной независимости судебной власти от других.

Итак, что касается Основного Закона соседнего государства, то в п. 1 ст. 125 Конституции Российской Федерации (1993 г.) закреплено: «Конституционный суд РФ является высшим судебным органом конституционного контроля, осуществляющим судебную власть посредством конституционного судопроизводства в целях защиты основ конституционного строя...» [12]. После Конституции по иерархии там принят и функционирует Федеральный Конституционный закон от 21.07.1994 г. «О Конституционном суде РФ».

Мнения следующих зарубежных ученых по данному вопросу действительно представляют колоссальный научный интерес. Далее мы приведем цитаты из труда нынешнего Председателя Конституционного суда РФ (2023 г.) доктора юридических наук, профессора В.Д. Зорькина, который определяет статус КС следующим образом: «Конституционный суд как орган, обладающий властью осуществлять конституционное правосудие в системе деления властей, не создает конституционные нормы, а с помощью официального толкования лишь выражает их подлинный смысл» [13; 24]. Также интересным является то, как он описывает разделение властей, неким «противоядием» от неправомерного применения власти каким-либо звеном аппарата.

Ученый И.Ю. Остапович посвящает 2-ой параграф своей диссертации первому Конституционному суду РК, как этапу становления специализированного органа по охране Конституции, и отмечает так: «На выбор этой организационно-правовой формы конституционного контроля повлияла политическая ситуация еще СССР, как пример некоторых восточно-европейских стран, так же и РФ. Немаловажный вклад внесен помощью демократического высшего света и научным социумом» [14].

Описывая важность статуса Конституционного суда, ученым выделена особенность того, что его законный статус координировался не только одним правовым актом, а несколькими (точнее, двумя законами), те, в свою очередь, дополняли друг друга: материально-правовым и процессуальным. Тем самым ученый описывает казахстанскую модель судебного контроля, которому были присущи элементы специализированного конституционного надзора, что в дальнейшем послужило легкой смене одного правового института другим.

Как видим из приведенных трудов, ученые, исходя из норм Конституции РФ, указывают, что КС РФ обладает неким, специальным статусом, будучи в системе судебной власти.

К примеру, ученый Н.С. Бондарь указывает: «Принадлежность Конституционного суда к судебной власти в Российской Федерации не отменяет его статусные черты. Более того, этим, возможно, признается то, что Конституционный суд — орган судебной власти, и за одно, в силу конституционных и функциональных черт, является «больше, чем суд» [15].

Здесь ученый отмечает, что Конституционный суд в современном социуме и демократической стране «больше, чем сам суд». Определенный законодательно свой статус он получил в функционирующем Основном Законе России.

Очевидно, из изложенного выше мы можем утверждать, что конституционный контроль всегда будет выступать как юридический континуум, предоставляя возможность неразрывного процесса ре-

ализации прав человека и власти. Ведь единственным источником власти является народ. Народ делегирует свои полномочия определенным органам государственной власти.

Вернемся к труду В.Д. Зорькина, где по поводу взаимодействия ветвей государственной власти говорится следующее: «Конституционные суды нередко стали разрешать дела неконституционного характера, предоставляя время на их действие, до внесения в них изменений и дополнений в функционирующие нормы» [13; 28].

Тем самым автор утверждает, что КС необязательно становится суперарбитром, который, обладая могущей силой, мог бы регулировать акты всех ветвей власти, что может привести к сокращению его полномочий.

Поэтому для обеспечения полной конституционной законности необходимо тщательно разграничить компетенции между Конституционным судом и судами иных юрисдикций (в том числе специализированных). Как мы видим, из данного исследования проблема возникает из-за того, что в РФ на основании норм Конституции действует подсистема судебной власти. Очевидно, неизбежность столкновения компетенции при их деятельности. Однако, как видно из конституционных норм, не всегда удается найти четко отграниченную иерархичность судебной системы.

На основе анализа мнения ученых можно с уверенностью подчеркнуть, что КС, являясь органом государственной власти, осуществляя конституционное правосудие, неизбежно находится в правовом конфликте с другими органами власти. Однако при этом всегда должен осуществлять свою деятельность строго в рамках верховенства норм Конституции. Охраняя Основной Закон страны, КС выступает арбитром, который реально выполняет все элементы легитимации норм права, в том числе и систему сдержек и противовесов. В соответствии с конституционными нормами КС РФ, будучи специализированным органом, относится к судебной ветви власти, что касается КС РК, являясь специализированным органом, находится вне судебной власти. Хотя главным сходством все же является европейская модель (модель Кельзена), которая лежит в основе их создания.

Если говорить о месте и роли КС РК при развитии и усилении конституционализма, то можем посмотреть проведенный анализ зарубежных ученых (Я. Залесны, И.Ю. Остапович). В их работе очень подробно анализируются три основных этапа генезиса и развития казахстанского конституционализма, где также раскрыты вопросы о значимой роли Первого Конституционного суда РК (1992 г.). Как они отмечают: «Период «второй» — здесь упраздняются конституционные советские решения и параллельно формируется государственное устройство РК» [16].

Исходя из предложенной периодизации современного казахстанского конституционализма, предположительно на втором этапе происходит формирование Конституционного суда РК, впервые создается новый орган судебной защиты Конституции. Что действительно оказывает влияние на все еще сохранившиеся от первого периода конфликты между новшествами и «советской моделью государственного устройства».

Касательно второго органа конституционного контроля независимого Казахстана — Конституционного совета, который функционировал с 1996 г. (январь) по 2022 г. (декабрь), ученые, члены данного органа (И. Рогов, В. Малиновский), в своем труде отмечают так: «К транзитным обществам в мире присуща французская модель конституционного контроля — Конституционный совет, который осуществляет предварительный контроль за строгой сохранностью норм Основного Закона и не имеет право на самостоятельное начало возбуждения дел, а также не может рассматривать судебных дел» [17; 49].

Таким образом, учеными вкратце определена роль Конституционного совета. За годы независимости в стране проводились правовые реформы, и не раз мы становились очевидцами перемен. И вновь страна проводит конституционную реформу, видим переход на новую ступень развития конституционализма (воссоздан с 2023 г. Конституционный суд РК), ожидается прозрачное обеспечение эффективной защиты прав и свобод человека и гражданина. Переход от одной модели (транзитного), как выше отмечено, к модели нового, стабильного государства — Нового Казахстана!

Еще одним направлением изучаемого вопроса является элемент правового статуса, принцип, который «организовывает деятельность и взаимоотношение с другими органами власти», раскрывается в Постановлении Конституционного совета, следующим образом: «Под основами организации и деятельности государственных органов», установленными в пп. 3) п. 3 ст. 61 Основного Закона страны, следует понимать основополагающие принципы и нормы, определяющие основные подходы к содержанию правового статуса, порядку создания и упразднения органов государственной власти» [18].

Как видим, из содержания Постановления основы правового статуса, со всеми или частично элементами могут быть раскрыты в принятых Парламентом законах. Так, необходимо раскрыть более подробно правовой статус Конституционного суда РК в действующем конституционном законе.

По поводу статуса и взаимодействия КС с другими органами государственной власти можно подробно рассмотреть документ — Указ Президента Республики Казахстан от 15.10.2021 г. «Об утверждении Концепции правовой политики РК до 2030 года». Ведь именно данный документ содержит основные направления правовой политики страны. Однако, к сожалению, на момент изучения и написания данной работы в Концепцию не были внесены изменения и дополнения. Что, несомненно, требует внимания со стороны законодателя.

Исходя из системы сдержек и противовесов, так называемые средства «противовесы», необходимые для правового и правильного осуществления своих функций органами государственной власти, прописываются в нормах Основного Закона и в соответствующих конституционных законах. Так, Конституционный суд РК взаимодействует с различными органами государственной власти, представляющих конкретную ветвь власти.

Если вкратце, изучая нормы конституционно-правовых актов (Конституции РК, Конституционного Закона РК «О Конституционном суде РК (далее — КЗ КС РК)) мы видим следующее: Конституционный суд РК при формировании зависит от Президента РК и Парламента РК. Ведь Председатель КС РК назначается на должность Президентом РК с согласия Сената Парламента (п. 2 ст. 71 Конституции РК (далее — КРК); п. 2 ст. 3 КЗ РК КС РК) [1, 7]. Также Президентом РК (единолично) назначаются четверо судей КС РК (п. 3 ст. 71 КРК). Касательно полномочий Президента РК в пп. 10–1 ст. 44 содержится норма, что Президент РК обладает правом обращения в КС РК, в этом же пункте говорится о даче заключения в установленных Конституцией случаях.

Отметим то, что Председатели Палат (Сената и Мажилиса) Парламента, депутаты (указанное количество), премьер-министр и суды также обладают правом обращения в Конституционный совет Республики Казахстан. С новым принятым КЗ КС РК право на обращение имеют граждане, Генеральный прокурор, омбудсмен [7].

Необходимо подчеркнуть важную роль применения системы сдержек и противовесов КС РК при возможном уходе (импичменте) с должности Президента (п. 2 ст. 47 КРК).

Далее взаимодействия («противовесы») между Конституционным судом РК и Парламентом РК проявляются в том, что 3 судей КС РК назначаются Сенатом и Мажилисом (п. 3 ст. 71 КРК); про правовой иммунитет судей КС РК говорится в следующей норме, где ключевой выделена роль Парламента, точнее с его согласия, возможно привлечение судей КС к правовой ответственности (п. 5 ст. 71 КРК). В спорных моментах КС РК будет рассматривать и решать законность прохождения выборов депутатов высшего представительства (пп. 2 п. 1 ст. 23 КЗ КС РК).

Конституционный суд РК до подписания Главой государства проверяет принятые Парламентом законы, принятые его палатами постановления (пп. 1,2 п. 2 ст. 23 КЗ КС РК) и др.

Правительство, определяя финансово-хозяйственное составляющее, устанавливает оплату труда судьям КС РК, как и другим работникам, обеспечивающимся из активов государственного бюджета (пп. 9–1 ст. 66 КРК). Ежемесячное пожизненное содержание судьи также определяется данным органом (пп. 2 п. 8 ст. 14 КЗ КС РК). Итоговые решения Конституционного суда РК направляются в течение 5 рабочих дней субъектам обращения, в том числе и министру юстиции (пп. 1 п. 1 ст. 65 КЗ КС РК).

Конституционный суд РК с судами общей юрисдикции взаимодействует по поводу рассмотрения обращения судов в тех моментах, где указано в Основном Законе РК (пп. 2 п. 4 ст. 23 КЗ КС РК). Допускается обращение гражданина, даже если вынесен судебный акт, вступивший в законную силу (пп. 1 п. 2 ст. 45 КЗ КС РК).

В большинстве случаев во взаимоотношениях КС с другими органами государственной власти и социумом очевидно наблюдается некий симбиоз, который систематически направлен на улучшение их взаимодействия.

По данному поводу интересным является суждение зарубежного ученого Я. Залесны, под его руководством написана коллективная монография. В которой, на наш взгляд, особо значимым выделяется, что автор, подводя итоги крупного проекта (исследования), критически расставил позицию КС, более того, им обозначены факторы угроз, которые могут исходить от самого данного органа и подрывают его престиж в деле защиты Основного Закона [19; 567]. Автор также указывает на то, что

КС порой излишне берет на себя сверхполномочия и ставит себя выше других органов государственной власти, что, несомненно, приводит к правовому конфликту во взаимодействиях данных органов.

Выводы

Как видим из норм действующего конституционного законодательства о КС РК, создание нового специализированного органа КСРК соответствует элементам формирования именно данной модели. Однако мы полагаем, что, несмотря на эти правовые нормы, возможно в будущем возникнет необходимость отнесения действующего КС РК к смешанной модели, так как жизнь меняется с высокой гиперактивностью. Мы замечаем, что функционирование органов с особым статусом, которые применяют элементы и нормы англо-саксонской правовой системы, также и исламские финансовые институты, которыми, ясно, применяются нормы права другой правовой системы.

В силу реализации поднятых идей Президента страны К.-Ж. Токаева, принципа «слушающего государства», «человекоцентричной» модели — «люди, прежде всего», с введением института обращений граждан в КС РК, полагаем будет расти роль и место КС РК в обществе и возрастать к нему доверие народа.

Считаем, что из изложенного выше необходимо четко разграничить границы, точнее взаимодействие КС с конкретными органами государственной власти в осуществлении ими своих полномочий. Ведь очевидно то, что КС РК необходимо всегда поддерживать и оказывать правовую помощь другим органам государственного механизма, соблюдать баланс и равновесие власти при осуществлении своих функций по управлению государством. Нельзя однозначно сказать, что КСРК будет функционировать идеально и разрешать все вопросы по защите норм Конституции на очень высоком уровне.

Проанализировав ряд научно-исследовательских трудов, как национального, так и иностранного ученого сообщества и ряд конституционных норм, мы пришли к выводу: Конституционный суд РК (действующий с 2023 г.) не относится ни к одной из ветвей власти и не входит в судебную систему. Являясь самостоятельным и независимым органом государственной власти, Конституционный суд РК при осуществлении своих функций соблюдает систему сдержек и противовесов. В силу изученного выше полагаем вывести следующие предложения:

- отнести Конституционный суд РК в отдельную ветвь власти — конституционно-контрольную ветвь;
- определить правовой статус Конституционного суда РК надлежащим образом в действующем законодательстве (в ст. 1 КЗ КС РК);
- конкретизировать взаимодействие Конституционного суда РК с высшими органами государственной власти;
- внести соответствующие изменения и дополнения в Концепцию правовой политики РК до 2030 года (в 4-й раздел);
- минимизировать участие органов публичной власти при формировании Конституционного суда РК;
- проводить научные исследования и обсуждения в рамках конференций и научных семинаров по вопросу: «О роли конституционно-правового института конституционного контроля в Казахстане».

Список литературы

- 1 Конституция Республики Казахстан (принята на республиканском референдуме 30 августа 1995 года) // Информационно-правовая система нормативных правовых актов РК «Әділет». — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://adilet.zan.kz/rus/docs/K950001000_ (Дата обращения 05.12.2023).
- 2 Конституция Республики Казахстан. Научно-правовой комментарий / под ред. Г.С. Сапарғалиева. — Алматы, 2004. — 560 с.
- 3 Амандыкова С.К. Конституция Республики Казахстан: сущность и юридическая природа / С.К. Амандыкова. — Караганда, 2000. — 132 с.
- 4 Ибраева А.С. Теория государства и права / А.С. Ибраева, С.А. Сартаев, Н.С. Ибраев, С.К. Есетова, А.Б. Сейфуллина. — Алматы, 2017. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://dot.kostacademy.kz/bible/files/923309326.pdf>.
- 5 Закон Республики Казахстан от 5 июня 1992 года «О Конституционном суде Республики Казахстан» (утратил силу) Информационно-правовая система нормативных правовых актов РК «Әділет». — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=1001172&pos=5;-106#pos=5;-106 (Дата обращения 10.12.2023).

- 6 Amandykova S. The constitution of the republic of Kazakhstan of 1993 — the first constitution of sovereign Kazakhstan [Electronic resource] / S. Amandykova. — Access mode: // <http://www.studiapolitologiczne.pl/pdf-115931-45255?filename=THE%20CONSTITUTION%20OF%20THE.pdf>
- 7 Конституционный закон Республики Казахстан от 5 ноября 2022 года № 153 «О Конституционном суде Республики Казахстан» (с изм. от 01.07.2023 г.). — [Электронный ресурс]. — ИС «Параграф». — Режим доступа: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=39441762&pos=91;-48#pos=91;-48 (Дата обращения 11.12.2023).
- 8 Сапарғалиев Г.С. Конституционное право Республики Казахстан / Г.С. Сапарғалиев. — Алматы, 2002. — 528 с.
- 9 Калишева Н.Х. Система сдержек и противовесов / Н.Х. Калишева. — 23.08.2022. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://zanmedia.kz/zha-aly-tar/85462/>
- 10 Караев А.К. Конституционный контроль: Казахстан и зарубежный опыт: учеб. пос. / А.К. Караев. — Алматы, 2002. — 248 с.
- 11 Баишев Ж.Н. Судебная защита Конституции / Ж.Н. Баишев. — Алматы, 1994. — 192 с.
- 12 Конституция Российской Федерации от 12.12.1993 г. (с изм. по состоянию на 14.03.2020 г.). ИС «Параграф». — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=30396131&pos=901;-26#pos=901;-26 (Дата обращения 12.12.2023).
- 13 Зорькин В.Д. Конституционный суд России: доктрина и практика: моногр. / В.Д. Зорькин. — М.: Норма, 2019. — 592 с.
- 14 Остапович И.Ю. Конституционный совет Республики Казахстан: вопросы теории и практики: автореф. дис. ... канд. юрид. наук / И.Ю. Остапович. — М., 2015. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.dissercat.com/content/konstitutsionnyi-sovet-respubliki-kazakhstan-voprosy-teorii-i-praktiki/read>.
- 15 Бондарь Н.С. Место конституционного правосудия в системе разделения властей / Н.С. Бондарь // Материалы Международ. науч.-практ. конф. «Правовое государство. Правовая политика. Правовая жизнь» (25–26 ноября 2011 г.). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/mesto-konstitutsionnogo-pravosudiya-v-sisteme-razdeleniya-vlastey>.
- 16 Залесны Я. Конституционализм в Республике Казахстан: генезис, особенности и перспективы / Я. Залесны, И.Ю. Остапович. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/konstitutsionalizm-v-respublike-kazakhstan-genezis-osobennosti-i-perspektivy>.
- 17 Конституционный контроль в Казахстане: доктрина и практика утверждения конституционализма: моногр. / под ред. И.И. Рогова, В.А. Малиновского. — Алматы, 2015. — 384 с.
- 18 Постановление Конституционного совета РК от 16 мая 2013 года «Об истолковании Нормативного постановления Конституционного совета РК от 15.10.2008 г. «Об официальном толковании ст. 54, пп. 1) и 3) п. 3 ст. 61, а также других норм Конституции РК по вопросам организации государственного управления» // Информационно-правовая система нормативных правовых актов РК «Әділет». — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://adilet.zan.kz/rus/docs/S1300000002> (Дата обращения 15.12.2023)
- 19 Jacek Zalesny. Constitutional courts in post-Soviet states between the model of a state of law and its local application / Zalesny Jacek. — 2019.

С.К. Амандыкова, С.Г. Кожаметова

Қазақстан Республикасы Конституциялық сотының мемлекеттік механизмде алар орны мен рөлі: конституциялық-құқықтық тұрғыда

Мақаланың мақсаты Қазақстан Республикасы Конституциялық сотының мемлекеттік механизмде алатын орны мен рөлін қарастыру. Зерттеу барысында олар құқықтық мәртебе элементтерінің бірі — «ұйымдастыру мен қызмет ету қағидалары, өзге мемлекеттік билік органдарымен қарым-қатынасты» зерттеу арқылы ашылған. Ол үшін «билік тармақтары», «конституционализм» және т.б. негізгі терминдерінің мәні айқындалды. Жұмыстың ерекшелігі мынада: Қазақстан Республикасы Конституциялық сотының құрылуына қатысты бірқатар ғылыми еңбектер мен конституциялық нормаларға талдау жасалған. Авторлар мақалада осы мәселе бойынша зерделенген отандық және шетелдік ғалымдардың ғылыми еңбектерін саралап, ҚР Конституциялық сотының құқықтық мәртебесінің «өзге мемлекеттік билік органдарымен қарым-қатынас» элементінің жетістіктері мен кемшіліктерін анықтады. Мақалада келесі ғылыми әдістер қолданылды: тарихи, диалектикалық, формалды-құқықтық әдіс (құқықтық догматика) және компаративтік әдіс (салыстырмалы-құқықтық). Ғылыми ізденіс және жүргізілген ғылыми талдау нәтижелері бойынша авторлар: ҚР Конституциялық сотын (2023 жыл) биліктің жеке (дербес) тармағына, яғни конституциялық бақылау саласына жатқызу қажеттігі туралы тұжырымдамалары мен ұсыныстарын ұсынған. Сондай-ақ, оны 05.11.22 ж. «ҚР Конституциялық соты туралы» ҚР Конституциялық заңының тиісті бабына (1-бабы) бекіту арқылы ҚР Конституциялық сотының құқықтық мәртебесін айқындау ұсынылған (2023 жыл). Қазақстан Республикасы Конституциялық сотының құқықтық мәртебесі мен мемлекеттік механизмдегі орнын нығайту мақсатында басқа да бірқатар ұсыныстар берілген.

Кілт сөздер: билік тармақтары, тежемелік әрі тепе-теңдік жүйе, құқықтық мәртебе, конституциялық бақылау, Конституциялық сот, конституционализм.

S.K. Amandykova, S.G. Kozhakhmetova

The importance of the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan in the mechanism of the state: constitutional and legal aspects

The purpose of this article is to consider the role and place of the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan in the mechanism of the state. In the course of the study, they are revealed when studying one of the elements of the legal status — “principles of organization and activity, relationship with other government bodies”. For this purpose, the basic terms of “branches of power”, “constitutionality”, etc. are revealed. A special feature of the work is the analysis of scientific works and constitutional norms on the creation of the Constitutional Court in the Republic of Kazakhstan. The authors of the article analyzed the scientific works of domestic and foreign scientists on this issue, identified the advantages and disadvantages of the element of the legal status of “interaction of the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan with other government bodies”. The following methods were used in the work: historical, dialectical methods, formal and legal method (legal dogmatics) and comparative method (comparative legal). Based on the results of the scientific search and the scientific analysis, the authors proposed conclusions and proposals: on the need to classify the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan (2023) into a separate (independent) branch of government — the constitutional control branch. It is also proposed to determine the legal status of the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan (2023) by enshrining it in the relevant article (Article 1) of the Constitutional Law of the Republic of Kazakhstan “On the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan” dated 05.11.22. To strengthen the legal status and place of the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan in the state mechanism a number of other suggestions are also given.

Keywords: branches of government, legal status, constitutional control, Constitutional Court, constitutionalism.

References

- 1 Konstitutsiia Respubliki Kazakhstan (priniata na respublikanskom referendume 30 avgusta 1995 goda) // Informatsionno-pravovaia sistema normativnykh pravovykh aktov RK «Adilet» [Constitution of the Republic of Kazakhstan (adopted in a republican referendum on August 30, 1995). Information and legal system of regulatory legal acts of the Republic of Kazakhstan “Adilet”]. *adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/rus/docs/K950001000> [in Russian].
- 2 Sapargaliev, G.S. (Ed.). (2004). Konstitutsiia Respubliki Kazakhstan. Nauchno-pravovoi kommentarii [Constitution of the Republic of Kazakhstan. Scientific and legal commentary]. Almaty [in Russian].
- 3 Amandykova, S.K. (2000). Konstitutsiia Respubliki Kazakhstan: sushchnost i yuridicheskaiia priroda [Constitution of the Republic of Kazakhstan: essence and legal nature]. Karaganda: Bolshak-Baspa [in Russian].
- 4 Ibraeva, A.S., & Sartaev, S.A., Ibraev, N.S., Esetova, S.K., & Seifullina, A.B. (2017). Teoriia gosudarstva i prava [Theory of Government and Rights]. Almaty. *dot.kostacademy.kz*. Retrieved from <http://dot.kostacademy.kz/bible/files/923309326.pdf> [in Russian].
- 5 Zakon RK ot 5 iunia 1992 g. № 1378 «O Konstitutsionnom sude Respubliki Kazakhstan» (utratil silu) [Law of the Republic of Kazakhstan dated June 5, 1992 “On the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan” (lost force). Information and legal system of regulatory legal acts of the Republic of Kazakhstan “Adilet”]. *online.zakon.kz*. Retrieved from https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=1001172&pos=5;-106#pos=5;-106 [in Russian].
- 6 Amandykova, S. The constitution of the Republic of Kazakhstan of 1993 — the first constitution of sovereign Kazakhstan. *www.studiapolitologiczne.pl*. Retrieved from <http://www.studiapolitologiczne.pl/pdf-115931-45255?filename=THE%20CONSTITUTION%20OF%20THE.pdf>.
- 7 Konstitutsionnyi zakon Respubliki Kazakhstan ot 5 noiabria 2022 goda № 153–VII «O Konstitutsionnom sude Respubliki Kazakhstan» (s izmeneniami ot 01.07.2023 g.) [Constitutional Law of the Republic of Kazakhstan dated November 5, 2022 No. 153 “On the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan” (as amended on July 1, 2023)]. IS «Paragraf». *online.zakon.kz*. Retrieved from https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=39441762&pos=91;-48#pos=91;-48 [in Russian].
- 8 Sapargaliev, G.S. (2002). Konstitutsionnoe pravo Respubliki Kazakhstan [Constitutional law of the Republic of Kazakhstan]. Almaty [in Russian].
- 9 Kalisheva, N.Kh. (2022). Sistema sderzhek i protivovesov [System of checks and balances]. *zanmedia.kz*. Retrieved from <https://zanmedia.kz/zha-aly-tar/85462/> [in Russian].
- 10 Karaev, A.K. (2002). Konstitutsionnyi kontrol: Kazakhstan i zarubezhnyi opyt: uchebnoe posobie [Constitutional control: Kazakhstan and foreign experience: Textbook]. Almaty [in Russian].
- 11 Baishev, Zh.N. (1994). Sudebnaia zashchita Konstitutsii [Judicial protection of the Constitution]. Almaty [in Russian].
- 12 Konstitutsiia Rossiiskoi Federatsii ot 12 dekabria 1993 g. (s izmeneniami i dopolneniami po sostoianiuu na 14.03.2020 g.) [Constitution of the Russian Federation dated December 12, 1993 (with amendments and additions dated March 14, 2020)]. *online.zakon.kz*. Retrieved from https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=30396131 [in Russian].
- 13 Zorkin, V.D. (2019). Konstitutsionnyi sud Rossii: doktrina i praktika: monografiia [Constitutional Court of Russia: doctrine and practice: monograph]. Moscow: Norma [in Russian].

15 Ostapovich, I.Yu. (2015). Konstitutsionnyi sovet Respubliki Kazakhstan: voprosy teorii i praktiki [Constitutional Council of the Republic of Kazakhstan: issues of theory and practice]. *Extended abstract of candidate's thesis*. www.dissercat.com. Retrieved from <https://www.dissercat.com/content/konstitutsionnyi-sovet-respubliki-kazakhstan-voprosy-teorii-i-praktiki/read> [in Russian].

16 Bondar, N.S. (2011). Mesto Konstitutsionnogo pravosudiia v sisteme razdeleniia vlastei [The place of constitutional justice in the system of separation of powers]. *Materialy Mezhdunarodnoi nauchno-prakticheskoi konferentsii «Pravovoe gosudarstvo. Pravovaia politika. Pravovaia zhizn» (25–26 noiabria) — Materials of the International Scientific and practical Conference “The Constitutional state. Legal policy. Legal life”*. Retrieved from <https://cyberleninka.ru/article/n/mesto-konstitutsionnogo-pravosudiya-v-sisteme-razdeleniya-vlastey> [in Russian].

17 Zalesny, Ya., & Ostapovich, I.Yu. Konstitutsionalizm v Respublike Kazakhstan: genezis, osobennosti i perspektivy [Constitutionalism in the Republic of Kazakhstan: genesis, features and prospects]. cyberleninka.ru Retrieved from <https://cyberleninka.ru/article/n/konstitutsionalizm-v-respublike-kazahstan-genezis-osobennosti-i-perspektivy> [in Russian].

18 Rogov, I.I., & Malinovsky, V.A. (Eds.). (2015). Konstitutsionnyi kontrol v Kazakhstane: doktrina i praktika utverzheniia konstitutsionalizma: monografiia [Constitutional control in Kazakhstan: doctrine and practice of affirming constitutionalism: monograph]. Almaty [in Russian].

19 Postanovlenie Konstitutsionnogo soveta RK ot 16 maia 2013 goda «Ob istolkovanii Normativnogo postanovleniia Konstitutsionnogo soveta RK ot 15.10.2008 g. «Ob ofitsialnom tolkovanii stati 54, pp. 1) i 3) p. 3 st. 61, a takzhe drugih norm Konstitutsii RK po voprosam organizatsii gosudarstvennogo upravleniia». Informatsionno-pravovaia sistema normativnykh pravovykh aktov RK «Adilet» [Resolution of the Constitutional Council of the Republic of Kazakhstan dated May 16, 2013 “On the interpretation of the Normative Resolution of the Constitutional Council of the Republic of Kazakhstan dated October 15, 2008 “On the official interpretation of Article 54, paragraphs 1) and 3) of paragraph 3 of Article 61, as well as other norms of the Constitution of the Republic of Kazakhstan on the organization of public administration”. Information and legal system of normative legal acts of the Republic of Kazakhstan “Adilet”]. adilet.zan.kz. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/rus/docs/S1300000002> (Data obrashcheniya 15.12.2023) [in Russian].

20 Jacek, Zalesny (2019). Constitutional courts in post-Soviet states between the model of a state of law and its local application.

Information about the authors

Amandykova, Saule Koshkenovna — Doctor of juridical sciences, Professor, «Astana» International University, Astana, Kazakhstan;

Kozhakhmetova, Saulet Gazizovna — 2nd year doctoral student at the Higher School of Law of «Astana» International University, Astana, Kazakhstan.

G.T. Nurbekova^{*1}, E.E. Juchnevicius², L.K. Tussupova³

¹Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan;

²University of Gdansk, Gdansk, Poland;

³Astana International University, Astana, Kazakhstan

(E-mail: g_nurbekova@mail.ru)

Scopus Author ID: 57216963887

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7390-4885>

An integrated approach to the concept and elements of tax administration: theoretical and legal aspects

The objective of this investigation is to thoroughly revise both the theoretical and legal underpinnings of tax administration. This effort entails a comprehensive review and synthesis of scholarly perspectives on the essence of tax administration, juxtaposed with a comparative examination of scholarly debates surrounding its legal and economic facets. Additionally, the study delineates the oft-conflated concepts of tax administration and tax control, clarifying their distinct attributes and interrelations within a unified framework. A meticulous analysis of tax administration's core components is undertaken, including an exploration of its various forms and methods, as well as the examination of international tax authorities' cooperative endeavors in tax administration via tax control mechanisms. Central to this inquiry is the assertion that effective tax administration, predicated on lawful tax collection practices and the principle of taxpayer integrity, constitutes a pivotal element of state strategy in the socio-economic domain. Tax administration, thus, seeks to fulfill tax policy objectives through a comprehensive array of legal and economic tools, mechanisms, and incentives.

Keywords: tax system, tax authorities, public administration, tax administration, elements of tax administration, tax control, tax administration, tax policy, tax planning, tax regulation.

Introduction

The taxation framework constitutes a critical component of state economic governance, pivotal for safeguarding fiscal stability and fostering socio-economic progress. As stipulated in Article 11 of the Tax Code of the Republic of Kazakhstan (December 25, 2017, No. 120-VI), tax policy encompasses a spectrum of strategies aimed at introducing new taxes, revoking existing levies, adjusting rates, defining taxable entities and their related objects, as well as modifying the tax base. These measures are designed to meet the state's financial requisites while balancing the economic interests of both the state and its taxpayers [1].

As an instrument of state governance over tax relations, tax administration is designed to enhance the efficacy of the state's tax policy enforcement. The performance of tax administration is crucial for ensuring the stability of tax revenue, effective tax collection, and thereby, the state's capacity to fund public needs and infrastructure projects. Contemporary approaches to tax administration focus on augmenting tax transparency and fostering taxpayer trust through process automation, enhanced international tax cooperation, and efforts to curb tax evasion. In this landscape, the role of tax authorities transcends mere tax collection and control; it includes delivering quality services, making tax legislation accessible and comprehensible, thereby nurturing a culture of tax compliance and discipline [2].

Acknowledging the tax system and tax administration challenges involves a multidisciplinary analysis beyond legal scrutiny, encompassing economic and sociological dimensions. The fiscal framework influences not only jurisprudence but also economic efficiency, societal growth, and wealth allocation. Economists gauge the tax structure's impact on economic behavior and fiscal objectives, while sociologists evaluate its societal effects, scrutinizing how fiscal reforms mold communal norms and the formulation of tax statutes. Legal experts dissect the compliance of tax laws with constitutional benchmarks and global tax combat strategies. Tax administration, thus, demands a cross-disciplinary synthesis for holistic insight.

Tax oversight, pivotal in tax administration, ensures the accuracy of tax computations and adherence to economic realities. The efficacy of tax benefits and the risk management of fiscal deficits are crucial. Digital innovations are instrumental, providing expansive data analysis, unveiling covert linkages, and predicting

---

* Corresponding author. E-mail: g_nurbekova@mail.ru

infractions. Digital filing, automated systems, and financial monitoring enhance administrative precision, curtailing errors and evasion, striving for an equitable and effective fiscal system conducive to economic and societal advancement [3].

The administration of taxes extends beyond mere collection; it encompasses crafting proposals to refine the tax calculation mechanisms and control systems, bridging gaps within the state's tax management structure. Enhancing the regulatory framework is pivotal, ensuring that tax relations are well-regulated. Emphasis is placed on automating processes and integrating information systems, streamlining data handling, and ensuring precise tax calculations. The evolution of digital interaction between taxpayers and tax authorities simplifies tax procedures and boosts system transparency. Moreover, fortifying the institutional capacity of tax services, through employee training and development, is crucial for elevating service quality and overall tax administration efficacy. Such comprehensive measures target the primary objective: optimizing tax revenue while balancing administrative efficiency with the tenets of fairness and equity [4].

Methods and Materials

The methods and materials of the research carried out in the article provide for a comparative analysis of the tax legislation of the Republic of Kazakhstan and the EU countries.

Employing a blend of general scientific didactic approaches and specialized research methodologies — such as analytical, comparative legal, formal legal, and logical methods in conjunction with systematic analysis of the subject matter, alongside legislative framework analysis and practice generalization — this research endeavors to offer a nuanced understanding of tax administration dynamics.

The material for the analysis is scientific literature and legal sources on tax administration issues. In the process of writing the article, legal acts regulating the procedure for tax administration were analyzed. The scientific and theoretical provisions of the Institute of Tax Administration A.V. Demin, A.Z. Dadashev, M.T. Ospanova, Christians Allison, Kenny, Lawrence W. and others were studied.

Results and discussion

Strategies to enhance the effectiveness of tax administration.

Enhancing the efficiency of tax administration is crucial for the development of the nation's fiscal system and economy, thereby representing a strategic priority in state tax policy. Tax administration operates as a governance system for tax relations, grounded in the oversight duties of tax authorities to ensure adherence to tax laws. To grasp tax administration's mechanics, one must delve into its core. Defined by financial literature, tax administration comprises the endeavors of tax authorities, within their jurisdiction, to enforce compliance with tax legislation among organizations and individuals. Expanding on this, a deeper analysis involves scrutinizing the interaction between tax regulations, economic behavior, and the practical application of these laws in different contexts, which may include cross-border transactions and digital economies [5].

In the Republic of Kazakhstan's tax legislation, the term “tax administration” lacks a definitive, explicit, and univocal definition, despite its frequent use in regulatory texts and tax authority operations. Contemporary scholarly discourse has yet to converge on a singular interpretation of “tax administration”. It is seen as a public administration institution responsible for the efficient execution of the state's tax policy. The term has evolved in common usage to embody notions of management and oversight.

As delineated by scholars B.H. Aliyev, R.G. Somoev, and Z.K. Jafarova, tax administration is characterized as a state-managed system of the taxation process, designed to cultivate specific relationships between the state, through its tax authorities, and taxpayers. This is with the intent to bolster the efficiency of the tax system. Adding to this, the complexity of tax administration involves not just the enforcement of tax laws but also encompasses the facilitation of taxpayer education, provision of services, and the adaptation to international tax standards, all of which underpin the broader fiscal strategy of the state [6; 10].

Tax administration functions as a vital segment of public administration, which is intrinsically involved in the governance of tax-related activities. It plays a crucial role in executing state tax policy, primarily focusing on ensuring a steady flow of revenue into the national budget, while aiming to minimize the fiscal burden on taxpayers. This complex process involves a myriad of tasks such as tax collection, enforcement of tax laws, taxpayer services, and compliance monitoring. At its core, tax administration is structured to balance the government's need for funds with the taxpayers' ability to pay. The strategy involves not only the enforcement of tax laws but also extends to maintaining the integrity of the tax system through various measures such as taxpayer education, providing easy access to tax-related services, and facilitating voluntary compliance. Tax authorities are charged with the responsibility of implementing these strategies while re-

maintaining transparent, fair, and efficient. The sophistication of tax administration is heightened by the globalized economy where cross-border transactions and multinational enterprises pose complex challenges in taxation. This necessitates international cooperation and harmonization of tax policies to prevent evasion and ensure fairness. The emergence of digital economies has further complicated the taxation landscape, requiring tax administrations to adapt to new business models and digital services. Effective tax administration is also pivotal in shaping fiscal policies that promote economic growth and equitable income distribution. By implementing fair tax policies and efficient administration, governments can influence economic behavior, investment decisions, and consumer spending. To enhance tax administration, authorities often incorporate advanced technology to streamline processes and improve accuracy. Digital filing systems, electronic payments, and online taxpayer services are becoming standard, offering convenience and improving compliance. Big data analytics and artificial intelligence are increasingly being utilized to identify tax fraud and forecast revenues. Moreover, tax administration must evolve with the changing social dynamics and expectations, addressing the demands for greater corporate social responsibility and environmental stewardship. Policies regarding carbon taxes and incentives for sustainable practices are examples of how tax administration can align with broader societal goals [6; 6].

M.T. Ospanov was a pioneer in the analysis of tax administration, offering insights as early as 1997 in his seminal work "Tax reform and harmonization of tax relations". He posited that tax administration encompasses the range of activities carried out by tax authorities within their legal boundaries, as defined by state and tax laws. This definition underscores the authoritative role of tax entities in managing and enforcing the tax system. Expanding upon Ospanov's perspective, tax administration can be understood as a multifaceted process that not only ensures compliance with tax regulations but also seeks to facilitate a fair and efficient tax system. It involves a careful orchestration of policy implementation, taxpayer services, and the adaptation of practices to contemporary economic trends and technological advancements. Effective tax administration, therefore, is characterized by its dynamic approach to evolving fiscal challenges, commitment to legal integrity, and dedication to fostering a cooperative relationship between the state and its citizens in the realm of taxation [7].

A.V. Demin offers a compelling view by aptly recognizing tax administration as a complex construct that must be analyzed through regulatory, institutional, and fiscal lenses. Within the regulatory scope, tax administration is an integral component of the national legal framework. Institutionally, it functions as a facet of the executive branch's system of governance. Fiscally, it represents the state's taxation architecture, acknowledging their profound interdependence and mutual influence. This approach highlights the necessity for a holistic understanding of tax administration, one that comprehends its legal basis, operational structures, and economic impact, thereby fostering a cohesive fiscal environment that aligns with broader state objectives [8; 63].

I.A. Peronko's conceptualization of tax administration depicts it as a comprehensive state system managing tax relations. This system encompasses not only the prediction of tax revenues and the ratification of budgets but also the refinement of tax rates among other functions. It's a multidimensional process that involves meticulous planning, strategic legislative design, and effective enforcement. This includes the application of analytical tools to forecast fiscal inflows, the legislative process for budget sanctioning, and the strategic adjustment of tax rates to foster economic stability and growth. The essence of this approach lies in crafting a tax environment that is both efficient and equitable, ensuring the alignment of tax policy with the broader economic goals of the state.

A.Z. Dadashev delves into the intricate structure of tax administration, viewing it through the lens of a systematic mechanism comprising distinct yet interconnected components. He delineates the mechanisms of tax control and tax regulation as the twin pillars that uphold the tax administration system. These mechanisms function as essential subsystems — each with its respective domain of operation, yet collectively they harmonize to facilitate the effective functioning of tax administration. Tax control focuses on compliance and enforcement, while tax regulation concerns itself with the legislative framework and policy settings that guide the overall tax system. Together, they form a cohesive entity that orchestrates the governance of taxation in a manner that balances state interests with taxpayer equity [9].

In contemporary financial and legal scholarship, tax administration is interpreted through three principal approaches. The narrow approach equates tax administration with the practice of tax control. A broader perspective views it as an overarching system managing tax relations. The most complex viewpoint perceives tax administration as a legal conduit — an intermediary between tax control and tax system management, which neither aligns with nor is confined to either category, potentially encompassing or being part of both.

Article 68 of the Kazakhstan Tax Code stipulates tax administration as an array of measures and methodologies deployed by tax authorities and other sanctioned state entities. These are geared towards the collection of taxes and budgetary payments, execution of tax control, application of methods to secure the fulfillment of overdue tax obligations, enforcement of mandatory tax debt collection, and provision of public services. These functions, along with other forms of tax administration articulated by the Tax Code, illustrate its multifaceted nature.

Tax administration's scope, thus, is multifarious, extending from the procedural enforcement of compliance to the strategic planning of tax policies. It involves a balance of ensuring taxpayer adherence to current laws, while also innovating new methodologies to improve efficiency and public service. In practice, this may include the adoption of advanced technologies for data management, engagement with international bodies for policy harmonization, and the pursuit of educational initiatives to promote fiscal responsibility. By doing so, tax administration acts as a critical bridge, upholding the tax system's integrity and aiding in the actualization of the state's fiscal strategies. These extensive duties reflect tax administration's role as a dynamic and integral component of the state's governance apparatus, vital for the facilitation of its financial sustainability and societal prosperity [1].

The European Union's tax administration framework stands out for its intricate balance of harmonizing disparate national tax laws with common EU principles, aiming for a cohesive market. Essential facets of this framework include the harmonization of tax legislation to foster fair competition and deter tax evasion, particularly concerning corporate taxation, VAT, and excise duties. The EU is rigorously tackling tax avoidance and fostering global tax information exchange. Addressing taxation in the burgeoning digital economy remains a formidable challenge, with the EU seeking equitable methods to tax digital enterprises. Standardized rules for VAT and excise duties are established to maintain consistency and mitigate fraud. Recognizing the critical role of SMEs, the EU is dedicated to nurturing a tax environment conducive to their advancement. Moreover, smoothing cross-border tax processes is crucial for the seamless movement of goods, services, and capital. Lastly, in its climate change efforts, the EU contemplates tax incentives to encourage eco-friendly technologies, reflecting a broader commitment to sustainable development. This complex blend of policies showcases the EU's dedication to a fair, transparent, and efficient tax system that supports economic growth while upholding environmental responsibility [10].

The European Union's approach to tax administration encapsulates a model that is constantly evolving, striving for a system that embodies fairness, transparency, and efficiency. At the legislative core, tax administration is the concerted effort of tax authorities to augment the state's fiscal reserves, a process which inherently includes executing tax control.

Clarification and differentiation between “tax administration”, “tax control”, and “tax relations management” is pivotal, as these terms form the crux of both narrow and broad interpretations within the EU's tax policy framework. This differentiation is not merely academic but practical, influencing how policies are formulated and implemented across diverse economic landscapes within the Union. Tax administration within the EU is also a reflection of its commitment to upholding the single market's integrity while recognizing the sovereignty of its member states' fiscal policies. This involves a delicate balance of centralized directives and localized autonomy. The harmonization of tax rules, for instance, is a testament to the EU's dedication to fair competition and anti-evasion measures, yet it must be carefully integrated with the individual tax systems of member countries.

Digital economy taxation, VAT, and excise tax uniformity, SME support, cross-border tax facilitation, and environmental taxation incentives are all areas where the EU's tax policy has shown particular dynamism. Each of these areas presents unique challenges and opportunities, requiring a nuanced and adaptable approach to tax administration. Furthermore, the EU's tax policies are not static; they evolve to meet the changing tides of global economics, digital innovation, and societal values. Tax incentives for green technologies, for example, are a direct response to the growing emphasis on sustainable development, reflecting a proactive stance in tax policy to encourage positive environmental practices.

Tax administration entails a complex interplay of relationships governed by tax policy and managed through various administrative methods [11]. This concept is well-articulated by I.B. Romanova, who suggests that the most effective approach to understanding tax administration is by examining the methods applied to manage and study tax relationships. Romanova outlines the methods of tax administration to include planning, forecasting, taxpayer accounting, analysis, regulation, and control. The elements that fall under the purview of tax administration encompass the financial and economic activities of taxpayers, encompassing both legal entities and individuals, the calculation and payment of taxes, and the taxable base that enables the

generation and collection of tax revenues. These elements are integral to the structured flow of revenue into the various levels of government budgets. Such a comprehensive approach necessitates meticulous accounting and reporting processes that maintain the integrity and efficiency of the tax system. This expansive view highlights the multifaceted nature of tax administration, which is critical in ensuring the financial sustenance of state functions and services. The expertise in these areas is crucial for the effectiveness and fairness of the tax administration, impacting the wider economic and social fabric of society [11; 4].

Other scholars, such as T.M. Lyapina and T.V. Kuklina, categorize various activities within tax administration as functions. For instance, T.V. Kuklina identifies planning, accounting, regulation, and control as core functions of tax administration. Additionally, tax control is differentiated into fiscal, control, and regulatory functions. These functions represent the diverse roles that tax administration plays in managing and overseeing the tax system, ensuring compliance, and optimizing revenue for the state. Through these functions, tax administration not only enforces tax laws but also shapes fiscal policy and economic behavior [12]. Some scientists, such as Yu.V. Goncharova, call them elements of tax administration.

The Tax Code outlines various elements, methods, or functions of tax administration within Article 69, paragraph 4, as forms of state control. These encompass several activities including the registration of taxpayers, the acceptance of tax declarations, desk control, tax monitoring, tax inspections, and overseeing the accounting of ethyl alcohol by relevant producers, along with the traceability of goods. These forms of control are essential components of tax administration, ensuring compliance and accuracy in tax matters.

Historically, as observed by B.H. Aliyev, R.G. Somoev, and Z.K. Jafarova, the economic literature distinguished between “tax system management” and “tax administration”, with the latter often synonymous with tax control. The concept of tax administration, as it is understood today, began to take shape with legislative definitions, notably in the Russian Federation with the Federal Law No. 137-FZ of July 27, 2006, which aimed to enhance tax administration measures. This evolution reflects a broadening scope of tax administration beyond mere control, emphasizing a comprehensive approach to managing the tax system that includes various forms of state oversight to ensure effective and efficient tax collection [6].

The concept of “tax administration” was formally established in the Republic of Kazakhstan with the introduction of the Tax Code in 2001. Tax administration represents a critical aspect of public governance in the taxation realm, significantly bolstering the economic security of the state's tax system. Scholars such as M.Yu. Lev, A.I. Bolonin, and Yu.G. Leshchenko advocate for its recognition as a principal method of public governance in taxation. They describe tax administration as a comprehensive scientific and practical process, encompassing the creation of a robust legal taxation framework informed by historical insights, modern innovations, and best practices. This process is aimed at facilitating the effective operation of the tax system's components, including planning, control, and monitoring, to enhance the state's fiscal foundation and ensure compliance with tax policies [13].

The term “tax administration” garners various interpretations depending on the context. It may refer to the operational activities of tax authorities, the procedural aspects of tax calculation and payment, or more broadly, any activities associated with the tax system. G.A. Artemenko has pointed out the challenges in defining “tax administration” due to the underdeveloped conceptual framework surrounding the economic category of taxes. There is a consensus among scholars that the term should not be conflated with “public administration in the field of taxation” without justification. Effective tax administration is multifaceted, integrating not just legal and administrative, but also economic, social, and psychological dimensions of the state's interaction with taxpayers. This broad perspective emphasizes the importance of a well-rounded approach to understanding and implementing tax administration policies and practices [14].

Contemporary tax administration transcends traditional tax collection. It involves cultivating tax equity, stimulating economic activity, and elevating tax literacy and public trust in tax authorities. This necessitates tax systems to be adaptable to fluctuating economic climates, technological advancements, and shifts in societal structures. Digitalization stands out as a pivotal trend, streamlining tax declaration processes, accelerating information exchanges, and enhancing the transparency and oversight of tax operations. However, this digital transformation also introduces legislative challenges, notably in data protection and confidentiality. Moreover, amid global economic integration and escalating cross-border transactions, the significance of adept tax administration is amplified, with its performance impacting state revenues, economic growth, investment climates, and the overall stability of national economies.

Key elements and methods of effective tax administration.

Within the concept of tax administration, it is feasible to identify tax planning, tax regulation, and tax control as distinct components after examining the theoretical and normative frameworks. Tax planning is

effectively defined as a set of legitimate, purposeful actions by a taxpayer to minimize tax liabilities through legal techniques, benefits, and exemptions. This definition aligns with the perception of planning as an essential management activity aimed at optimizing taxpayer actions.

Tax regulation, as articulated by A.Z. Dadashev, serves as a mechanism to influence business entities by balancing the deferral of tax payments and the enforcement of complete tax obligations, including the repayment of tax debts, penalties, and sanctions. The tax regulation subsystem is designed to provide support to specific taxpayer categories while ensuring that those with outstanding debts to the budgets of the Russian Federation's fiscal system fulfill their duties. This interpretation of tax regulation is robust, encapsulating the strategic use of various forms, methods, and tools for tax facilitation and compliance enforcement [14].

Tax administration is broadly defined as the system managing tax relations and narrowly focused on tax control by authorities. Tax control, as state oversight in the fiscal realm, is essential due to the role of taxes and mandatory payments in generating state budget revenue. This places tax control as a priority within tax authority activities. It is a segment of state financial control, alongside budgetary, currency, and banking controls.

Article 69 of the Tax Code of Kazakhstan delineates tax control as the oversight by tax authorities of the adherence to tax legislation. This control manifests in tax audits and other state control forms. Tax audits, a critical component of tax control, ensure accuracy in tax calculations and compliance with reporting procedures. Thus, tax control is pivotal within tax administration, with the control function being predominant in its execution [1].

In exploring the intricacies of tax administration and control, we recognize that while tax control is inherently part of tax administration, they function as distinct yet interrelated aspects of fiscal governance. Tax control, a crucial segment of the state's fiscal apparatus, is instrumental in achieving the fundamental objective of securing the revenue stream for the state's budget, primarily sourced from taxes. It is through tax control that the efficiency and integrity of tax collection are scrutinized, identifying any instances of non-compliance or inefficiency by tax authorities.

Tax administration stands as a cornerstone in the broader public service management mechanism. However, the term "tax administration" is often employed haphazardly in contemporary discourse, leading to a lack of uniformity in its conceptualization. Academic debate continues to enrich the dialogue around its precise definition, constituent elements, organizational methods, and its significance in the progression of a nation's tax system.

This ongoing scholarly discourse reflects the evolving nature of tax administration as it adapts to new economic realities, technological advancements, and changing social norms. It also underscores the need for a clear understanding of tax administration that can inform effective policy-making and enhance the tax system's role in economic development and public finance management. The continuous refinement of tax administration practices is key to bolstering the financial foundation of the state, ensuring fiscal responsibility, and fostering taxpayer confidence [13].

After reviewing various perspectives and legislation, it's apparent that the components of tax administration can be identified as elements, which seems to be a more precise terminology. Tax administration embodies a unique management activity, functioning as a form of public administration with its distinct subject composition. At various operational levels, it aims to achieve specific objectives, with entities such as the Ministry of Finance and the State Revenue Committee at the forefront.

Territorial tax authorities represent another layer, enforcing compliance, granting tax reliefs, and conducting audits. These audits can lead to conflicts, signaling a need to refine the concepts of tax control and administration. Currently, the tax administration is evolving, embracing international cooperation for experience exchange, legislative updates, and combating tax evasion.

T.V. Kuklina provides a classification of tax administration, noting the distinction between national and international levels. National administration is governed by state-specific laws and organizational structures, reflecting each country's unique approach. However, globalization has influenced this realm, leading to the emergence of international tax administration. This began with the harmonization of tax systems, notably with the establishment of the European Coal and Steel Association [12].

Today, international harmonization efforts include tax treaty signings, joint actions against offshore schemes, and collaborative approaches to transfer pricing. With global integration, the coordination of international tax authorities, mindful of national legislation, becomes crucial. As economic dynamics evolve, traditional control methods may become less effective, underscoring the need for collaborative tax administration efforts by various states.

Conclusions

Tax administration is a complex management function executed by state authorities, integral to the effective functioning of a country's fiscal policy. It necessitates a well-organized approach and precise legislative definition of all components, including taxpayer rights and obligations, tax payment procedures, and penalties for non-compliance. Incorporating modern information technologies to automate tax data processes is crucial for enhancing efficiency. Transparency in tax systems is another critical aspect, ensuring clear regulations and accessible information for taxpayers [15].

International standards and practices are also vital, particularly in addressing cross-border tax evasion. Cooperation with global entities and adherence to international agreements enhance the effectiveness of national tax systems. The management of tax relations involves not only adhering to tax legislation but also adapting to changes in tax relations and fulfilling government tax policies.

Specific goals of tax administration include enhancing tax control and ensuring comprehensive tax revenue collection through legislative improvements. Protecting national interests is paramount, achieved through a structured organizational framework for tax services and interactions between tax authorities and taxpayers.

Balancing state and taxpayer interests is essential, employing both administrative enforcement and negotiated agreements with taxpayers. Promoting voluntary tax compliance through incentives rather than coercion is advisable. To create an effective tax administration system, a balance between taxpayer rights and the tax authority's power to impartially apply tax legislation is necessary.

The Tax Code requires further refinement to address the needs of effective administration, including a clear definition of tax relation subjects and their legal status. Anticipating financial and institutional reforms is also necessary for tax authorities' effectiveness.

Shortcomings in the tax management system lead to increased tax evasion and a shadow economy, necessitating measures to improve the system's effectiveness. Key conditions for enhancing tax administration include legislative improvements, enhanced information technology, upgraded infrastructure for tax authorities, new technologies for tax control, and reformed relationships between tax authorities and taxpayers.

Finally, focusing on tax policy, developing a corporate culture within tax authorities, and building public trust are essential for an effective and balanced tax administration system that encourages compliance while minimizing business burdens.

References

- 1 Кодекс Республики Казахстан от 25 декабря 2017 г. № 120–VI «О налогах и других обязательных платежах в бюджет (Налоговый кодекс)» (с изм. и доп. по состоянию на 02.01.2024 г.). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://online.zakon.kz>
- 2 Allison C. Introduction to Tax Policy Theory / C. Allison // Available at SSRN 3186791. — 2018. <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.3186791>
- 3 Kenny L.W. Tax Systems in the World: An Empirical Investigation into the Importance of Tax Bases, Collection Costs, and Political Regime. Carleton Economic Working Paper No. 01-03 / L.W. Kenny, S.L. Winer // International Tax and Public Finance. — 2006. — Vol. 13. — P. 181–215. <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.280097>.
- 4 Sugin, L. Theories of Distributive Justice and Limitations on Taxation: What Rawls Demands from Tax Systems [Electronic resource] / L. Sugin. — Access mode: <https://ssrn.com/abstract=555988>
- 5 Финансово-кредитный энциклопедический словарь. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://finance_loan.academic.ru/
- 6 Алиев Б.Х. Основы налогового администрирования: учеб. пос. / Б.Х. Алиев, Р.Г. Сомоев, З.К. Джафарова. — Махачкала: ФОРМАТ, 2019. — 418 с. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://tipograf05.ru/f/nalog_adminis_uchpos_maket.pdf
- 7 Оспанов М.Т. Налоговая реформа и гармонизация налоговых отношений: автореф. дис. ... д-ра экон. наук. Спец. 08.00.10 — «Финансы, денежное обращение и кредит» / М.Т. Оспанов. — СПб.: Изд-во СПб. гос. ун-та экономики и финансов, 1997. — 425 с.
- 8 Демин А.В. Налоговый комплаенс: компаративный аспект: моногр. / А.В. Демин. — Красноярск: Сиб. федер. ун-т, 2022. — 216 с. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://escool.ru/images/upload/articles25/827.pdf>
- 9 Дадашев А.З. Налоговое администрирование: сущность, механизмы, результативность / А.З. Дадашев // Экономика и управление: проблемы, решения. — 2022. — Т. 2, № 5. — С. 153–157. <https://doi.org/10.36871/ek.up.p>.
- 10 Shu-Chien Ch. Neutrality as Tax Justice: The Case of Common Consolidated Corporate Tax Base under the EU Law / Ch. Shu-Chien // European Studies – the Review of European Law, Economics and Politics. — 2018. — Vol. 5, No. 1. — P. 33–66.
- 11 Романова И.Б. Налоговое администрирование: учеб. пос. / И.Б. Романова. — Ульяновск: УлГУ, 2018. — 54 с. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.ulsu.ru/media/documents>

12 Куклина Т.В. Теоретические основы и классификация налогового администрирования / Т.В. Куклина // Вестн. Том. гос. ун-та. Экономика. — 2013. — № 4(24). — С. 136–142. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/teoreticheskie-osnovy-i-klassifikatsiya-nalogoogo-administrirvaniya>

13 Лев М.Ю. Налоговое администрирование как механизм укрепления экономической безопасности налоговой системы государства / М.Ю. Лев, А.И. Болонин, Ю.Г. Лещенко // Экономическая безопасность. — 2022. — Т. 5, № 2. — С. 525–546. doi:10.18334/ecsec.5.2.114626

14 Артеменко Г.А. Совершенствование системы налогового администрирования в России: автореф. дис. ... канд. экон. наук: 08.00.10 — «Финансы, денежное обращение и кредит» / Г.А. Артеменко. — Ростов н/Д., 2012. — 26 с.

15 Demin A.V. Certainty and Uncertainty in Tax Law: Do Opposites Attract? / A.V. Demin // Laws. — 2020. — Vol. 9, No. 4. — P. 30. <https://doi.org/10.3390/laws9040030>

Г.Т. Нурбекова, Э. Юхневичус, Л.К. Тусупова

Салықтық әкімшілендіру түсінігі мен элементтеріне кешенді көзқарас: теориялық және құқықтық аспекті

Зерттеудің мақсаты салықтық әкімшілендірудің теориялық және құқықтық негіздерін жан-жақты зерделеу. Мақалада салықтық әкімшілендірудің мазмұны туралы ойларды жүйелеу және жалпылау негізінде осы анықтаманың құқықтық және экономикалық құрамдастарына қатысты ғалымдардың қалыптасқан көзқарастарына салыстырмалы талдау жасалған, мұндай анықтамалардың өзара байланысты мәселелері қарастырылған, яғни салықтық әкімшілендіру және салықтық бақылау көбінесе бірдей деп саналады. Ұғымдардың анықталған сипатты белгілері олардың өзара байланысын анықтауға және оларды тұтас құрылым түрінде ұсынуға мүмкіндік берді. Салықтық әкімшілендірудің негізгі элементтері талданған, салықтық әкімшілендірудің нысандары мен әдістері, салықтық бақылау арқылы салықтық әкімшілендіру процесінде салық органдарының халықаралық ынтымақтастығы нысандары зерттелген. Салықтарды өндіріп алудың заңнамалық белгіленген тәртібіне және салық төлеушінің адалдық қағидатына негізделген салықтық әкімшілендіру міндеттерін тиімді орындау әлеуметтік-экономикалық салада мемлекеттік саясатты іске асырудың маңызды шарттарының бірі. Салықтық әкімшілендіру құқықтық және экономикалық құралдар, тетіктер мен ынталандырулар кешенін пайдалана отырып, салық саясатының мақсаттарына қол жеткізуге бағытталған. Зерттеу процесінде жалпы ғылыми дидактикалық әдіс және оған негізделген жеке ғылыми зерттеу әдістері қолданылды: зерттелетін ұғымды жүйелі талдаумен ұштастыра талдау, салыстырмалы құқықтық, формальды құқықтық, логикалық және құқықтық, заңнамалық базаны талдау және оны қолдану тәжірибесін жалпылау.

Кілт сөздер: салық жүйесі, салық органдары, мемлекеттік басқару, салықтық әкімшілендіру, салықтық әкімшілендіру элементтері, салықтық бақылау, салық менеджменті, салық саясаты, салықтық жоспарлау, салықтық реттеу.

Г.Т. Нурбекова, Э. Юхневичус, Л.К. Тусупова

Комплексный подход к понятию и элементам налогового администрирования: теоретические и правовые аспекты

Цель исследования состоит в комплексном изучении теоретических и правовых основ налогового администрирования. В статье на основе систематизации и обобщения представлений о содержании налогового администрирования проводится сравнительный анализ существующих точек зрения ученых относительно правовой и экономической составляющих данной дефиниции, изучены вопросы соотношения таких дефиниций, как налоговое администрирование и налоговый контроль, которые зачастую отождествляются. Выявленные характерные особенности понятий позволили установить их взаимосвязь и представить в виде целостной структуры. Проанализированы основные элементы налогового администрирования, изучены формы и методы налогового администрирования, формы международного сотрудничества налоговых органов в процессе осуществления налогового администрирования путем проведения налогового контроля. Эффективное выполнение задач налогового администрирования, основанное на законодательно установленном порядке взимания налогов и принципе добросовестности налогоплательщика, является одним из важных условий реализации государственной политики в социально-экономической сфере. Налоговое администрирование направлено на достижение целей налоговой политики с использованием комплекса правовых и экономических инструментов, рычагов и стимулов. В процессе исследования использованы общенаучный дидактический метод и основанные на нем частные научные методы исследования, такие как анализ, сравнительно-правовой, формально-юридический, логико-правовой в сочетании с системным анализом исследуемых явлений, метод анализа законодательной базы и обобщения практики ее применения.

Ключевые слова: налоговая система, налоговые органы, государственное управление, налоговое администрирование, элементы налогового администрирования, налоговый контроль, налоговое управление, налоговая политика, налоговое планирование, налоговое регулирование.

References

- 1 Kodeks Respubliki Kazakhstan ot 25 dekabria 2017 goda № 120–VI «O nalogakh i drugikh obiazatelnykh platezhakh v biudzhet (Nalogovyi kodeks)» (s izmeneniiami i dopolneniiami po sostoiianiiu na 02.01.2024 goda) [Code of the Republic of Kazakhstan dated December 25, 2017 No. 120-VI “On taxes and other obligatory payments to the budget (Tax code)” (as amended and supplemented as of 02.01.2024)]. (n.d.). *base.online.zakon.kz*. Retrieved from <http://base.online.zakon.kz> [in Russian].
- 2 Allison, C. (2018). Introduction to Tax Policy Theory. Available at SSRN 3186791. <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.3186791>
- 3 Kenny, L.W. & Winer, S.L. (2006). Tax Systems in the World: An Empirical Investigation into the Importance of Tax Bases, Collection Costs, and Political Regime. Carleton Economic Working Paper No. 01-03. *International Tax and Public Finance*, 13, 181–215. <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.280097>.
- 4 Sugin, L. Theories of Distributive Justice and Limitations on Taxation: What Rawls Demands from Tax Systems. Retrieved from <https://ssrn.com/abstract=555988>
- 5 Finansovo-kreditnyi entsiklopedicheskii slovar [Financial and credit encyclopedic dictionary]. *finance_loan.academic.ru*. Retrieved from https://finance_loan.academic.ru/ [in Russian].
- 6 Aliev, B.Kh., Somoev, R.G., & Dzhafarova, Z.K. (2019). Osnovy nalogovogo administrirovaniia [Fundamentals of tax administration]. Makhachkala: FORMAT. Retrieved from https://tipograf05.ru/f/nalog_adminis_uchpos_maket.pdf [in Russian].
- 7 Ospanov, M.T. (1997). Nalogovaia reforma i garmonizatsiia nalogovykh otnoshenii [Tax reform and harmonization of tax relations]. *Extended abstract of Doctor's thesis*. Saint Petersburg [in Russian].
- 8 Demin, A.V. (2022). Nalogovyi kompliens: komparativnyi aspekt: monografiia [Tax compliance: comparative aspect]. Krasnoiar: Sibirskii federativnyi universitet. Retrieved from <http://escool.ru/images/upload/articles25/827.pdf> [in Russian].
- 9 Dadashev, A.Z. (2022). Nalogovoe administrirovanie: sushchnost, mekhanizmy, rezultativnost [Tax administration: essence, mechanisms, and effectiveness]. *Ekonomika i upravlenie: problemy, resheniia — Economics and management: problems, solutions*, 2(5), 153–157. <https://doi.org/10.36871/ek.up.p>. [in Russian].
- 10 Shu-Chien, Ch. (2018). Neutrality as Tax Justice: The Case of Common Consolidated Corporate Tax Base under the EU Law. *European Studies – the Review of European Law, Economics and Politics*, 5(1), 33–66.
- 11 Romanova, I.B. (2018). Nalogovoe administrirovanie: uchebnoe posobie [Tax administration: tutorial]. Ulyanovsk: Uliyanovskii gosudarstvennyi universitet. www.ulsu.ru. Retrieved from <https://www.ulsu.ru/media/documents/> [in Russian].
- 12 Kuklina, T.V. (2013). Teoreticheskie osnovy i klassifikatsiia nalogovogo administrirovaniia [Theoretical foundations and classification of tax administration]. *Vestnik Tomskogo gosudarstvennogo universiteta. Ekonomika — Bulletin of Tomsk State University. Economy*, 4 (24), 136–142. cyberleninka.ru. Retrieved from <https://cyberleninka.ru/article/n/teoreticheskie-osnovy-i-klassifikatsiya-nalogovogo-administrirvaniya> [in Russian].
- 13 Lev, M.Yu., Bolonin, A.I., & Leshchenko, Yu.G. (2022). Nalogovoe administrirovanie kak mekhanizm ukrepleniia ekonomicheskoi bezopasnosti nalogovoi sistemy gosudarstva [Tax administration as a mechanism for strengthening the economic security of the state tax system]. *Ekonomicheskaiia bezopasnost — Economic security*, 5(2), 525–546. doi:10.18334/ecsec.5.2.114626 [in Russian].
- 14 Artemenko, G.A. (2012). Sovershenstvovanie sistemy nalogovogo administrirovaniia v Rossii [Improving the tax administration system in Russia]. *Extended abstract of candidate's thesis*. Rostov-na-Donu [in Russian].
- 15 Demin, A.V. 2020. Certainty and Uncertainty in Tax Law: Do Opposites Attract? *Laws* 9(4), 30. <https://doi.org/10.3390/laws9040030>

Information about the authors

Nurbekova, Gulnara Tulegenovna — Doctoral student, Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan;

Juchnevicius, Edvardas Edvardovich — Doctor hab., International Cooperation Coordinator, University of Gdansk, Gdansk, Poland; e-mail: Edvardas.juchnevicius@prawo.ug.edu.pl;

Tussupova, Lyazat Kapasovna — Candidate of juridical sciences, Associate Professor, Astana International University, Astana, Kazakhstan; e-mail: L_tusupova@mail.ru.

V.S. Issabekova^{*1}, J. Zalesny²

¹Karaganda Buketov University, Kazakhstan;

²University of Warsaw, Poland

(E-mail: visabekova@mail.ru)

Scopus author ID 57203401004,

ORCID ID: 0000-0002-8231-4454,

WOS: KAM-5703-2024

Formation of a new model of election to the post of Commissioner for Human Rights in the Republic of Kazakhstan: problems and prospects

This paper investigates the critical aspects of electing and nominating candidates for the role of Human Rights Commissioner in the Republic of Kazakhstan, providing an in-depth analysis of how the existing ombudsman framework functions within the nation. Furthermore, the research highlights the significance of adopting a method that allows for the nomination of multiple candidates during the ombudsman election process. Throughout this research, various legislative documents from CIS countries, national laws, and international legal frameworks that define the ombudsman's legal status were meticulously examined. An examination of international practices in electing Human Rights Commissioners reveals that the methodologies employed in Kazakhstani legislation are somewhat restricted, suggesting that broadening the pool of eligible candidates could enhance the election process for a Human Rights Commissioner. The study suggests solutions for addressing deficiencies in the national legal framework concerning the election process by the competent authority. Recommendations are made for amending legislative provisions to embrace the fundamental democratic tenet of having alternatives and to align national laws with international norms.

Keywords: ombudsman; human rights, Commissioner for Human Rights; parliamentary model, election procedure, elections, alternative, legislative regulation, institution of the ombudsman.

Introduction

In the current realities of the ongoing events around the world, caused by various kinds of reasons, both domestic political and foreign policy crises, the invariable universally recognized values of most developed countries of the world remain human rights, their provision and protection.

Democratic states have enshrined the principles of human rights at the constitutional level and have established official bodies for their protection and defense. Currently, in the Republic of Kazakhstan, the process of active modernization of the political system of the state continues, transforming the most important directions in state and public life. In connection with this, in 2022, a constitutional reform was carried out aimed at strengthening democratic processes in the state, primarily in the field of ensuring and protecting the legitimate interests and rights of citizens, through the transformation of existing mechanisms and institutions, granting them special status, updating legislation and expanding powers, as well as implementing completely new instruments of legal support for the population.

It should be noted that the fundamental step towards renewal was the constitutional reform of the basic law of the state in 2022, which gave hope for changes in the system of government. The constitutional reform aimed to transform and enhance various institutions of state power. Notably, it prioritized increasing the role of human rights institutions, granting them special status, and empowering them to fulfill their true purpose.

The relevance of the research topic is due to the ongoing constitutional reforms in Kazakhstan, contributing to the further development and transformation of the non-judicial human rights institution of the Commissioner for Human Rights in order to increase the effectiveness of its activities and strengthen public confidence in it.

The role of the Human Rights Commissioner (ombudsman) is pivotal within the framework of non-judicial entities overseeing public administration, a practice adopted by over a hundred nations globally. This

---

* Corresponding author. E-mail: visabekova@mail.ru

position has, in our view, demonstrated considerable efficacy. The ombudsman's mission is to act as a mediator between the government and its citizens, addressing disputes that arise from state or personal interests. Their efforts are focused on rectifying infringements of human rights committed by government bodies and personnel.

Continuous revisions and modifications to the legal framework that defines the authority of the Human Rights Ombudsman in Kazakhstan are garnering growing attention from scholars and professionals alike, along with increasing engagement from certain members of the civil community.

The development of scientific ideas leads to the emergence of new views and ideas about various aspects of the Institute, including its functioning, peculiarities of formation, election or appointment to the position of the authorized person, application of the experience of functioning in law enforcement practice of foreign countries. Partial renewal of the powers and peculiarities of their implementation with regard to interaction with state authorities, expansion of the structure and introduction of regional commissioners in the regions should lead to a positive result and strengthen the position of the human rights defender in society. However, from our point of view, the procedure of election of the ombudsman and methods of nomination of candidates for the position play an important role in determining the effectiveness of the ombudsman. These factors have a direct impact on the selection of qualified professionals who will be able to carry out their role effectively and independently. Without a fair and transparent election process and a reliable method of candidate selection, the potential benefits of the renewed powers and legal safeguards of the ombudsperson may not be fully realized.

In this regard, the purpose of this article is to conduct a comprehensive study of the existing model of the “ombudsman” in Kazakhstan, the procedure for nominating candidates, electing and setting the term of office of an official, conducting a comparative analysis of normative acts of a national and international nature, identifying gaps in current legislation on the basis of the obtained results contributing to the development of proposals and recommendations for further improvement of the constitutional and legal status of the Commissioner for Ombudsman in the Republic of Kazakhstan, as well as to the development of the constitutional and legal status of the ombudsman in Kazakhstan.

To achieve this goal, it is necessary to solve the following tasks:

- to consider the classifications of existing models of the ombudsman institution in the modern world and identify the current model in the Republic of Kazakhstan;
- to analyze the process and procedure of election to the position of ombudsman;
- to study the conditions and procedure of nomination of candidates for the position of Commissioner for Human Rights in Kazakhstan;
- to develop recommendations to improve certain norms of legislation defining the procedure of election, nomination and establishment of the term of Office of the Ombudsman in the Republic of Kazakhstan.

Among Kazakhstan scientists, such as M.S. Bashimov, G. Zhanalieva, B.A. Zhetpisbayev, E.N. Mukhitdinov, A.B. Uzakbayeva, G.S. Kalieva, G.B. Karzhasova, S.S. Karzhaubayev, A.O. Shakirov and others were engaged in the study of the problems of the ombudsman institute.

The limited volume of scholarly research available in the Republic of Kazakhstan highlights the urgent need for an in-depth and structured exploration of the constitutional and legal standing of the Human Rights Ombudsman in Kazakhstan. Furthermore, it underscores the importance of developing theoretical proposals aimed at enhancing the processes for electing and nominating individuals to the role of human rights advocate.

Methods and materials

Within the framework of the study, the authors employed a combination of general scientific and specialized methods of inquiry: dialectical, comparative legal, formal legal, historical, and empirical.

With the help of the dialectical method of cognition the theoretical basis for the study was formed, the classification of existing models of the institution was analyzed, the concept of the Commissioner for Human Rights, its inherent features, signs and characteristics were comprehensively considered. Within the framework of the analysis of international, foreign and national legislation regulating the legal status of the human rights defender, comparative-legal and formal-legal methods were applied. With the help of historical method, the process of formation and development of models of ombudsman institution in foreign countries and in Kazakhstan was investigated.

The legal foundation for the research encompassed the Constitution of the Republic of Kazakhstan, constitutional statutes, regular laws, presidential decrees from the Republic of Kazakhstan, and legislative

documents abroad that dictate the distinct legal position of ombudsmen. The empirical data for the research was derived from the content and details found in the yearly reports of the Human Rights Commissioner of the Republic of Kazakhstan.

Results

Through observation and research, the absence of a single ideal model of the ombudsman was revealed, since functioning models in different variations in a particular state may have significant similarities and significant differences.

Despite the variety of its functions, the core objective of the Human Rights Commissioner remains the safeguarding of citizens' rights and legitimate interests. The effectiveness of this role is inherently linked to the societal and governmental development levels. Kazakhstan's Human Rights Commissioner framework is rooted in the parliamentary system and charts a unique developmental course. In line with global norms, the Parliamentary Ombudsman is typically a representative elected by the legislature.

The evaluation uncovered fresh perspectives, highlighting the necessity to reassess the formation process of the Human Rights Commissioner's institution. This reevaluation should cover the methodologies for the selection and nomination of ombudsman candidates, as well as potential adjustments to the tenure of the role.

Throughout two decades leading up to the enactment of the Constitutional Law “On the Commissioner for Human Rights” on November 5, 2022 [1], the institution in the Republic of Kazakhstan experienced notable evolutions in its legal standing and authority. A comparative analysis of the foundational legal documents pre-existing this law, specifically the “On the Commissioner for Human Rights” provisions endorsed by the Presidential Decree on September 19, 2002 [2], and the Law “On the Commissioner for Human Rights” dated December 29, 2021 [3], reveals substantial discrepancies. Initially, the commissioner's status was delineated by a subordinate legal act, which later elevated to a law and, ultimately, to a constitutional law. This progression indicates a profound transformation in the legal status of the commissioner, now enshrined within the nation's Constitution.

An important aspect for further enhancing the position and status of the Commissioner, in our opinion, is the procedure for nominating and electing him to the post, since the analysis of the legislation showed that within the framework of the Regulation “On the Commissioner for Human Rights” of 2002, section 2 of paragraph 8 fixed “The Commissioner was appointed by the President of the Republic of Kazakhstan after consultations with the Committees of the Chambers of the Parliament of the Republic of Kazakhstan, the list of which is determined by the President of the Republic of Kazakhstan. The Commissioner is dismissed by the President” [2]. The current Law of the Republic of Kazakhstan “On the Commissioner for Human Rights” dated 2022 [1] and the Law of the Republic of Kazakhstan “On the Commissioner for Human Rights” dated 2021 [3] do not have differences in terms of the provisions of election, term of office, and dismissal. Thus, Article 4 of the Law of the Republic of Kazakhstan stipulates that “The Commissioner for Human Rights in the Republic of Kazakhstan is elected to office for a period of five years by the Senate of the Parliament of the Republic of Kazakhstan on the proposal of the President of the Republic of Kazakhstan” [1].

It's important to highlight that, as per the earlier regulation, the appointment of the Commissioner was for a five-year term, with the caveat that “the same individual may not be appointed to the Commissioner role more than twice consecutively” [2]. This stipulation is articulated in paragraph 10; paragraph 11 of the Regulation [2]. Analyzing these provisions allows for meaningful insights: primarily, the Human Rights Commissioner serves as the populace's advocate and protector. Therefore, the electorate, or in this scenario, their legislative representatives — in our case, the Senate deputies — ought to have a say in the election process. However, in Kazakhstan, the exclusive right to propose candidates for the ombudsman position rests solely with the President.

Within the framework of a comparative analysis of these provisions, a thorough examination of the legislation of several CIS countries was conducted, since, in our opinion, the formation and evolution of the ombudsman institution in these countries goes through similar stages and stages of development, taking shape in specific historical conditions.

In a majority of CIS countries, the nomination of candidates for positions is a collaborative effort involving the President, as well as members of both the upper and lower houses of parliament, along with deputy groups and factions. In scenarios where the President is the sole nominator, a minimum of three candidates are presented. For instance, the Constitutional Law of the Republic of Azerbaijan specifies in Article 2, paragraph 2.1, that “The Milli Majlis of the Republic of Azerbaijan elects an Ombudsman from three candi-

dates proposed by the President of the Republic of Azerbaijan with a majority of 83 votes” [4], and paragraph 2.2 outlines that if there is no agreement within 15 days, the President must propose three new candidates. Similarly, in the Russian Federation's legislative framework, the election of the Human Rights Commissioner involves the President but also includes participation from the Federation Council of the Federal Assembly of the Russian Federation, deputies of the State Duma, and deputy associations within the State Duma [5].

The legislation of the Kyrgyz Republic, specifically “On the Ombudsman (Akyykatchy)” in Article 3, allows parliamentary factions the privilege to nominate candidates for the ombudsman (Akyykatchy) role, with each faction entitled to propose up to three candidates for the position [6]. Similarly, in the Republic of Armenia, the legislation mandates that the ombudsman (defender) is selected by the National Assembly based on recommendations from the relevant Permanent Committee of the National Assembly [7]. Drawing from the legislative practices of these countries, it is suggested that Kazakhstan adopts “alternative election” methods, enabling the President of the Republic of Kazakhstan to put forward several nominees for the Human Rights Commissioner position.

Moreover, there are apprehensions regarding the five-year term limit set by the Law of the Republic of Kazakhstan “On the Commissioner for Human Rights”. This concern stems from the 2019 Venice Principles on the Protection and Promotion of the Ombudsman Institution [8], which Kazakhstan is a signatory to. These principles advise that the tenure of the Ombudsman should surpass that of the appointing authority, in this instance, the Senate of the Parliament of the Republic of Kazakhstan, which has a term of six years as stipulated by Article 50, paragraph 5 of the Kazakhstani Constitution, thus exceeding the current tenure allocated to the Commissioner for Human Rights [9].

Associate Professor B.J. Kyzdarbekova, from the “Institute of Legislation and Legal Information of the Republic of Kazakhstan” under the Ministry of Justice, in her examination of the proposed constitutional law “On the Commissioner for Human Rights”, posits that adhering to the recommendation is feasible by incorporating a specific clause in the draft law that allows for a single re-election of the ombudsman [10].

This approach is consistent with practices observed in various countries, culminating in a total tenure of ten years, aligning with international norms. Furthermore, the Venice Commission's feedback on the draft law suggests limiting the term to a single duration without the option for re-election; as a compromise, extending the ombudsman's term could be permissible only once, with a recommendation for a minimum term of seven years [11]. According to paragraph 63 of the Venice Commission's report, the rationale for a one-time tenure is to bolster the Commissioner for Human Rights' independence and mitigate allegations of bias towards securing re-election [11].

Thus, in order to implement the regulations of the Venice Commission into national legislation, it is possible to revise the term of office and bring it into line with the Venetian Principles.

Discussion

The establishment of the legal framework for the institution of the Human Rights Ombudsman in Kazakhstan began in 1995 after the adoption of the Constitution through a nationwide referendum. This marked the recognition of the individual as the most important subject of the state and emphasized the importance of protecting rights and freedoms by creating various human rights protection institutions and mechanisms within constitutional frameworks. Consequently, the term “human rights” begins to appear in the constitutional law of the state. According to the regulation of Article 1 of the Basic Law of the state, “the human being, his rights, and freedoms are the highest value” [9]. Therefore, the legislator, by establishing this norm, emphasizes the possibility of its consolidation in the context of the application of the principles of the rule of law, in which the principle of the legislature's adherence to human rights is of paramount importance. Based on Article 12 of the Constitution of the Republic of Kazakhstan, which states that “human rights ... determine the content and application of laws” [9], it can be argued that one of the significant functions of human rights protection institutions is to facilitate the consolidation of various mechanisms for the protection of violated rights by state authorities in legislation. Thus, the foundation of the human rights defender institution in the Republic of Kazakhstan was laid. Later, in 2002, by a decree of the head of state, the status of the ombudsman was established, and several amendments were made to the legislation regulating the ombudsman's activities.

The final result of the institution's development to date was the implementation of the plan for the implementation of the annual Address of the Head of State dated March 29, 2022 [12], aimed at conducting constitutional reforms, including the need to amend and supplement the fundamental law of the state, with

the decision to submit the bill to a nationwide vote. The referendum included the most important and strategic questions for the further development of the state and the strengthening of democratic foundations, including transformative changes in the field of human rights protection, strengthening, and updating human rights protection institutions. As a result of the adopted amendments, Article 83-1 of the current Constitution regulates and confirms its status: tasks, guarantees of independence and non-accountability to the state authorities, immunity regarding the imposition of measures of administrative and criminal liability without the consent of the upper chamber of the Parliament of the Republic of Kazakhstan [9]. Furthermore, to enhance the level of legislative regulation, the effectiveness of the ombudsman's activities, and the strengthening of the institution's status, on November 5, 2022, a constitutional law "On the Human Rights Ombudsman in the Republic of Kazakhstan" was adopted [1].

Overall, it is necessary to note that the ombudsman institution in Kazakhstan is a relatively recent phenomenon, and in comparison, it has a short history of existence, and may even be unnoticed by society, as until recently, not everyone understood the purpose, role, and essence of the ombudsman. However, in the world, on the contrary, the institution has been successfully developing and functioning since 1809 and has proven its effectiveness in many countries. There are two main types of this institution: Scandinavian (classical) and post-authoritarian.

The Scandinavian model originated in nations such as Sweden, Finland, Denmark, Norway, and New Zealand, known for their high-income economies, stable democracies, and adherence to the rule of law. Conversely, the post-authoritarian model developed in countries with past authoritarian regimes. The spread of the "ombudsmanship" concept has led to the evolution and diversification of this institution.

Presently, the global landscape features three primary ombudsman models: the Executive Ombudsman, the Independent Ombudsman, and the Parliamentary Ombudsman. D.N. Volkov, a Russian academic, highlights their distinctions, emphasizing differences in their legal system positioning, appointment processes, government accountability, and authority range [13; 112].

Each model exhibits distinct characteristics. The Executive Ombudsman, often appointed by a country's leader or executive body and accountable to them, is exemplified by France's system where the Council of Ministers makes the appointment. The Independent Ombudsman, chosen by the president or parliament yet accountable to none, is seen in countries like the Netherlands, Portugal, and Namibia. The Parliamentary Ombudsman, perhaps the most widespread, is selected by and accountable to the legislative branch.

In contrast to the first two, where oversight extends over both executive and legislative branches, the primary role of the traditional parliamentary ombudsman focuses on monitoring administrative actions and officials. D.T. Karamanukian argues this model serves as a legislative watchdog, enjoying broad powers that ensure a degree of autonomy and independence [14; 16].

Kazakhstan initially adopted a hybrid ombudsman model with parliamentary characteristics, as appointments were made by the President following consultations with parliamentary committees, and an annual report was submitted to the head of state. However, constitutional amendments on March 10, 2017, granted the Human Rights Commissioner constitutional and legal status, changing the appointment process and marking a shift from an executive to a parliamentary model [15; 156].

As noted by Kazakhstan researcher Bashimov M.S., the primary function of the Parliamentary Ombudsman is to safeguard human rights and freedoms against illegal acts or decisions by executive bodies, restore violated rights, and foster legal awareness about human rights in the community [16; 3].

E.N. Mukhitdinov holds a similar opinion on the essence of the parliamentary ombudsman. He underlines several distinctions and underscores in his works that the responsibilities of the parliamentary Commissioner include not only the restoration of violated rights of a particular citizen, but also preventive measures to prevent human rights violations. Thus, ensuring a balance between public and private interests, through analytical activities, as well as one of the most important tasks highlighted by the researcher, in our opinion is cooperation with civil society and the non-governmental sector, which is currently very relevant in connection with the ongoing democratic transformations in the state [17; 10]. A.B. Uzakbayeva's view has minor differences, according to whom the purpose of the ombudsman is to restore and protect violated rights, promote a balance between the three branches of government, as well as participate in the legislative process within the framework of improving legislative acts and the formation of standard law enforcement practice, including contributing to the dissemination of legal literacy, both among citizens and civil servants [18; 14]. We share and agree with the scientific view of the Russian researcher N.Yu. Khamaneva, who suggests that the tasks of the parliamentary ombudsman primarily involve interaction between the state and the individual. According to the researcher, the Ombudsman is often an independent and trustworthy individual endowed

with powers by the legislative authority to protect the rights of society, conduct supervisory measures over state officials, and at the same time, without being empowered to change decisions made by these officials [19; 89].

Therefore, upon reviewing the aforementioned studies, it becomes evident that the Human Rights Commissioner institution in Kazakhstan, representing a localized adaptation of the ombudsman models with distinct and unique attributes, aligns with the parliamentary ombudsman model.

It's noteworthy that within the realm of Kazakhstan's legal scholarship, there lacks dedicated literature on the development and electoral procedures for the Human Rights Commissioner's role in Kazakhstan. This gap exists because most scholars prefer to conduct thorough investigations into the institution, concentrating on its foundational challenges. M.S. Bashimov, for instance, highlighted in his work the critical nature of establishing the ombudsman institution, emphasizing that, as per the United Nations Paris Principles, an ombudsman's independence hinges on the appointment and dismissal processes: the methods and standards for selection, term length, etc. Hence, M.S. Bashimov's stance is considered well-founded, advocating for the parliamentary appointment of a human rights commissioner who, notwithstanding, should maintain autonomy from all governmental branches [16; 24].

We are particularly struck by the perspective of E.N. Mukhitdinov, advocating for the formation of the Commissioner for Human Rights based on principles of pluralism, inclusive of representatives from civil society [17; 15]. However, considering the current state of research, and without diminishing the significance of the aforementioned scholars' viewpoints, it is pertinent to note significant changes in the procedures governing the formation of the ombudsman institution. "Firstly, "appointment" has been replaced by "election". Secondly, the electoral bodies, previously appointed by the President, have changed after consultations with Parliamentary committees. Now, according to the current procedure, the parliamentary model of the ombudsman is elected by the Senate of the Parliament for a term of 5 years, based on the proposal of the President of the Republic of Kazakhstan. In this scenario, can the term "elected" be accurately applied? It may be prudent to contemplate the viewpoint posited by K.V. Starostenko, who contends that in situations where only one candidate is nominated, the term "election" might inadequately characterize the process, given the absence of genuine choice. Alternatively, it might be more suitable to employ terms such as "approval of a candidate" or "general approval" [20; 50], which is in no way compatible with the functioning parliamentary model in the Republic of Kazakhstan. Thus, we believe that the election procedure still implies the possibility of applying the principle of "alternative elections", as the essence of choice lies in the ability to select from among multiple candidates. In addition, in accordance with the Venice Principle 6, the ombudsman is preferably elected by Parliament by an appropriate qualified majority. Consequently, the election, nomination of candidates, and establishment of the optimal term of office play a pivotal role in advancing and fortifying the parliamentary model of the ombudsman in the Republic of Kazakhstan.

Conclusions

The research reveals that the Human Rights Commissioner in the Republic of Kazakhstan holds a unique constitutional role, tasked with defending and reinstating infringed human and civil rights and freedoms, hence being chosen through a process where citizens are represented by the Senate of Parliament. A comparative legal review across CIS nations shows that typically, the appointment of the ombudsman is carried out by the supreme legislative body, through either its upper or lower chambers. However, the findings from this analysis highlight that the nomination procedure for the Human Rights Ombudsman's role in Kazakhstan does not incorporate the principle of having multiple options, which could negatively impact the progression of democratic practices within the nation.

After an in-depth analysis of the key theoretical and practical dimensions regarding the election and nomination methods of the Human Rights Commissioner (ombudsman) in Kazakhstan, it becomes clear that a detailed reevaluation of the legislative framework is necessary. Such a reevaluation is crucial to maintain the fundamental democratic principle of providing choices and to guarantee conformity with global norms. To better functionality of the Human Rights Commissioner Institute, an amendment to Article 4 of the Constitutional Law "On the Commissioner for Human Rights" is suggested. This amendment would mandate that "The Human Rights Commissioner of the Republic of Kazakhstan is to be elected for a six-year period by the Senate of the Parliament of the Republic of Kazakhstan, via a majority of the total senators through a confidential vote, from a minimum of three candidates put forward by the President of the Republic of Kazakhstan".

References

- 1 Конституционный закон «Об Уполномоченном по правам человека» от 5 ноября 2022 г. № 154–VII ЗПК (в действ. ред.). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://adilet.zan.kz/rus/docs/Z2200000154>.
- 2 Указ Президента Республики Казахстан «Об учреждении должности Уполномоченного по правам человека» от 19 сентября 2002 г. № 947 (утрат. силу). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://adilet.zan.kz/rus/docs/U020000947_.
- 3 Закон Республики Казахстан «Об Уполномоченном по правам человека» от 29 декабря 2021 г. № 90–VII ЗПК (утрат. силу). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://adilet.zan.kz/rus/docs/Z2100000090>.
- 4 Конституционный закон Азербайджанской Республики «Об Уполномоченном по правам человека (омбудсмена) Азербайджанской Республики» от 28 декабря 2001 г. (в действ. ред.). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://azertag.az/xeber/konstitucionny_i_zakon.
- 5 Федеральный конституционный закон «Об Уполномоченном по правам человека в Российской Федерации» от 26.02.1997 г. № 1-ФКЗ (в действ. ред.). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_13440/.
- 6 Закон Кыргызской Республики «Об Омбудсмене Кыргызской Республики» от 31 июля 2002 года № 136 (в действ. ред.). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://platforma.kg/wp-content/uploads/2016/10>.
- 7 Конституционный закон Республики Армения «О защитнике прав человека» 16 декабря 2016 г. ЗР-1-Н (в действ. ред.). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.arlis.am/documentview.aspx?docid>.
- 8 Принципы защиты и укрепления института омбудсмена («Венецианские принципы») от 15–16 марта 2019 г. (в действ. ред.). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.venice.coe.int/webforms/>.
- 9 Конституция Республики Казахстан от 30 августа 1995 г. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://adilet.zan.kz/rus/docs/K950001000_.
- 10 Заключение РГПИ на ПХВ «Институт законодательства и правовой информации Республики Казахстан» Министерства юстиции Республики Казахстан на проект Конституционного закона Республики Казахстан «Об Уполномоченном по правам человека в Республике Казахстан». — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://legalacts.egov.kz/>.
- 11 Заключение Венецианской комиссии по проекту Конституционного закона «Об Уполномоченном по правам человека» от 21–22 октября 2022 г. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.venice.coe.int/webforms/documents/>.
- 12 Указ Президента Республики Казахстан «О мерах по реализации Послания Главы государства народу Казахстана» от 16 марта 2022 г. «Новый Казахстан: путь обновления и модернизации» от 29 марта 2022 г. № 847. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://adilet.zan.kz/rus/docs/U2200000847>.
- 13 Волков Д.Н. Сравнительный анализ моделей института омбудсмена в мире / Д.Н. Волков // Историческая и социально-образовательная мысль. — 2015. — Т. 7, № 2. — С. 111–114. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/sravnitelnyy-analiz-modeley-instituta-ombudsmana-v-mire/viewer>.
- 14 Караманукян Д.Т. Современные зарубежные модели института омбудсмена / Д.Т. Караманукян // Вестн. Омск. юрид. ин-та. — 2011. — № 2(15). — С. 15–18. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/sovremennyye-zarubezhnyye-modeli-instituta-ombudsmena/viewer>.
- 15 Канатов А.К. Институт Уполномоченного по правам человека в Казахстане (иммерсивный подход в законотворчестве) / А.К. Канатов, М.А. Шакенов // Вестн. Ин-та законодательства и правовой информации Республики Казахстан. Науч.-прав. журн. — 2022. — № 2(69). — С. 152–163.
- 16 Башимов М.С. Институт омбудсмена в Республике Казахстан и зарубежных странах (сравнительно-правовой анализ): автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: Спец.12.00.02 — «Конституционное право; административное право; муниципальное право; финансовое право» / М.С. Башимов. — Астана, 2008. — 48 с.
- 17 Мухитдинов Е.Н. Правовые основы формирования и функционирования института омбудсмена (уполномоченного по правам человека) в Казахстане и за рубежом: международно-правовые аспекты: автореф. дис. ... д-ра филос. (PhD). Спец. 12.00.10 — «Международное право» / Е.Н. Мухитдинов. — Алматы, 2009. — 34 с.
- 18 Узакбаева А.Б. Уполномоченный по правам человека в Республике Казахстан и Российской Федерации: институциональный и сравнительно-правовой анализ: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: Спец.12.00.02 — «Конституционное право; административное право; муниципальное право; финансовое право» / А.Б. Узакбаева. — Алматы, 2010. — 25 с.
- 19 Хаманева Н.Ю. Конституционно-правовой статус уполномоченного по правам человека в Российской Федерации / Н.Ю. Хаманева // Тр. Ин-та государства и права Российской академии наук. — 2008. — № 6. — С. 87–99. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/konstitutsionno-pravovoy-status-upolnomochennogo>.
- 20 Старостенко К.В. Альтернативные выборы — основа реализации конституционного принципа политического многообразия в России / К.В. Старостенко // Актуальные проблемы Российского права. — 2008. — № 3. — С. 49–56. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/>.

В.С. Исабекова, Я. Залесны

Қазақстан Республикасында адам құқықтары жөніндегі уәкіл лауазымына сайлаудың жаңа моделін қалыптастыру: мәселелері және болашағы

Мақалада Қазақстан Республикасындағы Адам құқықтары жөніндегі уәкіл лауазымына кандидаттарды сайлау мен ұсынудың маңызды аспектілері зерттелген, елдегі қолданыстағы омбудсмендер жүйесінің жұмыс істеуіне терең талдау жүргізілген. Бұдан басқа, зерттеуде омбудсменді сайлау процесінде бірнеше кандидатты ұсынуға мүмкіндік беретін әдісті қабылдаудың маңыздылығы атап өтілді. Зерт-

теу барысында ТМД елдерінің түрлі заңнамалық құжаттары, омбудсменнің құқықтық мәртебесін айқындайтын ұлттық заңдар мен халықаралық құқықтық база мұқият зерделенді. Адам құқықтары жөніндегі уәкілдерді сайлаудың халықаралық практикасын зерделеу қазақстандық заңнамада пайдаланылатын әдіснаманың біршама шектеулі екенін көрсетті, бұл сайлауға қатысуға құқығы бар кандидаттар тобын кеңейту Адам құқықтары жөніндегі уәкілді сайлау процесін жақсартуы мүмкін деп болжауға мүмкіндік береді. Зерттеуде құзыретті органның сайлау процесіне қатысты ұлттық құқықтық базаның кемшіліктерін жою бойынша шешімдер ұсынылған. Баламалардың бар болуы негізі қаланған демократиялық принципті сақтауда және ұлттық заңнаманы халықаралық стандарттарға сәйкестендіру мақсатында заңнамалық ережелерді өзгерту бойынша ұсынымдар жасалды.

Кілт сөздер: омбудсмен, адам құқықтары, Адам құқықтары жөніндегі уәкіл, парламенттік модель, сайлау тәртібі, сайлау, балама, заңнамалық реттеу, омбудсмен институты.

В.С. Исабекова, Я. Залесны

Формирование новой модели избрания на должность Уполномоченного по правам человека в Республике Казахстан: проблемы и перспективы

В статье исследованы важнейшие аспекты избрания и выдвижения кандидатов на должность Уполномоченного по правам человека в Республике Казахстан, проведен глубокий анализ функционирования существующей системы омбудсменов в стране. Кроме того, в исследовании подчеркнута важность принятия метода, позволяющего выдвигать несколько кандидатов в процессе выборов омбудсмена. В ходе исследования были тщательно изучены различные законодательные документы стран СНГ, национальные законы и международная правовая база, определяющие правовой статус омбудсмена. Изучение международной практики избрания Уполномоченного по правам человека показало, что методология, используемая в казахстанском законодательстве, несколько ограничена, это позволяет, в свою очередь, предположить, что расширение круга кандидатов, имеющих право на участие в выборах, могло бы улучшить процесс избрания Уполномоченного по правам человека. Авторами предложены решения по устранению недостатков национальной правовой базы, касающиеся процесса выборов компетентным органом. Даны рекомендации по изменению законодательных положений с целью соблюдения основополагающего демократического принципа наличия альтернатив и приведения национального законодательства в соответствие с международными нормами.

Ключевые слова: омбудсмен, права человека, Уполномоченный по правам человека, парламентская модель, процедура избрания, выборы, альтернативность, законодательная регламентация, институт омбудсмена.

References

- 1 Konstitutsionnyi zakon «Ob Upolnomochennom po pravam cheloveka» ot 5 noiabria 2022 g. № 154–VII Z RK (v deistvuiushchei redaktsii) [Constitutional Law “On the Commissioner for Human Rights” dated November 5, 2022, No. 154-VII LRK]. *adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/rus/docs/Z2200000154> [in Russian].
- 2 Ukaz Prezidenta Respubliki Kazakhstan «Ob uchrezhdenii dolzhnosti Upolnomochennogo po pravam cheloveka» ot 19 sentiabria 2002 g. № 947 (utratal silu) [Decree of the President of the Republic of Kazakhstan “On the Establishment of the Position of the Commissioner for Human Rights” dated September 19, 2002, No. 947 (repealed). *adilet.zan.kz*. Retrieved from https://adilet.zan.kz/rus/docs/U020000947_ [in Russian].
- 3 Zakon Respubliki Kazakhstan «Ob Upolnomochennom po pravam cheloveka» ot 29 dekabria 2021 g. № 90–VII Z RK (utratal silu) [Law of the Republic of Kazakhstan “On the Commissioner for Human Rights” dated December 29, 2021, No. 90-VII LRK (repealed)]. *adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/rus/docs/Z2100000090> [in Russian].
- 4 Konstitutsionnyi zakon Azerbaidzhanskoi Respubliki «Ob Upolnomochennom po pravam cheloveka (ombudsmena) Azerbaidzhanskoi Respubliki» ot 28 dekabria 2001 goda (v deistvuiushchei redaktsii) [Constitutional Law of the Republic of Azerbaijan “On the Commissioner for Human Rights (Ombudsman) of the Republic of Azerbaijan” dated December 28, 2001]. *azertag.az*. Retrieved from https://azertag.az/ru/xeber/konstitucionnyi_zakon [in Russian].
- 5 Federalnyi konstitutsionnyi zakon «Ob Upolnomochennom po pravam cheloveka v Rossiiskoi Federatsii» ot 26.02.1997 goda № 1–FKZ (v deistvuiushchei redaktsii) [Federal Constitutional Law “On the Commissioner for Human Rights in the Russian Federation” dated February 26, 1997, No. 1-FCL (effective version)]. *www.consultant.ru*. Retrieved from https://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_13440/ [in Russian].
- 6 Zakon Kyrgyzskoi Respubliki «Ob Ombudsmene Kyrgyzskoi Respubliki» ot 31 iulia 2002 goda № 136 (v deistvuiushchei redaktsii) [Law of the Kyrgyz Republic “On the Ombudsman of the Kyrgyz Republic” dated July 31, 2002, No. 136 (effective version)]. *platforma.kg*. Retrieved from <https://platforma.kg/wp-content/uploads/2016/10> [in Russian].
- 7 Konstitutsionnyi zakon Respubliki Armeniia «O zashchitnike prav cheloveka» 16 dekabria 2016 goda ZR-1-N (v deistvuiushchei redaktsii) [Constitutional Law of the Republic of Armenia “On the Defender of Human Rights” dated December 16, 2016, CLR-1-N (effective version)]. *www.arlis.am*. Retrieved from <https://www.arlis.am/documentview.aspx?docid> [in Russian].

- 8 Printsipy zashchity i ukrepleniia instituta ombudsmena («Venetsianskie printsipy») ot 15–16 marta 2019 goda (v deistvuiushchei redaktsii) [Principles for the Protection and Strengthening of the Ombudsman Institution (“Venice Principles”) dated March 15–16, 2019 (effective version)]. *www.venice.coe.int*. Retrieved from <https://www.venice.coe.int/webforms/> [in Russian].
- 9 Konstitutsia Respubliki Kazakhstan ot 30 avgusta 1995 goda [Constitution of the Republic of Kazakhstan dated August 30, 1995]. *adilet.zan.kz*. Retrieved from https://adilet.zan.kz/rus/docs/K950001000_ [in Russian].
- 10 Zakliuchenie RGP na PKhV «Institut zakonodatelstva i pravovoi informatsii Respubliki Kazakhstan» Ministerstva yustitsii Respubliki Kazakhstan na proekt Konstitutsionnogo zakona Respubliki Kazakhstan «Ob Upolnomochennom po pravam cheloveka v Respublike Kazakhstan» [Conclusion of the Republican state enterprise under the right of economic management “Institute of Legislation and Legal Information of the Republic of Kazakhstan” of the Ministry of Justice of the Republic of Kazakhstan on the draft Constitutional Law of the Republic of Kazakhstan “On the Commissioner for Human Rights in the Republic of Kazakhstan”. *legalacts.egov.kz*. Retrieved from <https://legalacts.egov.kz/> [in Russian].
- 11 Zakliuchenie Venetsianskoi komissii po projektu Konstitutsionnogo zakona «Ob Upolnomochennom po pravam cheloveka» ot 21–22 oktiabria 2022 goda [Conclusion of the Venice Commission on the draft constitutional law “On the Commissioner for Human Rights” dated October 21–22, 2022. *www.venice.coe.int*. Retrieved from <https://www.venice.coe.int/webforms/documents/> [in Russian].
- 12 Ukaz Prezidenta Respubliki Kazakhstan «O merakh po realizatsii Poslaniia Glavy gosudarstva narodu Kazakhstana» ot 16 marta 2022 goda «Novyi Kazakhstan: put obnoveniia i modernizatsii» ot 29 marta 2022 goda № 847 [Decree of the President of the Republic of Kazakhstan “On Measures for the Implementation of the Address of the Head of State to the People of Kazakhstan” dated March 16, 2022 “New Kazakhstan: the Path of Renewal and Modernization” dated March 29, 2022, No. 847. *adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/rus/docs/U2200000847> [in Russian].
- 13 Volkov, D.N. (2015). Sravnitelnyi analiz modelei instituta ombudsmena v mire [Comparative analysis of models of the Ombudsman institution in the world]. *Istoricheskaia i sotsialno-obrazovatelnaiia mysl — Historical and social-educational thought*, 7(2), 111–114. *cyberleninka.ru*. Retrieved from <https://cyberleninka.ru/article/n/sravnitelnyy-analiz-modeley-instituta-ombudsmena-v-mire/viewer> [in Russian].
- 14 Karamanukyan, D.T. (2011). Sovremennnye zarubezhnye modeli instituta ombudsmena [Modern foreign models of the Ombudsman institution]. *Vestnik Omskogo yuridicheskogo instituta — Bulletin of the Omsk Law Institute*, 2(15), 15–18. *cyberleninka.ru*. Retrieved from <https://cyberleninka.ru/article/n/sovremennnye-zarubezhnye-modeli-instituta-ombudsmena/viewer> [in Russian].
- 15 Kanatov, A.K. & Shakenov, M.A. (2022). Institut Upolnomochennogo po pravam chelobeka v Kazakhstane (immersivnyi podkhod v zakonotvorchestve) [The Institution of the Commissioner for Human Rights in Kazakhstan (Immersive Approach in Legislation)]. *Vestnik Instituta zakonodatelstva i pravovoi informatsii Respubliki Kazakhstan. Nauchno-pravovoi zhurnal — Bulletin of the Institute of Legislation and Legal Information of the Republic of Kazakhstan. Scientific and legal journal*, 2(69), 152–163 [in Russian].
- 16 Bashimov, M.S. (2008). Institut ombudsmena v Respublike Kazakhstan i zarubezhnykh stranakh (sravnitelno-pravovoi analiz) [The Ombudsman Institution in the Republic of Kazakhstan and Foreign Countries (Comparative Legal Analysis)]. *Extended abstract of candidate`s thesis*. Astana [in Russian].
- 17 Mukhitdinov, E.N. (2009). Pravovye osnovy formirovaniia i funktsionirovaniia instituta ombudsmena (upolnomochennogo po pravam cheloveka) v Kazakhstane i za rubezhom: mezhdunarodno-pravovye aspekty [Legal bases for the formation and functioning of the Ombudsman institution (Commissioner for Human Rights) in Kazakhstan and abroad: international legal aspects]. *Extended abstract of Doctor`s thesis*. Almaty [in Russian].
- 18 Uzakbayeva, A.B. (2010). Upolnomochennyi po pravam cheloveka v Respublike Kazakhstan i Rossiiskoi Federatsii: institutsionalnyi i sravnitelno-pravovoi analiz [The Commissioner for Human Rights in the Republic of Kazakhstan and the Russian Federation: institutional and comparative legal analysis]. *Extended abstract of candidate`s thesis*. Almaty [in Russian].
- 19 Khamaneva, N.Yu. (2008). Konstitutsionno-pravovoi status upolnomochennogo po pravam cheloveka v Rossiiskoi Federatsii [Constitutional and legal status of the Commissioner for Human Rights in the Russian Federation]. *Trudy Instituta gosudarstva i prava Rossiiskoi akademii nauk — Proceedings of the Institute of State and Law of the Russian Academy of Sciences*, 6, 87–99. *cyberleninka.ru*. Retrieved from <https://cyberleninka.ru/article/n/konstitutsionno-pravovoy-status-upolnomochennogo> [in Russian].
- 20 Starostenko, K.V. (2008). Alternativnye vybory — osnova realizatsii konstitutsionnogo printsipa politicheskogo mnogoobraziia v Rossii [Alternative Elections — the Basis for Implementing the Constitutional Principle of Political Diversity in Russia]. *Aktualnye problemy Rossiiskogo prava — Current Issues of Russian Law*, 3, 49–56. *cyberleninka.ru*. Retrieved from <https://cyberleninka.ru/article/n/> [in Russian].

Information about the authors

Issabekova, Venera — 2nd year PhD student, Department of Constitutional and International Law, Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan;

Jacek Zalesny — Doctor of law, professor, University of Warsaw, Warsaw, Poland.

D.A. Abdakimova*

*Karaganda Buketov University, Kazakhstan
(E-mail: abdakimova_dana@mail.ru)*

ORCID ID: 0000-0002-1800-2851

International protection of intellectual property rights: cooperation of the Republic of Kazakhstan within WIPO

The article is devoted to the consideration of the issue of international cooperation of the Republic of Kazakhstan and the World Intellectual Property Organization. The author explores the role of WIPO in the field of intellectual property protection, international agreements of which it is the administrator. The article describes in detail the process of the formation of the Republic of Kazakhstan as a full member of the international institutional mechanism of WIPO for the protection of intellectual property rights within the UN. The main events held and adopted by the Republic of Kazakhstan with the assistance of this international organization are considered. Moreover, the author also considers WIPO projects in which the Republic of Kazakhstan will participate in the near future, such as the creation of technology and innovation support centers (TISCs) in our country. The article gives an assessment and the role of WIPO in the organization of the mechanism for the protection of intellectual property rights in Kazakhstan. The international organization provided assistance to our country in matters of harmonization of legislation with international standards, digitalization of services, professional training of personnel and expansion of international cooperation.

Keywords: intellectual property, international organizations, innovative development, World Intellectual Property Organization, international agreements, national economy, competitiveness, digital technologies, international cooperation.

Introduction

Justification of relevance. At the end of the 19th century, the first non-governmental organizations were created to protect individual industrial facilities. So, in 1878, the International Association of Manufacturers of Goods and Services (Inta) was formed, uniting more than 6,500 trademark owners and specialists from 180 countries. The purpose of this organization is to protect the rights of consumers, as well as to ensure the competitiveness of business. The first international organization dealing with industrial property was established in 1897 and became an international non-governmental association — the International Association for the Protection of Industrial Property (AIPPI). It aspired exclusively to non-commercial goals aimed at harmonizing industrial property legislation in different countries. In the 20th century, various industry associations emerged, such as the International Council of Societies for Industrial Designs (ICSID), founded in 1957, the International Organization for Combating Counterfeit Products (IACC), established in 1979, and others. Non-governmental organizations began to cooperate, which led to the interaction of national organizations and professionals in the field of industrial property. National patent attorneys have also come together around the world and cooperate in their professional cross-border activities.

The entry of the Republic of Kazakhstan into the global economic space has created the need to change the state approach to the protection of intellectual property at all levels — both at the national and at the level of interstate relations. That is why international agreements aimed at regulating international relations in the field of intellectual property should be considered comprehensively.

The sphere of intellectual property affects all aspects of life. In any sector of the economy, health care, education and science, culture and agriculture, the results of intellectual labour are created and used. These are research and development projects, technological solutions, works of science, literature and art, trademarks, software products, etc. All of them are objects of intellectual property. The improvement of the international legal mechanism and national legal regulation in the field of intellectual property at the present stage is the reason for a fundamental change in the mechanism of international cooperation on intellectual property issues. At the same time, the decisive factors influencing the organization of international cooperation in this

---

* Corresponding author. E-mail: abdakimova_dana@mail.ru

area are the multiple composition and complexity of international legal regulation agreements, as well as international universal and regional integration.

In confirmation of the importance of the issue of protection and development of intellectual property rights, in 2010, WIPO experts developed and published “Guidelines for the development of strategies in the field of intellectual property in countries with economies in transition”, 2012 WIPO published “Methodology for the development of national strategies in the field of intellectual property”, consisting of three parts.

These WIPO documents insist that each member state must adopt a National Strategy in the field of intellectual property. The strategy should be a set of measures designed and implemented by the government to encourage and facilitate a coordinated approach to the effective creation, development, management and protection of intellectual property at the national level in order to support the development direction of a country. A national intellectual property strategy should take into account the relationship between intellectual rights and the economic, social, cultural, technological, legal and institutional conditions of the country, and assist the government in developing and regulating IP policies and regulations in a manner that contributes to the development of the country.

The need to regulate this area of property has led to the state taking on coordinating and legislative functions in the domestic protection and international legal protection of copyright and patent rights. The National Development Plan of the Republic of Kazakhstan until 2025, as one of the development priorities, identified task No. 7 “Development of its own scientific, technological and innovation base”, the essence of which is to create an administrative and legal mechanism on the basis of the AIFC for the registration and protection of rights to intellectual property. The understanding of the importance of the development of this sector of the economy by the leadership of Kazakhstan is confirmed by the steady course towards creating favourable investment and tax conditions for modern high-tech, energy-saving, environmentally friendly industry.

The main goal of this study is a comprehensive analysis of the participation of the Republic of Kazakhstan in the institutional mechanism for the protection of intellectual property rights within WIPO. The entry of the Republic of Kazakhstan into the global economic space has created the need to change the state approach to the protection of intellectual property at all levels — both at the national and at the level of interstate relations. Today, international organizations play a significant role in deepening and developing relations between countries in the fields of politics, economics, law and culture. They represent a stable organizational and legal form of cooperation between states in various fields of activity.

Methods and materials

The author used the method of legal formal logic in the form of deduction and induction in the process of scientific research of the chosen topic. Thanks to deduction, it was possible to make a conclusion from the general (international standards of the World Intellectual Property Organization) to the particular to the relevant law or a set of laws of a certain direction. The induction method was used to analyze the mechanism of the formation of Kazakhstan as a full-fledged subject of international intellectual property law within the framework of WIPO, on the basis of which the final conclusion was formulated. When conducting a scientific study through a comparative legal analysis on the involvement of such countries as Kyrgyzstan and the Russian Federation in a single global network of WIPO TISCs, it was concluded that Kazakhstan needs to be involved in this project.

Discussion

The World Intellectual Property Organization (WIPO) is the most authoritative international organization, which has as its immediate goal to promote the protection of intellectual property throughout the world.

WIPO today is a global forum for policy, cooperation, services and information in the field of intellectual property. Today, WIPO includes 193 member countries, 69 intergovernmental organizations and 284 NGOs, the international organization is the curator of 24 international treaties in the field of intellectual property. WIPO operates on the basis of the Convention signed in Stockholm in 1967, which was the result of the meeting of the member states of the Paris and Berne Unions [1].

In its activities, WIPO analyzes and promotes the development of the international legal framework in the field of intellectual property, develops and expands the international infrastructure of intellectual property, attracts and promotes the development of intellectual property in developing countries. According to the convention, WIPO promotes the protection of intellectual property in the world through the formation of in-

ternational platforms, programs and treaties, supports the administrative functions of existing agreements in the field of intellectual property.

WIPO is currently paying close attention to the protection of intellectual property rights on the global Internet. Thus, the program was developed in the context of the interaction of the Internet, digital technologies and the intellectual property system. The main tasks within the framework of this program are the provision of information, the provision of services in electronic form, the global and regional integration of developing countries into the Internet space. Also important is the application of intellectual property rights to transactions on the Internet and the resolution of disputes online, including the adoption of the basic principles of a uniform policy for resolving disputes in the field of domain names.

The WIPOnet project is aimed at creating a single global intellectual property network that allows real-time communication between various intellectual property offices through communication technologies.

Attaching particular importance to the development of the field of intellectual property, the Republic of Kazakhstan has been a member of WIPO since 1993, having signed the following fundamental documents: the WIPO Establishment Convention of 1967; Paris Convention for the Protection of Industrial Property of 1883; the Madrid System for the International Registration of Marks of 1891; Patent Cooperation Treaty of 1970.

In 2001, the Minister of Justice of the Republic of Kazakhstan and the Director General of WIPO signed an Agreement on the program of bilateral cooperation between the Government of the Republic of Kazakhstan and WIPO [2], which provided for the following activities:

- ✓ improvement of the national legislation of the Republic of Kazakhstan in the field of intellectual property;
- ✓ consultations and examinations of normative legal acts of the Republic of Kazakhstan by WIPO experts in the Republic of Kazakhstan or at WIPO headquarters;
- ✓ improvement of the system for ensuring the protection of rights to objects of intellectual property in the Republic of Kazakhstan;
- ✓ provision of legal and technical assistance provided by WIPO to the Republic of Kazakhstan on the issues of the Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights, signed in Marrakesh on 14 April 1994 (TRIPS Agreement);
- ✓ provision of relevant Kazakhstani organizations with review and regulatory materials available in WIPO in the field of intellectual property;
- ✓ organization of lectures, seminars or symposiums for specialists of justice, internal affairs, prosecutor's office, courts, customs and antimonopoly authorities of the Republic of Kazakhstan;
- ✓ assistance in dissemination in the Republic of Kazakhstan of international experience in using the intellectual property system, in particular, in the transfer of technologies, licensing, marketing, evaluation of intangible assets of intellectual property;
- ✓ assistance in establishing regional centers for patent information and services in the Republic of Kazakhstan.

As a result of fruitful cooperation between the Republic of Kazakhstan and the international organization within the framework of the above-mentioned Agreement, our country has acceded to the following international WIPO treaties:

- Protocol to the Madrid Agreement Concerning the International Registration of Marks (Madrid, June 28, 1989), Kazakhstan since May 27, 2010;
- Nairobi Agreement on the Protection of the Olympic Symbol (adopted in Nairobi on September 26, 1981), Kazakhstan from November 9, 2010;
- Patent Law Treaty (adopted in Geneva on June 1, 2000), Kazakhstan since May 2, 2011.

A further step to improve domestic legislation in the field of protection of intellectual property rights on February 17, 2012, is the adoption of the law "On Ratification of the International Convention for the Protection of Performers, Producers of Phonograms and Broadcasting Organizations", which enables the state to take measures to protect domestic individuals and legal entities.

In order to ensure equality and simplify the procedure for registering the rights of Kazakhstani applicants registering trademarks abroad, and foreign applicants registering trademarks in Kazakhstan, in our country on April 8, 2012, the law "On Ratification of the Singapore Treaty on the Law of Trademarks" was adopted, which provides for a simplified procedure for registering trademarks, including using electronic means of communication.

With the active participation of the Permanent Mission, a representative of Kazakhstan was hired to work in the WIPO system for the position of a consultant for the Eastern European countries department on copyright, which indicates the high authority of Kazakhstan, which it enjoys with the leadership of WIPO.

The effectiveness of cooperation and the active position of the Republic of Kazakhstan in WIPO is evidenced by the fact that from October to December 2015, the Permanent Mission of the Republic of Kazakhstan was the coordinator in the Regional Group of Central Asia, Eastern Europe and the Caucasus.

One of the forms of fruitful cooperation with the World Intellectual Property Organization is holding regular seminars on protection against audio and video piracy, counterfeiting, enforcement of copyright, with the participation of representatives of intellectual property protection agencies from the CIS countries, representatives of ministries and departments of the Republic of Kazakhstan.

For a long period, within the framework of the WIPO Academy, fruitful cooperation has been carried out in the framework of the training of Kazakhstani specialists in the field of patent law, including harmonization of national legislation on licensing of industrial property objects, law enforcement and judicial practice in resolving disputes on infringement of intellectual property rights.

As part of the prospective cooperation between Kazakhstan and the international organization, starting from last year 2022, the Summer School of the World Intellectual Property Organization has been held in our republic. The WIPO Summer Schools Program on Intellectual Property is designed for undergraduate and master's students specializing in one of the fields of science, as well as young professionals of any profile who may be interested in intellectual property issues. The number of listeners was more than 60 people, including representatives of not only the Republic of Kazakhstan, but also other states such as Tajikistan, Uzbekistan, Russia, Bulgaria.

The value of such training lies in the fact that highly qualified specialists in the field of intellectual property are involved as speakers — representatives of WIPO, patent attorneys, business representatives and experts in the field of intellectual property of the Republic of Kazakhstan. The main focus is on researching the most popular topics in the field of intellectual property, such as intellectual property valuation, branding, asset management, creative sector, technology transfer and licensing. The summer school program includes a series of interactive lectures, practical tasks, simulation exercises and group projects [3].

Results

In the conditions of innovative development of the Republic of Kazakhstan, the economic component of intellectual property acquires priority, the main task of which is to stimulate the growth of the national economy. As a rule, innovations are objects of intellectual property applied in practice. The main task of the intellectual property institution is to stimulate the growth of the national economy.

Within the framework of the World Intellectual Property Organization (WIPO), a project is being implemented to create technology and innovation support centers (TISCs). The WIPO TISC Program enables inventors from developing countries to access high-quality technical information and services stored in local databases, thereby enabling the innovative potential of such inventors to be realized, as well as to create new products and to register, protect and control intellectual property rights on it [4].

The first TISC Global Conference was held in 2021 and was hosted by WIPO and the China National Intellectual Property Administration (CNIPA). The main purpose of the event was to talk about the advantages of countries' involvement in a single global TISC network. Among the post-Soviet countries, only two countries are participants in this Program — Russia and Kyrgyzstan. The Russian Federation has been participating in the Program for the Creation of Technology and Innovation Support Centers since 2011, and today it is one of the largest networks in the world, with more than 170 centers in 70 regions of the country.

Kazakhstan has all the data to participate in this global network and build innovative capacity, in addition, in 2021, the National Patent Office of the Republic of Kazakhstan signed an Agreement on Guaranteed Service for TISCs with WIPO leadership. Within the framework of the Program, as partners-participants of the project and the development of the network, TISCs have already been attracted, through the conclusion of an agreement — Karaganda Buketov University, Kazakh-British Technical University, Atyrau University, Nazarbayev University.

In conclusion, it should be noted that membership, fruitful cooperation within this organization and the ratification of the basic international treaties of WIPO made it possible to harmonize the national legislation of Kazakhstan in accordance with accepted international obligations, including in terms of protecting the rights of Kazakh authors and copyright holders abroad. At the same time, the improvement of national

legislation, digitalization of services, professional training of personnel and expansion of international cooperation remain priority tasks for Kazakhstan in the field of intellectual property development.

Conclusion

Summing up the results of the study, the following aspects of cooperation between the Republic of Kazakhstan and WIPO can be noted:

1. WIPO provides Kazakhstan with technical assistance on patent issues, organizes training and advanced training for employees of patent offices, and assistance in harmonizing legislation with international standards.

2. WIPO provides Kazakhstani universities and research centers with assistance in intellectual property research related to the development of new technologies and the transfer of knowledge, which, in turn, opens up the possibility of translating discoveries made in laboratories into goods and services that have market potential.

3. Within WIPO, Kazakhstan has access to the WIPO PATENTSCOPE database, which stimulates innovation by providing free access to patent documents. PATENTSCOPE is one of the world's richest repositories of human patent knowledge. The PATENTSCOPE database searches 110 million patent documents, including 4.6 million published International Patent Applications (PCTs). It is noteworthy that since April 2019, this database also includes information on artificial intelligence.

4. The WIPO system provides a mechanism within the Madrid System through which users of the international trademark system are able to obtain protection for their brands in the world markets. Kazakhstan's participation in the WIPO global platform allows effective protection of the brands of Kazakhstani companies and promotion of domestic products to global markets. Branding, in turn, helps such companies to develop and act as the driving force behind the growth of our country's economy.

5. The role of WIPO in the protection of geographical indications and appellations of origin of goods is high in order to increase the attractiveness of the goods they produce in order to increase the competitiveness of the companies that produce them. Based on the recommendations of international experts on improving the norms in the field of intellectual property in accordance with international legal experience, in the Republic of Kazakhstan, from June 20, 2022, geographical indications are recognized as an independent object of intellectual property [5]. Geographical indications are powerful marketing tools that increase the commercial appeal of the products they represent.

The positive effects of promoting regional brands include: economic development of regions by increasing the volume of production and services; stimulation of domestic producers, thanks to state support measures; development of ethnographic tourism, as well as maintaining the image of the regions, contributing to the investment in their economy. The advantages of registering regional brands as objects of intellectual property are that it allows protecting the interests of their producers [6].

Currently, 49 appellations of origin are registered in the State Register of Appellations of Origin of Goods of the Republic of Kazakhstan, of which 17 are national, 32 are foreign. Among the national ones, such names as "Saryagash", "Arys" for mineral waters, "Kokshetau" for ice cream, "Shubarkol" for coal, "Rudny tan" and "Rudny kozhe" for fermented milk products, "Lepsinsky" in relation to honey, "Bulaevskoe" in relation to butter and others, among foreign ones, "Essentuki", "Borjomi", "Nabeglavi" in relation to mineral waters, "Khvanchkara", "Kindzmarauli" in relation to wines, "Parmesan", "Gorgonzola" for cheeses, "Sevanskaya" for trout and others [7].

6. Kazakhstan, within the framework of WIPO, participates in WIPOnet (a global network of intellectual property that connects national organizations of different states online). As part of this program, the state has reliable access to the most confidential data on intellectual property. The main purpose of WIPOnet is to support the process of deploying adequate local infrastructure in intellectual property offices, with a focus on developing infrastructures in developing countries.

Within the framework of this project, states are provided with all the necessary software and hardware that will allow these offices to connect to the Internet and use some of the communication and information services of WIPO. WIPOnet and WIPO's intellectual property services now available online are unique in that they bridge the gap between developed and developing countries in terms of technical access to and use of networked systems.

Issues of use and protection of intellectual property occupy an increasingly important role in foreign economic activity. Developed countries of the world have long made progress in the field of intellectual property the main source of their wealth. Trade in creative products such as music and films, books and art-

work, food, medicine, cost-effective environmentally friendly technologies, integrated circuits and computer software products is becoming the main source of income for highly developed countries. The most important factor in the development of innovation is the use of intellectual property and the protection of its rights. Effective economic circulation of intellectual property by balancing the rights and legitimate interests of subjects of legal relations is able to ensure the unity of supply and demand for the results of intellectual activity, the development of scientific and technical research, their industrial implementation, the production and consumption of new competitive goods and services.

Kazakhstan needs to expand innovation activities and increase competitiveness through the development of the national intellectual property system. It would be appropriate to note that the first steps in this direction have already been taken by the adoption of the Concept for the Development of Creative Industries for 2021–2025, which will not only increase the percentage of implementation of creative industries that contribute to innovative progress, but will also have a bonus effect on the performance of the entire national economy. Creative industries include sectors of the economy raw materials of which are imagination, creativity and intellectual capital (intellectual property). It's no secret that the creative industries around the world have a very high economic potential, as they show higher productivity and profitability, and are more attractive as employers. It is the creative industries in the world today that act as the main source of new technologies, new industries, new material goods and important economic advantages for the country.

References

- 1 Конвенция, учреждающая Всемирную организацию интеллектуальной собственности, от 14 июля 1967 г. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.wipo.int>
- 2 Постановление Правительства Республики Казахстан «О подписании Программы сотрудничества между Правительством Республики Казахстан и Всемирной организацией интеллектуальной собственности» от 28 февраля 2001 г. — [Электронный ресурс] — Режим доступа: <http://adilet.zan.kz>
- 3 Летняя школа Всемирной организации интеллектуальной собственности // Интеллектуальная собственность Казахстана. — 2022. — № 3. — С. 6, 7.
- 4 Шертышева И.Т. Развитие сети центров поддержки технологий и инноваций в Казахстане / И.Т. Шертышева // Интеллектуальная собственность Казахстана. — 2022. — № 1. — С. 6–11.
- 5 Закон Республики Казахстан «О внесении изменений и дополнений в некоторые законодательные акты Республики Казахстан по вопросам совершенствования законодательства в сфере интеллектуальной собственности и оказания гарантированной государством юридической помощи» от 20 июня 2022 года. — [Электронный ресурс] — Режим доступа: <http://adilet.zan.kz>
- 6 Оспанов Е.К. Новое в законодательном обеспечении охраны прав интеллектуальной собственности Республики Казахстан / Е.К. Оспанов // Интеллектуальная собственность Казахстана. — 2022. — № 2 — С. 6–13.
- 7 Белгожина Г.Д. Актуальность развития наименования места происхождения товара / Г.Д. Белгожина // Интеллектуальная собственность Казахстана. — 2021. — № 1. — С. 16, 17.

Д.А. Абдакимова

Зияткерлік меншік құқықтарын халықаралық қорғау: ДЗМҰ шеңберіндегі Қазақстан Республикасының ынтымақтастығы

Мақала Қазақстан Республикасы мен Дүниежүзілік зияткерлік меншік ұйымы арасындағы халықаралық ынтымақтастық мәселесін қарастыруға арналған. Автор халықаралық келісім әкімшілігі осы ұйым болып табылатын зияткерлік меншікті қорғау саласындағы ДЗМҰ рөлін зерттеген. Қазақстан Республикасының БҰҰ шеңберінде зияткерлік меншік құқықтарын қорғаудың ДЗМҰ халықаралық институционалдық механизмінің толыққанды мүшесі ретінде қалыптасу процесі егжей-тегжейлі сипатталған. Осы халықаралық ұйымның көмегімен Қазақстан Республикасы жүзеге асырған, қабылданған негізгі іс-шаралар қарастырылды. Сонымен қатар, Қазақстан Республикасы жақын болашақта қатысатын ДЗМҰ жобалары да зерделенген, мысалы, біздің елімізде Технологиялар мен инновацияларды қолдау орталықтарын (ТИҚО) құру. Жұмыста ДЗМҰ-ның Қазақстандағы зияткерлік меншік құқықтарын қорғау механизмін ұйымдастырудағы рөлі бағаланған. Халықаралық ұйым біздің елге заңнаманы халықаралық стандарттарға сәйкестендіру, қызметтерді цифрландыру, кадрларды кәсіби даярлау және халықаралық ынтымақтастықты кеңейту мәселелерінде көмек көрсетті.

Кілт сөздер: зияткерлік меншік, халықаралық ұйымдар, инновациялық даму, Дүниежүзілік зияткерлік меншік ұйымы, халықаралық шарттар, ұлттық экономика, бәсекеге қабілеттілік, цифрлық технологиялар, халықаралық ынтымақтастық.

Д.А. Абдакимова

Международная защита прав интеллектуальной собственности: сотрудничество Республики Казахстан в рамках Всемирной организации интеллектуальной собственности

Статья посвящена рассмотрению вопроса международного сотрудничества Республики Казахстан и Всемирной организации интеллектуальной собственности (ВОИС). Автор исследует роль ВОИС в сфере охраны интеллектуальной собственности, международные соглашения, администратором которых она является, подробно описывает процесс становления Республики Казахстан в качестве полноправного члена международного институционального механизма ВОИС по защите прав интеллектуальной собственности в рамках ООН. Рассмотрены основные мероприятия, проведенные и принятые Республикой Казахстан при содействии этой международной организации. Кроме того, она рассматривает и проекты ВОИС, в которых Республика Казахстан будет участвовать в ближайшее время, такие как создание в нашей стране Центров поддержки технологий и инноваций. В работе дана оценка и показана роль ВОИС в организации механизма защиты прав интеллектуальной собственности в Казахстане. Международная организация оказала помощь нашей стране в вопросах гармонизации законодательства с международными стандартами, цифровизации услуг, профессиональном обучении кадров и расширении международного сотрудничества.

Ключевые слова: интеллектуальная собственность, международные организации, инновационное развитие, Всемирная организация интеллектуальной собственности, международные договоры, национальная экономика, конкурентоспособность, цифровые технологии, международное сотрудничество.

References

- 1 Konvetsiia, uchrezhdaiushchaia Vsemirnuu organizatsiiu intellektualnoi sobstvennosti [Convention Establishing the World Intellectual Property Organization]. *www.wipo.int*. Retrieved from <https://www.wipo.int> [in Russian].
- 2 Postanovlenie Pravitelstva Respubliki Kazakhstan «O podpisanii Programmy sotrudnichestva mezhdru Pravitelstvom Respubliki Kazakhstan i Vsemirnoi organizatsiei intellektualnoi sobstvennosti» ot 28 fevralia 2001 goda [Decree of the Government of the Republic of Kazakhstan “On signing the Cooperation Program between the Government of the Republic of Kazakhstan and the World Intellectual Property Organization” on February 28, 2001]. *adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/> [in Russian].
- 3 (2022). Letniia shkola Vsemirnoi organizatsii intellektualnoi sobstvennosti [Summer School of the World Intellectual Property Organization]. *Intellektualnaia sobstvennost Kazakhstana — Intellectual Property of Kazakhstan*, 3, 6, 7 [in Russian].
- 4 Shertysheva, I.T. (2022). Razvitie seti tse ntrov podderzhki tekhnologii i innovatsii v Kazakhstane [Development of a network of technology and innovation support centers in Kazakhstan]. *Intellektualnaia sobstvennost Kazakhstana — Intellectual property of Kazakhstan*, 1, 6–11 [in Russian].
- 5 Zakon Respubliki Kazakhstan «O vnesenii izmenenii i dopolnenii v nekotorye zakonodatelnye akty Respubliki Kazakhstan po voprosam sovershenstvovaniia zakonodatelstva v sfere intellektualnoi sobstvennosti i okazaniia garantirovannoi gosudarstvom yuridicheskoi pomoshchi» ot 20 iyunia 2022 goda [Law of the Republic of Kazakhstan “On amendments and additions to certain legislative acts of the Republic of Kazakhstan on improving legislation in the field of intellectual property and providing state-guaranteed legal assistance on 2022]. *adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/> [in Russian].
- 6 Ospanov, E.K. (2022). Novoe v zakonodatelnom obespechenii okhrany prav intellektualnoi sobstvennosti Respubliki Kazakhstan [New in the legislative provision for the protection of intellectual property rights of the Republic of Kazakhstan]. *Intellektualnaia sobstvennost Kazakhstana — Intellectual property of Kazakhstan*, 2, 6–13 [in Russian].
- 7 Belgozhina, G.D. (2021). Aktualnost razvitiia naimenovaniia mesta proiskhozhdeniia tovara [The relevance of the development of the Appellation of Origin of Goods]. *Intellektualnaia sobstvennost Kazakhstana — Intellectual Property of Kazakhstan*, 1, 16, 17 [in Russian].

Information about the authors

Abdakimova, Dana Abdizhapparovna — Candidate of juridical sciences, associate professor of the Department of constitutional and international law, Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan.

Zh.T. Sairambaeva, Zhang Ju*

*Al-Farabi Kazakh National University, Almaty, Kazakhstan
(E-mail: zhangju@hrbipe.edu.cn)*

*ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8213-8622>; ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0007-6827-3215>
Scopus Author ID: 55835696700; Researcher ID WOS: N-5138-2014*

Legal aspects of investment facilitation of the Shanghai Cooperation Organization member states

One of the main goals of the Shanghai Cooperation Organization (SCO) is to implement economic and trade cooperation on the basis of equal partnership. Frequent events on economic and trade cooperation between the SCO member states not only contribute to the process of trade and investment facilitation, but also put forward higher requirements for the simplification of investment procedures in the economy and trade. The “Declaration on the Establishment of the Shanghai Cooperation Organization proposed to start negotiations on the simplification of investment procedures, the “Charter of the Shanghai Cooperation Organization” facilitated the process of simplifying investment procedures, and the signing of memoranda and protocols, etc. jointly contributed to the simplification of investment procedures in the form of soft laws. However, the main content of the SCO investment facilitation is reflected in international soft law documents. The lack of simplification of procedures at the stage of access to investments and the inability of the existing mechanism for settlement of investment disputes to meet the needs of the SCO limit the development of economic and trade cooperation of the SCO. Therefore, it is recommended to draw lessons from the experience of facilitating simplification of procedures, according to which member States should review or negotiate bilateral investment treaties, gradually introduce a model of a preliminary national regime plus a negative list, create a mechanism for resolving SCO investment disputes and support the establishment of SCO economic and trade cooperation.

Keywords: Shanghai Cooperation Organization; investment facilitation; investment access; investment dispute settlement mechanism.

Introduction

In June 2001, the “Declaration on the Establishment of the Shanghai Cooperation Organization” proposed to launch a program of negotiations on investment facilitation. In June 2022, the “Charter of the Shanghai Cooperation Organization” facilitated the investment facilitation process. In September 2015, the Economic and Trade Ministers of the SCO member states at the 14th meeting approved the establishment of a trade facilitation working group, which for the first time established a special working mechanism to promote trade facilitation, and made promoting the level of trade facilitation a key task of regional economic cooperation. The SCO member states have promoted the process of economic and trade investment facilitation in customs, finance, transportation and other aspects, and also strengthened practical cooperation in agriculture, energy, science and technology and other fields. While promoting the process of trade and investment facilitation, it also puts forward higher requirements for economic, trade and investment facilitation. This article aims to study the trade facilitation of the SCO from the perspective of international law, improve the level of regional economic and trade investment facilitation, and promote the continuous broadening of investment cooperation fields among member states and the continuous deepening of regional economic and trade cooperation.

Materials and methods

In the process of writing the article, the methods of historical analysis, literary and comparative legal analysis were used. The main purpose is to analyze the current difficulties in SCO investment facilitation through relevant documents, laws and regulations, resolve the conflicts and contradictions in the process of economic and trade cooperation from the perspective of international law, and promote the development of economic, trade and investment facilitation among the SCO member states.

---

* Corresponding author. E-mail: zhangju@hrbipe.edu.cn

This article uses a series of important documents of the SCO, including the Memorandum and the Outline of Multilateral Economic and Trade Cooperation of the SCO Member States. At present, the research on trade facilitation mainly focuses on two aspects. One is how to evaluate the level of trade facilitation. The second is to explore the impact of trade facilitation on trade scale and economic benefits. Provide a reference and a basis for this study. This paper also makes a comparative analysis of the laws of the SCO member states to find more effective legal ways to improve the convenience of investment among the SCO member states.

Results and discussion

Legal basis for SCO investment facilitation. Investment facilitation was clearly stated for the first time in the "Investment Facilitation Action Plan (IFAP)" published by the Asia-Pacific Economic Cooperation (APCE) in 2008, defining it as: "To achieve the goal of attracting foreign investment, a number of measures are taken at all stages of the investment cycle to maximize effective management and effectiveness" [1]. In 2001, the Shanghai Cooperation Organization was established. Kazakhstan, China, Kyrgyzstan, Russia, Tajikistan and Uzbekistan jointly signed the "*Declaration on the Establishment of the Shanghai Cooperation Organization*". Article 9 stipulates that the "Shanghai Cooperation Organization" will make use of the cooperation between member states. There are huge potential and extensive opportunities for mutually beneficial cooperation in the field of economy and trade, and we strive to promote the further development of bilateral and multilateral cooperation and the diversification of cooperation among member states. To this end, the trade and investment facilitation negotiation process will be launched within the framework of the "Shanghai Cooperation Organization", a long-term multilateral economic and trade cooperation outline will be formulated, and relevant documents will be signed [2]. In 2002, Article 3 of the SCO Charter "Direction of Cooperation" stipulates that various forms of regional economic cooperation should be supported and encouraged, and trade and investment facilitation should be promoted to gradually realize the free flow of goods, capital, services and technology [3]. The declaration of the heads of state of the SCO has repeatedly emphasized the issue of investment facilitation.

The SCO cooperation mechanism for trade and investment facilitation. The SCO has successively established a variety of official mechanisms, including the Prime Minister's Meeting Mechanism and the Economic and Trade Ministers' Meeting Mechanism. These official institutional constructions provide an important foundation for the formulation of standards related to trade and investment facilitation [4]. In the customs field, member states have strengthened cooperation and coordination on issues such as customs mutual assistance, customs statistics, and simplified transit procedures. In the field of technical regulations, standards and conformity assessment procedures, member states have established information exchange procedures and mechanisms for technical regulations, sanitary and phytosanitary measures. In the field of e-commerce, member states have launched the "*Shanghai Cooperation Organization Regional Economic Cooperation Network*" and conducted regular maintenance. In the field of transportation, member states discussed and signed the "*Intergovernmental Agreement on the Facilitation of International Road Transport among the Member States of the Shanghai Cooperation Organization*" and identified and implemented priority projects for road and railway interconnection in the region. In the financial field, the six countries established the SCO Banking Consortium. Currently, it is actively carrying out bilateral and multilateral financial pragmatic cooperation, expanding bilateral local currency settlements among member countries, and further promoting the development of regional trade and investment. In addition, member states have also established industrialist committees to promote cooperation between member states' enterprises in the fields of economy and trade, financial credit, science and technology, energy, transportation, communications, agriculture and other fields [5].

Domestic legislative practices on investment facilitation among SCO member states. The 1999 "*Foreign Investment Law of the Russian Federation*" has been revised eight times. On the one hand, the federal government formulates an outline aimed at attracting foreign direct investment and guarantees its implementation. On another hand, it formulates measures to attract international indirect investment, including seeking international financial organizations and foreign investors. Loans that can finance the Russian Federation's development budget and federal-level investment projects [6]. In addition, Pakistan's *Foreign Private Investment (Promotion and Protection) Law* of 1976, the Investment Law of the Republic of Tajikistan, the *Foreign Investment Law* of the Republic of Uzbekistan, the *Investment Law* of the Republic of Kazakhstan, and the *Foreign Investment Law* of the Kyrgyz Republic have clarified. The legislative purpose is to attract foreign investment. As the first element of investment facilitation, attracting foreign investment is a priority

consideration for SCO member states. The purpose of attracting foreign investment is not only to protect investment, but also to ensure that foreign investment is beneficial to the sustainable development of the host country, taking sustainable development as the bottom line for attracting foreign investment.

Legal dilemmas in SCO investment facilitation. The main content of the SCO's investment facilitation is reflected in international soft law documents. In September 2001, the member states signed the "*Memorandum of Understanding among the Governments of the SCO Member States on the Basic Objectives and Directions of Regional Economic Cooperation and the Launch of the Process of Trade and Investment Facilitation*" (referred to as the "Memorandum"), and in May 2002 Sign its protocol [7]. The main contents include: carrying out investment facilitation on the basis of referring to World Trade Organization (WTO) rules to improve the economic development level of SCO member states; starting the investment facilitation process is an important task for the SCO to carry out regional economic cooperation at this stage; investment facilitation has passed. This can be achieved by removing trade and investment barriers step by step, expanding information exchange on laws and regulations, and attracting and protecting mutual investment. In September 2003, the prime ministers of the six countries signed the "*Outline for Multilateral Economic and Trade Cooperation among the Member States of the Shanghai Cooperation Organization*" (referred to as the "Outline"). The outline proposes to implement trade and investment facilitation as the goal of economic and trade cooperation (before 2010). The mid-term task is to implement trade and investment facilitation within the framework of the SCO, including jointly formulating stable, predictable and transparent rules and procedures and other plans. In the short term, we will actively promote the process of trade and investment facilitation, including jointly drafting multilateral agreements and a list of legal measures and a catalog of demonstration projects; according to the 2001 Memorandum of Understanding, we will fully reflect the economic complementarity of the SCO member states in energy, transportation, and other fields to promote direct investment and cooperation between enterprises. In order to implement the goals and tasks stipulated in the "Outline", in September 2004, the SCO Prime Ministers' Meeting adopted 9 resolutions including the Plan of Implementation Measures for the "Outline". In September 2015, China submitted a letter of acceptance to the WTO for the Protocol to the Trade Facilitation Agreement. The entry into force and implementation of the Protocol will help to create a convenient customs clearance environment and boost the confidence of import and export enterprises, thereby further promoting the development of foreign trade and enabling Kazakhstan has closer economic ties with Russia, China, Central Asia and even other countries, with deeper mutual cooperation and broader development space. The 2019 new version of the "Outline". In view of the great obstacles in the advancement of the 2003 "Outline", in order to better implement investment facilitation, the SCO launched a new version of the 2019 Outline, which is more specific and more operable. Although the SCO's soft law on investment facilitation is fragmented and unsystematic, it is consistent with the APEC Investment Facilitation Action Plan and RCEP in terms of attracting foreign investment, increasing transparency, predictability and simplifying procedures. However, it coincides with the statement of the APEC Investment Facilitation Action Plan and the RCEP. However, most of the above framework documents are expressed in the form of soft laws such as declarations, Memorandums and Outlines, and have no specific rights and obligations and lack legal effect.

Insufficient facilitation at the investment access stage. Covering all stages of the investment cycle including investment admission, investment operations and investment withdrawal. Judging from the legislative orientation of foreign investment laws in the SCO member states, the latter two are obviously more important than the former. Under public international law, states are not obliged to open their borders to foreigners, goods or capital. It was not until the start of national treatment for investment access, that is, the creation of a negative list, that the host country's concerns about granting free and convenient access to foreign investment changed to a large extent. Some SCO member states have adopted negative lists. Currently, the SCO member states that have adopted a negative list include China, India, Russia, Pakistan, Uzbekistan and Tajikistan [8]. In October 2007, Russia passed the Law on the Access of Foreign Investments in Strategic Economic Sectors, creating legal conditions for foreign investors to participate in investments in its economic sectors. Kyrgyzstan implements a completely open foreign investment access model [9]. There is no need to issue any negative list. In contrast, Kazakhstan still follows a relatively backward approval method. This means that investors cannot enjoy national treatment under bilateral investment treaties. It is worth noting that among the bilateral investment agreements signed between China and other member states of the SCO, only the bilateral investment agreements between China and Russia, China and India, and China and Ukraine stipulate national treatment clauses. This means that between China and Kazakhstan, investors cannot enjoy national treatment in accordance with the bilateral investment agreement.

The existing investment dispute settlement mechanism cannot meet the needs of the SCO. The International Center for the Settlement of Investment Disputes (ICSID) is currently the only international arbitration institution that resolves investment disputes between foreign investors and host governments. However, since Tajikistan has not yet joined, the SCO cannot directly stipulate the arbitration rules applicable to ICSID. Similarly, since some member states have not yet joined the WTO, the WTO dispute settlement mechanism cannot be applied. Therefore, the SCO currently does not have a corresponding dispute settlement mechanism. If a dispute arises between investors and cannot be resolved in an effective way, it will lead to friction and loss of investment confidence in each other.

The existing investment dispute settlement mechanism cannot meet the needs of the SCO. ICSID is currently the only international arbitration institution that resolves investment disputes between foreign investors and host governments. However, since Tajikistan has not yet joined, the SCO cannot directly stipulate the arbitration rules applicable to ICSID. Similarly, since some member states have not yet joined the WTO, the WTO dispute settlement mechanism cannot be applied. Therefore, the SCO currently does not have a corresponding dispute settlement mechanism. If a dispute arises between investors and cannot be resolved in an effective way, it will lead to friction and loss of investment confidence in each other.

Experience in promoting facilitation worth learning from. Based on international organizations, only APEC's "*Investment Facilitation Action Plan*" puts forward a clear definition of investment facilitation and proposes 8 principles, of which transparency, predictability, procedural simplification and regional economic integration cooperation are the core elements. The SCO's facilitation of investment facilitation provides a sample and reference. Among the members of the SCO, China and Tajikistan have opened a "Single Window" for international investment, providing technical support to maximize the effectiveness and efficiency of investment management behaviors. In August 2020, China Hainan International Investment "Single Window" was officially launched, providing investors with "One-Stop" services, demonstrating the service function of maximizing efficiency [10]. The "Investment Law of the Republic of Tajikistan" stipulates 2 articles in the general provisions, and even specifically sets up Article 23 "Single Window" to Provide Assistance to Investors [11]. This legislative model is worth learning from by other SCO member states.

Legal advice on promoting investment facilitation in the SCO. Conduct revision or negotiation of bilateral investment treaties. Before the SCO launches a regionally integrated investment facilitation agreement, it can conduct bilateral investment treaty revisions or negotiations as a transition. In particular, regarding the sustainable development of attracting foreign investment and the regulatory procedures of the host country, bilateral investment treaties that simply emphasize attracting investment have become a thing of the past, and the signing of balanced treaties is becoming more and more common. The United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD) mentioned that an increasing number of countries have made it clear in the preambles of their treaties that the objectives of investment facilitation and protection must not be at the expense of other key public policy objectives [12]. Since there are differences in the application of these standards among the SCO member states, the expressions in the preamble of the bilateral investment treaty should be as unified as possible. The SCO member states should recognize each other and uniformly stipulate procedural simplification clauses in the bilateral investment treaty, which will benefit the host country. The sustainable development of investment is also in line with the fundamental interests of the home country of investment. In addition, the practices of China's Hainan Free Trade Port and the international investment "Single window" provisions of the Investment Law of the Republic of Tajikistan can be borrowed from the SCO's bilateral investment treaty.

Gradually establish a model of access country treatment plus a negative list. Pre-Establishment National Treatment refers to the treatment given to foreign investors and their investments that are no less favorable than domestic investors and their investments during the stages of enterprise establishment, acquisition, and expansion [13]. Its core is to grant foreign investment access rights. The Negative List refers to a list of all management measures for foreign investment that are inconsistent with national treatment and most-favored-nation treatment [14]. The implementation of this model is of great significance to the SCO. When formulating the negative list, it is impossible to fully foresee major technological innovations in the economic and trade field in the future. Therefore, it can be gradually reformed to allow more flexible investment methods.

Establish an SCO investment dispute settlement mechanism. Establish a permanent establishment. Currently, there are two permanent institutions of the SCO, namely the secretariat in China and the anti-terrorist agency in Uzbekistan. Therefore, it is recommended to establish a permanent institution dedicated to the settlement of investment disputes. The investment dispute settlement mechanism needs to comprehensively stipulate the scope of application of dispute settlement, including disputes arising from investments between

member states, between member states and private individuals of their own or other member states, and between private individuals of different member states. Any disputes arising from the rights and obligations stipulated in the relevant agreements and future documents of the SCO investment field between the parties can be resolved through it. In terms of enforcement, we can refer to the WTO's "Reverse Unanimous" voting method and the award enforcement model in the EU Free Trade Area dispute settlement mechanism, requiring member states to take necessary measures to recognize or enforce the award.

Conclusions

The level of economic, trade and investment facilitation of the SCO will directly affect the degree of its regional cooperation. The SCO member states have both merits and deficiencies in promoting the legislative process of investment facilitation. First, the above-mentioned framework documents are mostly expressed in the form of soft laws such as Declarations, Memorandums, and Outlines, without specific rights and obligations, and lack legal effect. Second, although the investment laws of member states are very clear in terms of the legislative purpose of attracting foreign investment, in fact only investments that are in line with the sustainable development of the host country will be truly protected. Third, in the investment access stage, China, India, Russia, Pakistan, Uzbekistan and Tajikistan, as representatives, implement the national treatment plus negative list system, but there are still ambiguities in the design of the list. At present, Kazakhstan's access method, which has the lowest degree of convenience. China's Hainan Free Trade Port took the lead in creating a single window for international investment that maximizes efficiency. The "Investment Law of the Republic of Tajikistan" stipulates special provisions, providing pilot experience for other member states of the SCO. Based on the above issues, members of the SCO can first revise or negotiate bilateral investment treaties, establish "Single Window" clauses for international investment, and add procedural simplification clauses. Secondly, it is recommended to design national treatment plus negative list clauses with the purpose of attracting foreign investment. Finally, build the SCO investment dispute settlement mechanism. Through the above measures, legal protection will be provided to achieve the goals of economic and trade cooperation of the SCO.

References

- 1 Wang Shumin & Zhang Le (2023). Legal issues on SCO investment facilitation. *The International Business Studies*, 44(1), 1–68. Retrieved from <https://www.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbcode=CMFD&dbname=CMFD201701&filename=1017036451.nh&uniplatform=OVERSEA&v=YNUdVmnWsfxBSgchiS5Z7ppFmfU6-aEFS8n3e4XthkVPOGHAK2TxSPTROhVLQK8>.
- 2 (2001). Declaration on the Establishment of the Shanghai Cooperation Organization. Retrieved from http://studysco.euroasia.cssn.cn/shzl/zywj/201309/t20130924_424853.html
- 3 (2002). Shanghai Cooperation Organization Charter states in the term "Direction of cooperation". Retrieved from http://studysco.euroasia.cssn.cn/shzl/zywj/201308/t20130829_397892.html
- 4 Qi Haishan Mountain (2017). The SCO urgently needs to improve the trade and investment facilitation mechanism. *The People's Forum*, 102-103. Retrieved from https://www.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbcode=CJFD&dbname=CJFDLAST2017&filename=RMLT201705053&uniplatform=OVERSEA&v=j8LXL-Wmz_80GpV32ApJ3DD7qkc4wCYr8kVbSVwu-X4RrSHf_e30DM35OwVTVOqb (date of access: 20.12.2023)
- 5 Liu Huaqin (2013). Assessment and Outlook of Trade and Investment Facilitation of the SCO. *International trade*, 48–51. Retrieved from https://www.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbcode=CJFD&dbname=CJFD2013&filename=GJMY201311010&uniplatform=OVERSEA&v=sl00H649YpF99eay7Ch6tImO_YZZ6PInAwwZWORrgNEuHqsck6f6ac3dqhGUtlOy
- 6 (2008). Russian Federation Federal Law on Foreign Investments [EB/OL]. *United Nations Conference on Trade and Development Investment Policy Hub*. Retrieved from <https://investmentpolicy.unctad.org/investment-laws>.
- 7 Memorandum between the Governments of the Shanghai Cooperation Organization Member States on the Basic Objectives and Directions of Regional Economic Cooperation and the Initiation of the Trade and Investment Facilitation Process (2001.9.14) And its Protocol (2002.5.28). Retrieved from http://studysco.euroasia.cssn.cn/shzl/zywj/201309/t20130902_401337.html
- 8 (2020). Guide to Countries (Regions) (India); Guide to Countries (Russia), 2020; Guide for Countries (Pakistan), 2021; Guide to Countries (Regions) (Uzbekistan), 2021; Guide to Countries (Regions) (Tajikistan), 2021. The Official website of the Ministry of Commerce. Retrieved from <http://fec.mofcom.gov.cn/article/gbdqzn/#>.
- 9 Guidelines on Countries (Regions) for Foreign Investment Cooperation (Kyrgyzstan). The Official website of the Ministry of Commerce. Retrieved from <http://fec.mofcom.gov.cn/article/gbdqzn/#>.
- 10 Luo Xia, Chen Xueyi, & Fu Renyi (2020). Hainan international investment "single window" was officially launched. People's Daily Online. Retrieved from <https://baijiahao.baidu.com/s?id=1674961672886283065&wfr=spider&for=pc>.
- 11 (2020). Laws of the Republic of Tajikistan. Tax Committee under the Government of the Republic of Tajikistan. Retrieved from <https://andoz.tj/Law/Laws?culture=en-EN>.

12 (2007). UNCTAD. Bilateral Investment Treaties 1995~2006: Trends in Investment Rule Making, United Nations. Retrieved from <https://unctad.org/>

13 Pang Mingchuan, Zhu Hua, & Liu Jing (2014). Research on the reform of China's Foreign investment access system based on pre-establishment National treatment plus negative list management. *Macroeconomic research*, 12–18. Retrieved from <https://www.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbcode=CJFD&dbname=CJFDLAST2015&filename=JJGA201412004&uniplatform=OVERSEA&v=-kAQsUIPpc5-NWV-6-klHINus8uwDpiH3QpxLxfQmmiQh1SwyiD5QZDyeNWxNq-V>.

14 Chen Bing (2016). The rule of law of government regulation reform under streamlining administration and delegating power — Take the implementation of the negative list model as the breakthrough point. *Jurisprudence*, 28–41. Retrieved from https://www.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbcode=CJFD&dbname=CJFDLAST2016&filename=FXZZ201602004&uniplatform=OVERSEA&v=IQSDNIMhKL0_dybGWUqfDZsBkscGWcZqCEcgJRN2G9aisW4DzpRLIROzNpmqb6Ao.

Ж.Т. Сайрамбаева, Джан Цзю

Шанхай ынтымақтастық ұйымына мүше мемлекеттердің инвестицияларына жәрдемдесудің құқықтық аспектілері

Шанхай ынтымақтастық ұйымының (ШЫҰ) негізгі мақсаттарының бірі – тең құқылы серіктестік негізінде экономикалық және сауда ынтымақтастығын жүзеге асыру. ШЫҰ-ға мүше мемлекеттер арасындағы экономикалық және сауда ынтымақтастығы жөніндегі жиі іс-шаралар сауда мен инвестициялар рәсімдерін оңайлату үдерісіне ықпал етіп қана қоймайды, сонымен қатар экономика мен саудаға инвестициялар рәсімдерін оңайлатуға жоғары талаптар қояды. «Шанхай ынтымақтастық ұйымын құру туралы» Декларация инвестициялау рәсімдерін оңайлату жөніндегі келіссөздерді бастауды ұсынды, «Шанхай ынтымақтастық ұйымының» Хартиясы инвестициялау рәсімдерін оңайлату процесіне ықпал етті, ал меморандумдар мен хаттамаларға қол қою және т.б. жұмсақ заңдар түрінде инвестициялау рәсімдерін жеңілдетуге бірлесіп ықпал етті. Алайда ШЫҰ инвестициялық көмегінің негізгі мазмұны халықаралық жұмсақ құқық құжаттарында көрсетілген. Инвестицияларға қолжетімділік сатысында рәсімдерді оңайлатудың болмауы және инвестициялық дауларды шешудің қолданыстағы тетігінің ШЫҰ қажеттіліктерін қанағаттандыруға қабілетсіздігі ШЫҰ-ның экономикалық және сауда ынтымақтастығын дамытуды шектейді. Демек, мүше мемлекеттер екіжақты инвестициялық шарттарды қайта қарауы немесе олар бойынша келіссөздер жүргізуі, алдын ала ұлттық режим моделін және теріс тізімді біртіндеп енгізуі, ШЫҰ-ның инвестициялық дауларын реттеу тетігін құруы және ШЫҰ-ның экономикалық және сауда ынтымақтастығын жолға қоюда қолдау көрсетуі тиіс рәсімдерді оңайлатуға жәрдемдесу тәжірибесінен сабақ алу ұсынылады.

Кілт сөздер: Шанхай ынтымақтастық ұйымы, инвестицияларға жәрдемдесу, инвестицияларға қол жеткізу, инвестициялық дауларды реттеу механизмі.

Ж.Т. Сайрамбаева, Джан Цзю

Правовые аспекты содействия инвестициям государств-членов Шанхайской организации сотрудничества

Одной из основных целей Шанхайской организации сотрудничества (ШОС) является осуществление экономического и торгового сотрудничества на основе равноправного партнерства. Часть мероприятий по экономическому и торговому сотрудничеству между государствами-членами ШОС не только способствуют процессу упрощения процедур торговли и инвестиций, но и выдвигают более высокие требования к упрощению процедур инвестиций в экономику и торговлю. «Декларация о создании Шанхайской организации сотрудничества» предложила начать переговоры по упрощению процедур инвестирования, «Хартия Шанхайской организации сотрудничества» способствовала процессу упрощения процедур инвестирования, а подписание меморандумов и протоколов способствовало упрощению процедур инвестирования в виде мягких законов. Однако основное содержание содействия инвестициям ШОС отражено в международных документах мягкого права. Отсутствие упрощения процедур на этапе доступа к инвестициям и неспособность существующего механизма урегулирования инвестиционных споров удовлетворить потребности ШОС ограничивают развитие экономического и торгового сотрудничества ШОС. Следовательно, рекомендуется извлечь уроки из опыта содействия упрощению процедур, согласно которому государствам-членам следует пересмотреть двусторонние инвестиционные договоры или провести переговоры по ним, постепенно внедрять модель предварительного национального режима плюс негативный список, создать механизм урегулирования инвестиционных споров ШОС и оказывать поддержку в налаживании экономического и торгового сотрудничества ШОС.

Ключевые слова: Шанхайская организация сотрудничества, содействие инвестициям, доступ к инвестициям, механизм урегулирования инвестиционных споров.

Information about the authors

Sairambaeva, Zhuldyz Talgatovna — PhD in Law, associate professor of the Department of International Law, Al-Farabi Kazakh National University, Almaty, Kazakhstan;

Zhang, Ju — PhD student of Department of International Law, Al-Farabi Kazakh National University, Almaty, Kazakhstan.

А.К. Кукеев*

*Омский государственный университет имени Ф.М. Достоевского, Омск, Россия
(E-mail: askar_kukeyev@mail.ru)*

Государственная политика обеспечения энергетической безопасности в зарубежных странах: конституционно-правовой аспект

Статья посвящена анализу государственной политики обеспечения энергетической безопасности в зарубежных странах, которая может различаться в зависимости от их уникальных потребностей, ресурсов и геополитического положения. Многие страны импортируют энергоресурсы, такие как нефть и газ. Зависимость от поставок из-за рубежа может сделать их уязвимыми к политическим или экономическим изменениям в странах-экспортерах. Геополитические напряжения и конфликты могут привести к перекрытию поставок энергии или даже к прямым конфликтам в энергетической сфере. Изменения климата могут повлиять на энергетическую безопасность через учащение экстремальных погодных условий, что может повредить инфраструктуре и поставкам энергии. Устаревшая или недостаточно защищенная инфраструктура может быть уязвимой перед кибератаками и другими угрозами. Низкая эффективность потребления энергии может увеличивать зависимость от импорта и ухудшать энергетическую безопасность. Продвижение энергосберегающих технологий и мероприятий помогает снизить общий спрос на энергию и повысить энергоэффективность. Для решения этих проблем страны разрабатывают стратегии, включающие в себя разнообразные меры, такие как диверсификация источников энергии, развитие энергосберегающих технологий, дипломатические усилия, улучшение инфраструктуры и кибербезопасности, а также участие в международных организациях и соглашениях. Каждая страна адаптирует свою политику в соответствии с конкретными обстоятельствами и интересами.

Ключевые слова: энергетическая политика, энергетическая безопасность, национальная безопасность, энергетическая независимость, международные стандарты, конституционно-правовое регулирование, энергетический рынок, «зеленая» энергетика, ядерная энергетика, возобновляемые источники энергии.

Введение

В XXI веке невозможна полноценная жизнедеятельность человека, общины, общества и государства, а также мирового сообщества без энергетических ресурсов. От них зависит функционирование экономики, в том числе цифровой, всех других сфер и отраслей, реализация практически всех прав и свобод человека, возможностей органов и должностных лиц публичной власти. Как представляется, особая важность усиливается в условиях угроз национальной и международной безопасности, социально-экономических кризисов, конфликтов, военного или чрезвычайного положения, других сложных обстоятельств. Кроме того, безопасность стала одной из базовых потребностей человека, общества, государства и всего человечества. Поэтому закономерна актуализация вопросов энергетической политики, обеспечения энергетической безопасности, энергоэффективности, устойчивого энергетического развития. Учитывая проблемы характера безопасности в современном мире, отдельных его регионах, неэффективности гарантий ядерной и других видов безопасности, пассивной политики ООН, МАГАТЭ, ОБСЕ и других международных организаций в последние годы назрела реформа систем коллективной и национальной безопасности, включая энергетическую безопасность. Кроме того, довольно частые экономические и энергетические мировые кризисы, безусловно, негативно влияют на национальные экономики, а запасы энергетических ресурсов ограничены, наряду с системным загрязнением окружающей среды, последствиями экологических катастроф планетарного масштаба. Все это обуславливает значительный научный интерес, поэтому все чаще исследуются понятие и сущность энергетической безопасности, государственное регулирование энергетики, гарантии и стратегии энергетической безопасности, субъекты обеспечения, экологически ориентированная энергетика, общетеоретические и практические аспекты становления энергетического права и законодательства.

* Автор-корреспондент. E-mail: askar_kukeyev@mail.ru

Проблемы, связанные с эффективностью конституционно-правового обеспечения энергетической безопасности, могут быть разнообразными и варьироваться в зависимости от страны и её конституционной системы. Назовем некоторые из них:

Конституции некоторых стран могут иметь ограничения, которые затрудняют или замедляют принятие необходимых законов и регуляций в области энергетической безопасности. Это может привести к задержкам в принятии мер по обеспечению эффективной защиты энергетической инфраструктуры.

Иногда разделение властей между разными уровнями правительства (например, между федеральным и региональным уровнями) может затруднить координацию и сотрудничество в области энергетической безопасности.

Конституционные ограничения могут мешать созданию эффективных механизмов сотрудничества между различными субъектами, которые участвуют в обеспечении энергетической безопасности, такими как правительственные органы, частный сектор и академическое сообщество.

Конституционные гарантии прав собственности и личной свободы могут вызвать конфликты в случаях, когда необходимо ограничивать доступ к определенным энергетическим ресурсам или устанавливать строгие правила и нормы в интересах национальной безопасности.

Вопросы бюджетного финансирования для обеспечения энергетической безопасности могут стать проблемой, если конституционные ограничения ограничивают возможность выделения достаточных средств на меры по защите энергетической инфраструктуры.

Решение этих проблем требует балансировки между защитой прав и интересов граждан и обеспечением национальной и энергетической безопасности. В некоторых случаях может потребоваться пересмотр конституционных норм или разработка специальных законодательных актов, чтобы сделать систему более адаптированной к вызовам в области энергетической безопасности.

Методы и материалы

В процессе исследования был использован сравнительно-правовой метод исследования, прежде всего, изучены и сопоставлены практики отдельных государств, международных организаций по обеспечению энергетической безопасности на универсальном, наднациональном, региональном и национальном уровнях. Благодаря методу структурно-функционального анализа систематизированы тенденции и закономерности обеспечения энергетической безопасности в зарубежных государствах, а с помощью системно-структурного метода осуществлена типологизация международно-правовых стандартов энергетической безопасности.

Это позволило сформулировать обобщающие положения, выводы и предложения по исследуемой проблематике.

Результаты и их обсуждение

Обратим внимание на опыт США в направлении правового обеспечения энергетической безопасности и других связанных вопросов. Учитывая IX поправку Конституции США, где установлено, что перечень в Конституции определенных прав не должен толковаться как отрицание или ограничение других прав, принадлежащих народу [1], целесообразно выделить право на безопасность, право на безопасное энергообеспечение потребителей и т.д. Это подтверждается анализом постоянно совершенствующейся существующей законодательной базы и организационной структуры системы обеспечения. Среди основных законодательных и регламентирующих актов разных уровней, прежде всего, выделим: Федеральный энергетический акт (The Federal Power Act, FPA, Закон), Закон «Об энергетической политике» (The Energy Policy Act, 2005), Водородный закон (Hydrogen Act, 2005), Закон «Об инфраструктуре» (H.R.3684 Infrastructure Investment and Jobs Act, 2021) и другие.

Законом 2005 г. внесены изменения в FPA, согласно которым введены термин «стандарт надежности» (Reliability standard) и требование применять такой стандарт всем субъектам электроэнергетической системы. Данные стандарты утверждает американский энергетический регулятор (Federal Energy Regulatory Commission, FERC) в сотрудничестве с Организацией по надежности электроснабжения (ERO) — уполномоченной в электроэнергетике для разработки стандартов, их внедрение. Закон уполномочивал FERC или ERO налагать штрафы на субъектов обеспечения энергоснабжения за нарушение стандарта надежности. Впоследствии FERC сертифицировал North American Electric Reliability Corporation (NERC) в качестве ERO и к этому времени NERC обеспечил разработку 14 стандартов в области обеспечения безопасности и устойчивости энергоснабжения (CIP). В структуре

NERC действует Электроэнергетический центр анализа и обмена информацией (E-ISAC) [2], осуществляющий экспертизу, предоставляет своим членам и партнерам информацию для уменьшения кибер- и физических угроз энергетическим системам. По закону FERC уполномочено утверждать и контролировать соблюдение стандартов надежности, что обуславливает также необходимость согласовывать требования к мерам безопасности с возможностями возмещать расходы в структуре цен и тарифов в компаниях, являющихся объектом регулирования FERC. Эту функцию в структуре FERC выполняет Офис безопасности энергетической инфраструктуры (Office of Energy Infrastructure Security, OEIS) [3, 4]. Благодаря такой многоаспектной деятельности энергетический регулятор осознает объем расходов операторов критической инфраструктуры, необходимых для обеспечения определенного уровня защиты.

Секторальная организация деятельности по безопасности и устойчивости инфраструктуры в сфере энергетики позволяет выделить Министерство энергетики США (Department of Energy, DOE), реализующее, как и Министерство внутренней безопасности (DHS), на общегосударственном уровне: 1) координацию с другими федеральными департаментами и учреждениями, сотрудничество с владельцами и операторами энергетической инфраструктуры; 2) определение приоритетов политики безопасности и устойчивости; 3) реагирует на нарушение устойчивого функционирования энергетики. В системе DOE задачи, связанные с безопасностью и устойчивостью электроэнергетической инфраструктуры, возложены на Офис кибербезопасности, энергетической безопасности и кризисного реагирования (Office of Cybersecurity, Energy Security, and Emergency Response, CESER) [5]. Основные его усилия подразумевают реагирование на угрозы с целью обеспечить устойчивый поток энергии для потребителей. Действуют также Национальная администрация ядерной безопасности; Федеральная программа энергетического менеджмента США, Федеральное агентство по чрезвычайным ситуациям (FEMA) [6], Межведомственная рабочая группа по водороду и топливным элементам в составе федеральных агентств, в том числе департаменты энергетики, обороны, торговли, транспорта, агентства охраны окружающей среды, управления сельского хозяйства, национального научного фонда, национального управления по авиации и обмена информацией исследования космического пространства.

Одним из основных актов законодательства США в этой сфере является Директива президента США по безопасности и устойчивости критической инфраструктуры (PPD-21), определенной Министерством внутренней безопасности (DHS), координирующим органом по безопасности и устойчивости на национальном уровне. Также на некоторые органы власти возложена ответственность за секторы критической инфраструктуры США; привлечены владельцы и операторы их объектов к активному управлению рисками и укреплению безопасности и устойчивости критической инфраструктуры, учитывая все виды опасностей, которые могут оказать негативное влияние на национальную безопасность, экономическую стабильность, общественное здоровье и безопасность или любую их комбинацию. В структуре DHS на Агентство по кибербезопасности и безопасности инфраструктуры (CISA) возложены следующие задачи. Для координации и согласования деятельности привлеченных субъектов по безопасности и устойчивости энергетической инфраструктуры DHS разрабатывает и обновляет Национальный план защиты критической инфраструктуры федерального уровня, утвержден Энергетический секторальный специфический план (2015) [7], где определены направления развития способностей субъектов энергетического сектора обеспечение устойчивости функции энергообеспечения потребителей. На уровне штатов готовят планы обеспечения энергообеспечения (Energy Assurance Plans) [8] — инструменты формализации и координации действий органов государственной власти (федеральных и местных) со всеми субъектами, вовлеченными в процесс энергообеспечения штата для готовности реагирования на потенциальные сбои энергоснабжения. Речь идет о Планах защиты критической энергетической инфраструктуры и Планах кризисного энергообеспечения местных властей на случай полной потери проектных способов поставки энергии.

Для выполнения Закона «Об инфраструктуре» [9] министром энергетики США через Офис демонстрации чистой энергии (Office of clean energy demonstration) созданы программы поддержки региональных хабов чистого водорода (финансирование 8 млрд долларов США на 2022–2026 гг.), способствуя созданию национальной сети с гарантиями энергетической сохранности. Согласно Водородному закону США в 2005 г. Конгрессом закреплены следующие цели:

- развитие зрелой водородной экономики, создающей разнообразие видов топлива в крупном транспортном секторе США;
- уменьшение зависимости от импортной нефти и т.д.

Вводится Комплексная программа исследований и разработок по технологиям, связанным с производством, обработкой, очисткой, распределением, хранением и использованием водородной энергии, топливных элементов и соответствующей инфраструктуры, которую осуществляет министр энергетики совместно с другими федеральными агентствами, частным сектором. Она направлена, в частности, на реализацию стандартов производства чистого водорода в транспортном, коммунальном, промышленном, коммерческом и жилом секторах до 2040 г. Одобрена разработка и исследование возобновляемых источников энергии и возобновляемых ресурсов, поэтому предусмотрено создание безопасных проектов на объектах солнечной энергии, ветроэнергетических установках [10, 11].

По нашему убеждению, интересный опыт, достойный внимания, присущ конституционно-правовому регулированию энергетической безопасности Французской Республики. Так, ее Конституция 1958 г. с изменениями и дополнениями подчеркивает важность принципов национального суверенитета, прав и обязанностей человека, включая изложенные в Хартии об окружающей среде 2004 г. и т.д. Разделом XI определен статус Экономического, социального и экологического совета, который уполномочен предоставлять заключения по проектам законов, ордонансов и декретов, рассматривать петиции и консультироваться по любой проблеме экономического, социального и экологического характера (ст. 69, 70 Конституции) [12]. Вопросы безопасности не относятся к компетенции территориальных коллективов, а имеют общегосударственное значение.

В результате кодификационного процесса здесь принят Энергетический кодекс (Code de l'énergie), постоянно обновляющийся, имплементируя европейские и международные стандарты, совершенствуя средства осуществления национальной энергетической политики. Он состоит из двух основных частей, а именно законодательной (ст. L100-1 A–L851-2) и регулятивной (ст. R111-1–R742-2), каждая из которых содержит ряд книг, определяющих общую организацию энергетического сектора, роль государства в нем, обеспечение потребностей в энергии, развитии возобновляемой энергетики, положение об электроэнергии, газе, нефти, биотопливе и биологических веществах, тепловых и охлаждающих сетях, водороде. В действующей редакции от 01.07.2023 г., а затем каждые 5 лет закон определяет цели и устанавливает приоритеты действий национальной энергетической политики по реагированию на экологическую и климатическую чрезвычайную ситуации [13]. Достойны внимания четко сформулированные цели по сокращению выбросов парниковых газов; конечного потребления энергии, диверсификации структуры производства электроэнергии; энергетической безопасности и модернизации в строительном секторе для создания в 2050 г. парка зданий с низким энергопотреблением и уровнем выбросов парниковых газов. Энергетический кодекс подчеркивает межотраслевую природу данной проблематики, ссылаясь на положения Экологического, Строительно-жилого и других кодексов, актов отраслевого законодательства.

Специальные нормы Энергетического кодекса Франции касаются установления министром, ответственным за энергетику, технических требований, применяемых к проектированию, строительству и эксплуатации напорных трубопроводов безопасности (ст. R521-45), безопасности общественных сетей природного газа и содействия защите потребителей от сбоев поставщиков (ст. L443-9-3), безопасности гидротехнических сооружений, находящихся в концессии (ст. R521-46), трансграничного взноса в безопасность поставок во Франции и коэффициента безопасности, определяемых для года поставки (ст. R335-9), обеспечения ядерной безопасности (ст. L100-4), безопасности окружающей среды, обеспечение оператором безопасности и эффективности своей сети и сбалансированность потоков природного газа, принимая во внимание налагаемые на него ограничения (ст. L143-4), угроз безопасности или безопасности электрических сетей и установок или риска для безопасности людей, временных мер в случае серьезного кризиса на энергетическом рынке.

Энергетическая политика этого государства способствует мобилизации всех промышленных секторов, в частности, «зеленого» курса как способа экономического развития, безопасности, энергоэффективности, инклюзивности, инновационности и т.д. Приоритетными ее направлениями определены: сохранение здоровья людей и окружающей среды, в частности, путем борьбы с увеличением парникового эффекта, снижения загрязнения воздуха и обеспечения ядерной безопасности; борьба с топливной бедностью и т.д.

Анализируя институциональный механизм осуществления энергетической политики Франции, одним из направлений которой является обеспечение энергетической безопасности, следует акцентировать внимание на Министерстве энергетики, Комиссии по вопросам регулирования энергетики, которая способствует надлежащему функционированию рынков электроэнергии и природного газа в пользу конечных потребителей. Агенты Комиссии уполномочены контролировать операции, совер-

шаемые между поставщиками, трейдерами и производителями электроэнергии и природного газа; осуществлять мониторинг операций квот на выбросы парниковых газов; оценивать надлежащий перевод сетей сжиженного нефтяного газа на электричество или возобновляемые источники энергии в районах, не связанных с сетью города. Комиссия по обеспечению безопасности расчетов, безопасности информации имеет право доступа к счетам энергетических компаний, осуществляющих деятельность в секторе электроэнергии и природного газа, а также экономической, финансовой и другой информации; проводить расследование, получать отчетные и другие документы [14].

Во Франции внедрена практика мониторинга выполнения энергетической политики, согласно которой любое физическое или юридическое лицо, производящее, транспортирующее, распределяющее, импортирующее, сохраняющее, экспортирующее или поставляющее энергию, направляет ответственному административному органу данные о ее деятельности. Статьями R311-33–R311-40 Энергетического кодекса внедрена процедура контроля (надзора) за объектами производства электроэнергии инспекционными органами, миссиями по всем энергетическим объектам. Такими инспекционными органами могут быть организации, аккредитованные органом государственной власти по аккредитации (например, Французским комитетом по аккредитации (COFRAC) или другим), подписавшие многостороннее соглашение о признании, заключенное в рамках Европейской координации органов по аккредитации (или «Европейской аккредитации») на основе стандарта NF EN ISO/CEI 17020 «Оценка соответствия. Требования к работе разных типов органов, осуществляющих инспекцию» [15].

Также системна работа по имплементации в законодательство Франции стратегий, директив, регламентов, других актов ЕС. Речь идет, в частности, о Многолетней энергетической программе, Законе № 2019-1147 «Об энергетике и климате», Законе № 2019-1428 «Об ориентации на мобильность», Законе № 2015-992 «О переходе энергии для зеленого роста», которым были внесены изменения в Книгу I и Книгу VII Энергетического кодекса Франции; Национальная стратегия развития безуглеродного водорода 2020 г.

В свою очередь, в Конституции Германии установлена исключительная законодательная компетенция Федерации (ст. 73), к которой относятся вопросы безопасности Федерации или земли, а также конкурирующая законодательная компетенция (ст. 74), распространяющаяся в том числе на хозяйственное право (горное дело, энергетическое хозяйство), производство и использование ядерной энергии в мирных целях, сооружение и эксплуатацию установок, предназначенных для этих целей; защита от опасности, возникающая при высвобождении атомной энергии или вследствие ионизирующего излучения и захоронения радиоактивных материалов [16].

В Германии среди основных нормативных актов в данной сфере — Закон «Об энергетике» (EnWG), Закон о приоритете возобновляемой энергии, Энергетическая стратегия Германии до 2050 г., Водородная стратегия (Nationale Wasserstoffstrategie Deutschlands), План развития газовой сети Германии, План развития газовой сети Германии. В частности, Энергетическая стратегия Германии до 2050 г., принятая в 2010 г. в поддержку программы Energiewende (Энергетический переход), продолжает оставаться определяющей для энергетической политики Германии, обеспечение энергетической безопасности, основы стратегического планирования которой заложены в 1991 г.

Их реализация возложена на Федеральное министерство экономики и изменений климата Германии (Bundesministerium für Wirtschaft und Klimaschutz), другие федеральные органы по транспорту, строительству и жилищному хозяйству, а также охране окружающей среды и безопасности реакторов [17]. Следует выделить Федеральное сетевое агентство Bundesnetzagentur [18] (государственный регулятор, аналог украинского НКРЭКУ), гарантирующее либерализацию и дерегуляцию рынков энергетики через недискриминационный доступ к сети, осуществляет мониторинг, расследование в данной сфере и др. Региональные офисы Агентства поддерживают связь с потребителями и промышленностью по всему государству. В Германии решение проблем энергоэффективности и энергосбережения, реализации федеральной энергетической политики возложено на министерства федеральных земель по окружающей среде, экономике (по оценке и прогнозированию развития энергетической сферы), а также по вопросам транспорта, строительства и городского развития (по вопросам энергосбережения зданий). Широкий спектр энергосберегающих проектов и программ, включая безопасность энергетической инфраструктуры, ее оценку, контроль за работой действующих электростанций осуществляет Немецкое энергетическое агентство (Deutsche Energie Agentur, DENA) [19], основанное в 2000 г., как федеральная структура в форме общества с ограниченной ответственностью. Это компетентный центр в сфере энергоэффективности и использования возобновляемых источников энергии,

независимый партнер: иницирующий, координирующий и ведущий энергетические проекты; оценивает технологии; разрабатывает концепции кампаний и координирует их осуществление; разрабатывает программы модернизации электростанций и стратегии будущей ветровой энергетики, механизмы чистого развития и совместной реализации.

Согласно Уставу DENA основными направлениями деятельности являются: рациональное использование энергии, возобновляемые источники энергии, комбинированное тепло, электроэнергия и охлаждение. Агентство способствует сотрудничеству энергетиков и агентств по защите климата; осуществляет мониторинг своей деятельности, обеспечивая постоянную проверку эффекта сетевых инициатив в энергетической сфере [20] на пути достижения отдельных целей политик ЕС. Уровень энергосбережения и экономия квот на парниковые газы энергетическими сетями подтверждается проведенной процедурой DENA мониторинга. Следовательно, в Германии государственный регулятор имеет обязанности по контролю за энергетическими рынками, а также функции надзора за объектами энергетики.

Здесь действует Закон о выдаче, передаче и отмене гарантий происхождения и создании реестра гарантий происхождения для газообразных источников энергии и реестра гарантий происхождения для отопления или охлаждения из возобновляемых источников энергии [21]. Компетентный орган Федеральное агентство по окружающей среде (Betrieblicher Umweltschutz/UBA) [22], администрирующее базы данных, Herkunftsnachweisregister (HKNR) — реестры гарантий, а Statnett уполномоченный измерительный орган, ответственный за сбор и проверку. Кроме этого, ответственны сетевые операторы станций, владельцы объектов возобновляемой энергетики, производители, трейдеры, розничные продавцы электроэнергии, поставщики услуг и экологические верификаторы, Федеральная ассоциация немецкой водопроводной и энергетической промышленности.

Наблюдается усовершенствование водородного законодательства Германии, учитывая успешные пилотные проекты по использованию водорода в качестве топлива для поездов регулярной перевозки пассажиров, для воздушного и водного транспорта. В этой стране отмечаются значительные результаты в обеспечении энергетической безопасности на федеральном уровне и у субъектов федерации, как при разработке законодательной основы организации и функционирования энергетической сферы, так и надлежащей ее реализации уполномоченными властными органами, другими субъектами.

Интересно, на наш взгляд, решение вопроса энергетической безопасности Японии в условиях ряда вызовов: бедных природных ресурсов, отсутствия газопроводов и линий электропередач между государственной территорией и соседними государствами и т.д. Правовая основа энергетического перехода здесь заложена в 1998 г. с принятием Закона о стимулировании мер против глобального потепления, впоследствии в 2016 г. принят одноименный План противодействия глобальному потеплению, а также Закон о стимулировании использования морской акватории под размещение генерирующих мощностей ветроэнергетики 2018 г. (правовая база для выделения участков национальной морской акватории для строительства оффшорных ветропарков) [23; 20], Закон об адаптации к климатическим изменениям 2018 г., Стратегия «зеленого» роста в соответствии с водородной нейтральностью к 2050 г., Долгосрочная стратегия Японии 2019 г. (в рамках Парижского соглашения закреплены основы государственной энергетической политики на период до 2050 г.) [24] и др. При этом в механизме их реализации существенные задачи возложены на Министерство экономики, торговли и промышленности, Министерство окружающей среды, Японскую национальную корпорацию нефти, газа и металлов (JOGMEC), Стратегическую комиссию по новой эре автомобилизации и т.д.

Энергетическая политика в Японии регламентирована в регулярных «Стратегических энергетических планах» (Strategic Energy Plan, SEP) — программных документах временного характера (2021, 2018, 2014, 2010, 2007, 2003), разработанных на основе Базового закона об энергетической политике (Basic Act on Energy Policy, 2002). Особое внимание уделяется расширению использования биотоплива (биодизеля и биоэтанола) в транспортном секторе, увеличению совокупной доли безэмиссионных отраслей энергетики (восстановительной ветро-, геотермальной и ядерной), намерениям сделать страну водородно-нейтральной до 2050 г., снижению выбросов. В настоящее время национальная энергетическая политика построена на принципах энергетической безопасности, экономической эффективности, экологической стокости/следующей (the «3E+S» goal — «энергетическая трилемма» согласно SEP-2014 и последующих) и технологической надежности (SEP-2021) [25]. Определяющей для каждого SEP является категория «безопасности» («Safety»), а одновременное достижение упомина-

нутых принципов — это сложная задача, однако, как уверяют эксперты и исследователи, ее решение возможно путем развития низкоуглеродистых технологий [26].

Для Казахстана интересен опыт преодоления вызовов и рисков энергетической безопасности, последствий Фукусимской катастрофы на АЭС 2011 г., радикально трансформировавшей энергетическую политику Японии. Да, в четвертом SEP (2014) 150 сформулирована политика сокращения зависимости от атомной энергетики и ископаемых ресурсов, расширение использования ВИЭ, акцентировано на повышении энергоэффективности (в том числе техническое перевооружение ТЭС) и заявлены планы Японии по созданию так называемого «водородного общества», определенное не целью, а средством достижения цели [27].

Итак, Япония сформулировала первую в мире «Базовую водородную стратегию» 2017 г. [28], в соответствии с разделом 3.1 которой для снижения стоимости водорода необходимо, чтобы его поставщик и потребитель приложили усилия для достижения следующих условий:

- 1) производство водорода с использованием недорогого сырья;
- 2) построение цепи снабжения, что обеспечит массовое производство и массовую транспортировку водорода;
- 3) использование большого количества водорода для транспортных средств на топливных элементах, производство электроэнергии для промышленного применения.

Базой для создания модели новой водородной энергетики стало строительство «Фукусимского водородного энергетического исследовательского поля (FH2R)» (г. Намие, префектура Фукусима) и данная система использует безопасную возобновляемую электроэнергию, производимую солнечными энергетическими установками.

Таким образом, в Японии — одной из самых мощных экономически и технологически развитых государств мира, несмотря на ее островное положение и традиционную зависимость энергетики от импорта сырья и энергоносителей — произошло переосмысление парадигмы национальной энергетической политики. На реализацию программных стратегических документов, закрепляющих ее основные положения, направлены новые правительственные инновационные решения, энергетический переход (отраженный во всех правительственных программных документах последних десятилетий) и рост производства энергии из возобновляемых источников, конституционно-правовое и административно-правовое реформирование энергетического рынка, высокая культура энергопотребления. Ключевой основой при этом остается энергетическая безопасность.

Значительной спецификой отмечается, на наш взгляд, Китайская Народная Республика (КНР, Китай), где закрытая коммунистическая экономическая система за несколько десятков лет трансформировалась в открытую для глобализации с модернизированными энергетической, безопасной, инвестиционной и другими политиками. Здесь создан ряд агентств, ответственных за разработку и реализацию политики энергетической безопасности: Национальная комиссия по развитию и реформам (включает Энергетическое управление), Национальная энергетическая администрация и Национальная энергетическая комиссия, Государственная канцелярия по нефтяным резервам, Китайский совет по электроэнергетике, Бюро по охране окружающей среды, Всекитайское собрание народных представителей, Государственный совет, министерства и т.д. Ранее действующее Национальное энергетическое агентство было отстранено в пользу Национальной экономической комиссии, созданной в 2010 г., а также создана Государственная проблемная группа по разработке энергетической стратегии, основой которой определена энергетическая безопасность и энергосбережение [29].

Во вступившем в силу 1998 г. и пересмотренном 2007 г. базовом Законе об энергосбережении обеспечивается юридическая поддержка реализации целей энергетического перехода и акцентируется на продвижении энергоэффективности и развития, использовании возобновляемых источников энергии. В первой Государственной стратегии развития возобновляемых источников энергии предусмотрено развитие ветряных электростанций и установлены обязательства для поставщиков электроэнергии покупать производимую энергию. В официальном документе «Энергетическая политика Китая» (2012) важнейшими приоритетами правительства определены энергосбережения и энергетическая безопасность, положенные в основу климатической политики 2007 г. и т.д. [30, 31].

Актуальная энергетическая стратегия КНР охватывает три временных измерения: Рамочную стратегию развития энергетики до 2050 г.; Долгосрочную программу развития основных отраслей энергетики к 2030 г.; детальный План и Программу на 14-е пятилетие (2021–2025), утвержденные Всекитайским собранием народных представителей 2021 г. То есть в представленной новой энергетической и климатической политике Китая правительство должно сформулировать программу дей-

ствий по достижению максимального уровня выбросов углерода до 2030 г. усилия на достижение углеродной нейтральности к 2060 г. В Плане изложены новые цели по повышению энергоэффективности и сокращению выбросов, снижению доли ископаемого топлива в энергопотреблении, сокращению загрязнения воздуха и повышению энергетической безопасности [32]. В предыдущих пятилетних планах, а именно 11-м (2006–2010) внимание было сосредоточено на энергетической безопасности и энергосбережении, где одна из основных целей касалась снижения уровня бедности, сфокусированная на социальных последствиях энергетической безопасности; обновленных 12-м (2011–2015) и 13-м (2016–2020) — оптимизации энергетической системы и построения чистой, декарбонизированной, безопасной и эффективной современной энергетической системы.

Следует подчеркнуть, что успеваемость этих плановых документов гарантируется в том числе строгим контролем их надлежащего выполнения и определения принудительного «порога» — стандартов энергозатрат. В частности, Госкомитетом КНР по делам развития и реформ подписан с 30-ью администрациями документ провинциального уровня, предусмотревший ответственность провинциальных правительств за достижение целей энергосбережения, обеспечение энергетической безопасности. Правительство Китая регулярно тестирует продукцию разных компаний и исследует соответствие решений стандартам энергосбережения, и компании, не выполнившие обязательства становятся известны по всей стране. Похоже, такой опыт полезен для заимствования в других государствах. Также обратим внимание на инициативы Китая, направленные на укрепление международного сотрудничества и развитие мировой торговли, безопасность энергетической инфраструктуры, укрепление энергетического сотрудничества, содействие устойчивому развитию мировой энергетики и достижение глобальной энергетической безопасности. Например, Совместная декларация министров энергетики о создании энергетического партнерства «Пояс и путь», открытая для всех стран (в настоящее время включены 140 стран) и международных организаций для продвижения взаимовыгодного энергетического сотрудничества [33].

Итак, авторитарная и государственная политическая экономика Китая имеет тенденцию к объединению политических и коммерческих интересов, что привело к взаимосвязи энергетической безопасности, безопасности режима и национальной безопасности. Продолжительные реформы конституционно-правового статуса уполномоченных органов, внешнеполитической сферы и законодательства позволили проанализировать значительные энергетические затраты, экологический ущерб, расширить энергетическую инфраструктуру, реформировать механизм ценообразования на нефтепродукты, развитие возобновляемых источников энергии и т.д. В последние десятилетия значительно укреплены энергетическая безопасность, безопасность своих морских путей сообщения и безопасность постоянного снабжения сырьем, развитие военно-морского флота и государственной безопасности, выросли инвестиции в мировые экономические центры и геополитическое влияние Китая.

Выводы

Международно-правовые стандарты энергетической безопасности составляют совокупность норм и принципов международного права, регулирующих международные отношения в отношении безопасной добычи, использования, транзита, снабжения, торговли энергетических ресурсов, распространения о них информации, внедрения энергосберегающих технологий и развития альтернативных источников энергии. Поэтому опыт конституционно-правового обеспечения энергетической безопасности отдельных государств разных континентов, с различными правовыми системами, традициями и энергетическими ресурсами демонстрирует общие и отличительные тенденции, закономерности. Так, обычно на конституционном уровне регламентированы вопросы национальной или государственной безопасности, безопасных условий жизнедеятельности и т.д.; реже — энергетической безопасности, запрета осуществлять радиационное воздействие на окружающую среду и т.д. В законодательстве зарубежных стран урегулированы основы и осуществление энергетической и климатической, экологической политики, в том числе на долгосрочную перспективу, существуют государственные рамочные программы, национальные комплексные планы и стратегии по поддержке ветряных и солнечных электростанций, производству и рынку электромобилей, водородной инфраструктуры, декарбонизации и т.д.

События последних лет, в частности, энергетические кризисы в Казахстане привели к разрушению объектов энергетической инфраструктуры, нарушению и ограничению многочисленных прав и свобод человека. На наш взгляд, энергетическая политика Казахстана должна предусматривать главную цель восстановления — это устойчивая, современная и инвестиционно-привлекательная энерге-

тическая отрасль, обеспечивающая отечественных потребителей чистой, доступной и надежной энергией, и на которую возлагается на ответственное развитие внутренних энергоресурсов.

Другим важным аспектом энергетической политики является энергоэффективность и энергосбережение. Многие страны внедряют программы по повышению энергоэффективности в промышленности, жилищном секторе и транспорте, что помогает снизить потребление энергии и улучшить экологическую обстановку.

Влияние зарубежного опыта также может проявиться в разработке законодательства и стимулирующих мер для развития альтернативных источников энергии, создания новых технологий и инфраструктуры, а также в обучении кадров в области энергетики.

Таким образом, изучение и применение зарубежного опыта в энергетической политике Казахстана может способствовать более эффективному и устойчивому развитию энергетического сектора страны и снижению ее зависимости от нефтегазовых доходов.

Список литературы

- 1 Конституция Соединенных Штатов Америки. — М.: Public affairs section Embassy of the United States of America, 2008. — 28 с.
- 2 NERC. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.nerc.com/Pages/default.aspx>
- 3 FERC. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.ferc.gov/office-energy-infrastructure-security-oeis>
- 4 Официальный веб-портал МАГАТЭ. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.iaea.org/publications/reports>
- 5 ENERGY. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.energy.gov/offices>
- 6 FEMA. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.fema.gov/>
- 7 CISA. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.cisa.gov/>
- 8 NASEO. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.naseo.org/stateenergyplans>
- 9 H.R.3684 — Infrastructure Investment and Jobs Act / Congress.gov. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://www.congress.gov/bill/117thcongress/house-bill/3684>
- 10 Regional Clean Hydrogen Hubs Office of Clean Energy Demonstrations. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://www.energy.gov/oced/regionalclean-hydrogen-hubs>
- 11 Spark M. Matsunaga Hydrogen Act of 2005. — [Electronic resource]. — Access mode: <http://uscode.house.gov/view.xhtml?req=granuleid%3AUSCprelim-title42-chapter149>
- 12 La Constitution du 4 octobre 1958, texte fondateur de la Ve République. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://www.conseil-constitutionnel.fr/le-bloc-de-constitutionnalite/texte-integral-de-la-constitution-du-4-octobre-1958-en-vigueur>
- 13 Code de l'énergie. (En vigueur depuis le 1.07.2023). — [Electronic resource]. — Access mode: https://www.legifrance.gouv.fr/codes/texte_lc/LEGITEXT000023983208?dateVersion=20%2F07%2F2023&isAdvancedResult=&page=1&pageSize=10&query=Code+de+l%E2%80%99C3%A9nergie&searchField=ALL&searchProximity=&searchType=ALL&tab_selection=code&typePagination=DEFAUT&typeRecherche=date
- 14 Commission de Regulation de l'Énergie. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://www.cre.fr/>
- 15 Energy Industry Act (EnWG) legislation type. Legislative Law. Passed in 2005. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://climatelaws.org/geographies/germany/laws/energy-industry-act-enwg>
- 16 Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://www.gesetze-im-internet.de/gg/index.html>
- 17 Bundesministersum für Wirtschaft und Klimaschutz. BMK. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://www.bmwk.de/Navigation/DE/Home/home.html> KfW: Bank auf Verantwortung. URL: <https://www.kfw.de/kfw.de-2.html>
- 18 Bundesnetzagentur. — [Electronic resource]. — Access mode: https://www.bundesnetzagentur.de/cln_122/DE/Home/home_node.html
- 19 DENA. Deutsche Energie Agentur. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://www.dena.de/ueber-die-dena/>
- 20 Zweck und Aufgaben des Vereins: Satzung des Bundesverbandes der Energie- und Klimaschutzagenturen Deutschlands (eaD) e. V. — [Electronic resource]. — Access mode: https://energieagenturen.de/wp-content/uploads/2021/05/eaD-Satzung_Stand_04-21.pdf
- 21 Gesetz zur Ausstellung, Übertragung und Entwertung von Herkunftsnachweisen sowie zur Schaffung eines Herkunftsnachweisregisters für gasförmige Energieträger und eines Herkunftsnachweisregister (HKNR). — [Electronic resource]. — Access mode: <https://www.umweltbundesamt.de/themen/klima-energie/erneuerbareenergien/herkunftsnachweisregister-hknr>
- 22 Betrieblicher Umweltschutz. — [Electronic resource]. — Access mode: https://bfu-ag.de/leistungen/umweltschutz?gclid=CjwKCAiA0JKfBhBIEiwAPhZXDzP2YEV6g6VG-nzm3X7Y8RHvqBwtYJHa8dBUPIhK5NmJjn7xKPdrxoCWW0QAvD_BwE
- 23 The electric power industry in Japan 2022. Tokyo: Japan Electric Power Information Center (JEPIC), 2022. 81 p.

- 24 Japan's Long-term Strategy under the Paris Agreement: Cabinet decision, 11 June 2019. Ministry of Environment. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://www.env.go.jp/en/headline/2406.html>
- 25 Japan 2021. Energy policy review: Country report, March 2021. Paris: International Energy Agency, 2021. — 241 p.
- 26 Мастепанов А.М. Водородная стратегия Японии / А.М. Мастепанов, Х. Араи // Энергетическая политика. — 2020. — № 11(153). — С. 62–73.
- 27 The 4th Strategic Energy Plan – 2014; Long-term Energy Supply and Demand Outlook to 2030; Japan 2021. Energy policy review: Country report, March 2021. Paris: International Energy Agency, 2021. — 241 p.
- 28 Agency for Natural Resources and Energy. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://www.enecho.meti.go.jp/about/special/johoteikyosuisokihonsenryaku.html>
- 29 Михневич С.В. Инновационные аспекты энергетической политики КНР: внутреннее и внешнее измерения / С.В. Михневич // ЭКО. — 2015. — № 2. — С. 87–110.
- 30 Andrews-Speed P. The governance of energy in China: Transition to a low-carbon economy / P. Andrews-Speed // Palgrave Macmillan, 2012. — 259 p.
- 31 Sheehan P. Energy use in China: interpreting changing trends and future directions / P. Sheehan, F. Sun. — 2007. — 25 p.
- 32 China's 14th five-year plan published in booklet. — [Electronic resource]. — Access mode: http://english.www.gov.cn/news/topnews/202103/14/content_WS604dc8cdc6d0719374afad31.html
- 33 Glantz M.H. China's «One Belt, One Road» (OBOR) Initiative: What a Difference a «Brand» can make / M.H. Glantz // Post-Soviet Issues. — 2017. — No. 4(1). — P. 8–19.

А.К. Кукеев

Шет елдерде энергетикалық қауіпсіздікті қамтамасыз етудің мемлекеттік саясаты: конституциялық-құқықтық аспект

Мақала шет елдердің бірегей қажеттіліктеріне, ресурстарына және геосаяси жағдайына байланысты өзгеруі ықтимал энергетикалық қауіпсіздікті қамтамасыз ету жөніндегі мемлекеттік саясатты талдауға арналған. Көптеген елдер мұнай мен газ сияқты энергия ресурстарын импорттайды. Шетелден жеткізілімдерге тәуелділік оларды экспорттаушы елдердегі саяси немесе экономикалық өзгерістерге осал етуі мүмкін. Геосаяси шиеленіс пен қақтығыстар энергиямен қамтамасыз етудегі үзілістерге немесе тіпті энергетика саласындағы тікелей қақтығыстарға әкеліп соғады. Климаттың өзгеруі инфрақұрылым мен энергия көздерін зақымдауы мүмкін төтенше ауа райы оқиғаларының көбеюі арқылы энергетикалық қауіпсіздікке ықпал етеді. Ескірген немесе жеткіліксіз қорғалған инфрақұрылым кибершабуылдар мен басқа қауіптерге төтеп бере алмайды. Энергияны тұтынудың төмен тиімділігі импортқа тәуелділікті арттырып, энергия қауіпсіздігін нашарлатады. Энергияны үнемдейтін технологиялар мен іс-шараларды ілгерілету энергияға деген жалпы сұранысты азайтуға және энергия тиімділігін арттыруға көмектеседі. Осы мәселелерді шешу үшін елдер энергия көздерін әртараптандыру, энергияны үнемдеу технологияларын дамыту, дипломатиялық күш-жігер, инфрақұрылым мен киберқауіпсіздікті жақсарту, сондай-ақ халықаралық ұйымдар мен келісімдерге қатысу сияқты әртүрлі шараларды қамтитын стратегияларды әзірлейді. Әрбір ел өз саясатын нақты жағдайлар мен мүдделерге сәйкес бейімдейді.

Кілт сөздер: энергетикалық саясат, энергетикалық қауіпсіздік, ұлттық қауіпсіздік, энергетикалық тәуелсіздік, халықаралық стандарттар, конституциялық-құқықтық реттеу, энергетикалық нарық, жасыл энергетика, атом энергетикасы, жаңартылатын энергия көздері.

А.К. Kukeev

State policy of ensuring energy security in foreign countries: constitutional and legal aspect

The article is devoted to the analysis of the state policy of ensuring energy security in foreign countries, which may vary depending on their unique needs, resources and geopolitical position. Many countries import energy resources such as oil and gas. Dependence on supplies abroad can make them vulnerable to political or economic changes in exporting countries. Geopolitical tensions and conflicts can lead to an interruption of energy supplies or even direct conflicts in the energy sector. Climate change can affect energy security through an increase in extreme weather conditions, which can damage infrastructure and energy supplies. Outdated or insufficiently protected infrastructure may be vulnerable to cyber attacks and other threats. Low energy consumption efficiency can increase dependence on imports and worsen energy security. Promoting energy-saving technologies and activities helps to reduce overall energy demand and improve energy efficiency. To address these challenges, countries are developing strategies that include a variety of measures, such as diversifying energy sources, developing energy-saving technologies, diplomatic efforts, improving in-

infrastructure and cyber security, and participating in international organizations and agreements. Each country adapts its policies according to specific circumstances and interests.

Keywords: energy policy, energy security, national security, energy independence, international standards, constitutional and legal regulation, energy market, green energy, nuclear energy, renewable energy sources.

References

- 1 Konstitutsiia Soedinennykh Shtatov Ameriki (2008). [The Constitution of the United States of America]. Moscow: Public affairs section Embassy of the United States of America [in Russian].
- 2 NERC. Retrieved from <https://www.nerc.com/Pages/default.aspx>
- 3 FERC. Retrieved from <https://www.ferc.gov/office-energy-infrastructure-security-oeis>
- 4 Ofitsialnyi veb-portal MAGATE [The official web portal of the IAEA]. Retrieved from <https://www.iaea.org/publications/reports> [in Russian].
- 5 ENERGY. Retrieved from <https://www.energy.gov/offices>
- 6 FEMA. Retrieved from <https://www.fema.gov/>
- 7 CISA. Retrieved from <https://www.cisa.gov/>
- 8 NASEO. Retrieved from <https://www.naseo.org/stateenergyplans>
- 9 H.R.3684 — Infrastructure Investment and Jobs Act / Congress.gov. Retrieved from <https://www.congress.gov/bill/117thcongress/house-bill/3684>
- 10 Regional Clean Hydrogen Hubs Office of Clean Energy Demonstrations. Retrieved from <https://www.energy.gov/oced/regionalclean-hydrogen-hubs>
- 11 Spark, M. Matsunaga Hydrogen Act of 2005. Retrieved from <http://uscode.house.gov/view.xhtml?req=granuleid%3AUSCprelim-title42-chapter149>
- 12 La Constitution du 4 octobre 1958, texte fondateur de la Ve République. Retrieved from <https://www.conseil-constitutionnel.fr/le-bloc-de-constitutionnalite/texte-integral-de-la-constitution-du-4-octobre-1958-en-vigueur>
- 13 Code de l'énergie. (En vigueur depuis le 1.07.2023) Retrieved from https://www.legifrance.gouv.fr/codes/texte_lc/LEGITEXT000023983208?dateVersion=20%2F07%2F2023&isAdvancedResult=&page=1&pageSize=10&query=Code+de+l%E2%80%99%99+C3%A9nergie&searchField=ALL&searchProximity=&searchType=ALL&tab_selection=code&typePagination=DEFAULT&typeRecherche=date
- 14 Commission de Regulation de l'Energie. Retrieved from <https://www.cre.fr/>
- 15 Energy Industry Act (EnWG) legislation type. Legislative Law. Passed in 2005. Retrieved from <https://climatelaws.org/geographies/germany/laws/energy-industry-act-enwg>
- 16 Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland. Retrieved from <https://www.gesetze-im-internet.de/gg/index.html>
- 17 Bundesministersum für Wirtschaft und Klimaschutz. BMK. Retrieved from <https://www.bmwk.de/Navigation/DE/Home/home.html>
- 18 Bundesnetzagentur. Retrieved from https://www.bundesnetzagentur.de/cln_122/DE/Home/home_node.html
- 19 DENA. Deutsche Energie Agentur. Retrieved from <https://www.dena.de/ueber-die-dena/>
- 20 Zweck und Aufgaben des Vereins: Satzung des Bundesverbandes der Energie- und Klimaschutzagenturen Deutschlands (eaD) e. V. Retrieved from https://energieagenturen.de/wp-content/uploads/2021/05/eaD-Satzung_Stand_04-21.pdf
- 21 Gesetz zur Ausstellung, Übertragung und Entwertung von Herkunftsnachweisen sowie zur Schaffung eines Herkunftsnachweisregisters für gasförmige Energieträger und eines Herkunftsnachweisregister (HKNR). Retrieved from <https://www.umweltbundesamt.de/themen/klima-energie/erneuerbareenergien/herkunftsnachweisregister-hknr>
- 22 Betrieblicher Umweltschutz. Retrieved from https://bfu-ag.de/leistungen/umweltschutz?gclid=CjwKCAiA0JKfBhBIEiwAPhZXDzBwtyJHa8dBUPIhK5NmJln7xKPdrxCWW0QAvD_BwE
- 23 The electric power industry in Japan 2022. Tokyo: Japan Electric Power Information Center (JEPIC), 2022. 81 p.
- 24 Japan's Long-term Strategy under the Paris Agreement: Cabinet decision, 11 June 2019. Ministry of Environment. Retrieved from <https://www.env.go.jp/en/headline/2406.html>
- 25 Japan 2021. Energy policy review: Country report, March 2021. Paris: International Energy Agency, 2021. 241 p.
- 26 Mastepanov, A.M. & Arai, H. (2020). Vodorodnaia strategiiia Yaponii [Japan's Hydrogen Strategy]. *Energeticheskaia politika — Energy policy*, 11(153), 62–73 [in Russian].
- 27 The 4th Strategic Energy Plan — 2014; Long-term Energy Supply and Demand Outlook to 2030; Japan 2021. Energy policy review: Country report, March 2021. Paris: International Energy Agency, 2021. 241 p.
- 28 Agency for Natural Resources and Energy. Retrieved from <https://www.enecho.meti.go.jp/about/special/johoteikyosuisokihonsenryaku.html>
- 29 Mihnevich, S.V. (2015). Innovatsionnye aspekty energeticheskoi politiki KNR: vnutrennee i vneshnee izmereniia [Innovative aspects of China's Energy Policy: internal and external dimensions]. *Vserossiiskii ekonomicheskii zhurnal — All-Russian Economic Journal*, 2, 87–110 [in Russian].
- 30 Andrews-Speed, P. (2012). The governance of energy in China: Transition to a low-carbon economy. Palgrave Macmillan. 259 p.
- 31 Sheehan, P. & Sun, F. (2007). Energy use in China: interpreting changing trends and future directions. 25 p.

32 China's 14th five-year plan published in booklet. Retrieved from http://english.www.gov.cn/news/topnews/202103/14/content_WS604dc8cdc6d0719374afad31.html

33 Glantz, M.H. (2017). China's «One Belt, One Road» (OBOR) Initiative: What a Difference a «Brand» can make. *Post-Soviet Issues*, 4(1), 8–19.

Information about the authors

Kukeev, Askar Kulshimbaevich — Postgraduate, Omsk State University named after F.M. Dostoevsky, Omsk, Russia.

МЕМЛЕКЕТ ЖӘНЕ ҚҰҚЫҚ ТЕОРИЯСЫ МЕН ТАРИХЫ

ТЕОРИЯ И ИСТОРИЯ ГОСУДАРСТВА И ПРАВА

THEORY AND HISTORY OF STATE AND LAW

<https://doi.org/10.31489/2024L2/60-69>

ӘОЖ 340.134

Мақаланың редакцияға түскен күні: 20 ақпан 2024 ж. | Қабылданған күні: 06 наурыз 2024 ж.

К.Т. Байжанова*, С.С. Серикбаева

Академик Е.А. Бөкетов атындағы Қарағанды университеті, Қарағанды, Қазақстан
(E-mail: 70_gulzira_70@mail.ru)

Құқықтық реттеу және оның тиімділігін арттыру мәселелері

Мақала құқықтық реттеу және оның тиімділігін арттыру мәселелеріне қатысты әлеуметтік-құқықтық құбылыстардың мәнін сипаттайтын ғылыми көзқарастарды талдауға арналған. Зерттеудің мақсаты құқықтық реттеуге қатысты әртүрлі көзқарастарды, теориялық ережелерді, заң ғылымында танылған принциптерді талдау және жүйелеу негізінде құқықтық реттеудің негізгі элементтерін, олардың арасындағы байланысты, сондай-ақ құқықтық реттеу әдістерін ажыратып көрсету; құқықтық реттеудегі қателіктерді анықтауға мүмкіндік беретін алгоритмді әзірлеу. Мақаланың зерттеу объектісі жүйе ретінде қарастырылатын құқықтық реттеу, зерттеу пәні құқықтық реттеудің жалпы құрылымдық-функционалдық заңдылықтары. Бұл зерттеудің құқықтық реттеу тақырыбында жазылған өзге жұмыстардан айырмашылықтары, яғни қатарын құрайтын ерекшеліктері: біріншіден, құқықтық реттеу статикалық және динамикалық элементтерден тұратын жүйе ретінде қарастырылады. Екіншіден, құқықтық реттеу категориясын талдауға жүйелі тәсіл қолданылады. Үшіншіден, құқықтық реттеу элементтері жалпы теориялық деңгейде талданады. Құқықтық реттеу мен құқықтық ықпал етудің негізгі өзара байланыстары мен атқаратын қызметтері қатары айшықталған және жоғарыда айтылғандардың негізінде құқықтық реттеудегі қателіктерді анықтауға және оларды жою жолдарын көрсетуге мүмкіндік беретін құқықтық реттеудің жалпыланған қорытындысы тұжырымдалған.

Кілт сөздер: құқықтық реттеу, құқықтық ықпал ету, құқықтық реттеу механизмі, құқықтық реттеу тиімділігі, құқықтық реттеу сатылары, құқықтық реттеу пәні, құқықтық реттеу әдістері, императивті әдіс, диспозитивті әдіс, құқықтық реттеу типтері.

Kipicne

Құқықтың негізгі мән-мақсаты барынша маңызды қоғамдық қатынастарды нақты және толық реттеуде көрініс табады. Тиімді реттеу құқықтық ықпал ету құралдарының сан алуан түрлерін қолдануды қажет етеді. Құқықтық құралдар қойылған мақсаттарға қол жеткізу үшін өздерінің жүйе құраушы өзара әрекеттестігі кезінде біртұтас, үйлесімді механизмді қалыптастырады. Құқықтық реттеу механизмі бірлікте алынған, қоғамдық қатынастарға нәтижелі құқықтық әсер ету қамтамасыз етілетін заңдық құралдар жүйесі ретінде танылады.

Құқықтық реттеу және құқықтық реттеу механизмінің тиімділігі мәселелері отандық зерттеушілердің күн тәртібінде тұрған өзекті мәселелердің қатарында қарастырылып келеді. Дегенмен, аталған әлеуметтік-құқықтық құбылыстардың барлық дерлік жақтары толық зерттеліп, бүгінгі таңда заң әдебиетінде өзіндік бағасын алды деп айта алмаймыз. Сонымен бірге, еліміздің қоғамдық-саяси өмірінде жүргізіліп жатқан өзгерістер құқықтық реттеу түсінігіне, оның тиімділігін арттыру жолдарына қатысты көптеген дәстүрлі көзқарастарды түбегейлі қайта қарастыруды талап етіп отырғандығы да белгілі.

---

* Хат-хабарларға арналған автор. E-mail: 70_gulzira_70@mail.ru

Заң және тәртіп, өзара түсіністік, тілектестік пен жауапкершілік бәрінен биік тұратын тиімді мемлекет құру қажеттілігі құқықтық реттеу мәселелерін тиімді шешуді алға тартады [1].

Құқықтық реттеу — қоғамның негізгі мүдделерін сақтай отырып, қоғамдық қатынастарда байланыстарды ұйымдастыру және орнатумен анықталатын қоғамды басқарудың ең маңызды түрі. Әлеуметтік басқарудың барлық түрлерінің ішінде құқықтық реттеу маңызды орындардың бірін иемденеді. Қоғамдық қатынастардың қажетті тұрақталуы мен реттелуіне қол жеткізу үшін мемлекет құқық нормаларын әзірлеп, жүзеге асыра отырып, арнайы құқықтық құралдар мен әдістердің көмегімен оларға ықпал етеді.

Құқықтық реттеу механизмі құқықтың теориялық ұстанымдардан тәжірибелік әрекеттерге ауысу жолдарын көрсетеді. Оның негізгі категориялары мен түсініктері, салалық құқықтық ғылымдардың тәжірибесіне талдау жасап, сайып келгенде заңгердің табысты тәжірибелік жұмысын қамтамасыз етуге бағытталған.

Құқықтық реттеу механизмін талдап қарастырудың басты мақсаты құқықтың дамуы мен қызмет етуінің басты заңдылықтары туралы ғылыми және практикалық ілімдерді жеткізіп түсіндіру, оларды бағалай білуге үйрету және де заңгер-құқықтанушы ретінде өзінің міндеттерін кәсіби түрде орындау әрекетінің қозғаушы күшіне айналдыру қабілетін қалыптастыру.

Әдістер мен материалдар

Мақаладағы зерттеудің әдістемелік негізін әлеуметтік-құқықтық құбылыстарды танудың диалектикалық әдісі және танымның тәжірибеден өткен заманауи әдістері құрайды. Зерттеу барысында талдау, синтездеу, салыстыру, модельдеу тәрізді теориялық талдаудың жалпы логикалық әдістері кеңінен қолданылды. Сонымен қатар, зерттеу еңбегінде формальды-логикалық, құрылымдық-функционалдық сияқты жалпы ғылыми әдістермен қатар, объектіні күрделі, көп қырлы құбылыс ретінде қарастыруды көздейтін, элементтері арасындағы байланыс салыстырмалы тұрақты құрылымды құрайтын және оның тұтастығын қамтамасыз ететін жүйелік тәсіл де қарастырылды.

Алға қойылған міндеттерді шешу үшін құқықтық талдау, нақтылау, түсіндіру әдістері пайдаланылды. Зерттеу барысында, біріншіден, құқықтық реттеуге қатысты әртүрлі көзқарастарды, теориялық ережелерді, заң ғылымында танылған принциптерді айқындау үшін жүйелік-құрылымдық әдіске, екіншіден, құқықтық реттеудің негізгі элементтерін, олардың арасындағы байланысты, сондай-ақ құқықтық реттеу әдістерін, құқықтық реттеу шектерін анықтауға мүмкіндік беретін салыстырмалы-құқықтық әдіске ерекше назар аударылды.

Нәтижелер

Құқықтық реттеу іске асыру барысында белгілі бір кезеңдерден, элементтерден және құралдардан тұрады. Құқықтық басқарудың мұндай кезеңдері мен құралдарының жиынтығы «құқықтық реттеу механизмі» деп аталады. *Құқықтық реттеу механизмі — құқық субъектілерінің мүдделерін қанағаттандыру жолында тұрған кедергілерді жою мақсатында кезектілікпен ұйымдастырылған заңдық құралдар жүйесі.* Ол бірлікте алынған, қоғамдық қатынастарға нәтижелі құқықтық әсер ету қамтамасыз етілетін заңдық құралдар жүйесі ретінде қарастырылады.

Құқықтық реттеу механизмінің мақсаты субъектілердің мүдделерін құндылықтарға кедергісіз жетуін қамтамасыз ету болып табылады. Мұны құқықтық реттеудің мазмұндық белгісі ретінде қарастыруға болады. Құқықтық реттеу механизмі — оның мақсатына жетуге көмектесетін табиғаты мен қызметі бойынша әртүрлі заңдық құралдар жүйесі. Бұл оның формалдық жағын көрсетеді. Құқықтық реттеу механизмінде әрекет ететін әртүрлі заңдық құралдарға сұраныс субъект мүддесінің құндылықтарға жетуінің әртүрлі жолдарымен, осы жолдағы көптеген кедергілермен анықталады.

Құқықтық реттеу механизмнің элементтері болып қоғамдық қатынастардың құқыққа әсер етуінің негізгі кезеңін бейнелейтін, нақты жұмыс істейтін құқықтық жүйенің фрагменттері болып танылады.

Құқықтық реттеу механизмінің элементтері:

- субъект мүддесін қанағаттандырудың үлгісі көрсетілетін құқықтық нормалар;
- заңдық факт немесе заңдық құрам;
- нормативті талаптар тиісті субъектілер үшін нақтыланатын құқықтық қатынастар;
- құқықтар мен міндеттер жүзеге асырылатын актілер (сақтау, орындау, пайдалану нысанындағы субъект әрекеті);
- құқыққолдану актісі [2].

Құқықтық реттеу механизмінің аталған негізгі элементтерімен қатар қосымша құрамдас бөліктері де болады. Оларға тұрғындардың құқықтық тәрбиелілігі мен лауазымды тұлғалардың кәсіби-заңдық мәдениеті, құқықтық сана, тұрақты заңдылық пен құқықтық тәртіп, сондай-ақ адам және азамат құқықтары мен бостандықтарын қорғаудың әдіс-тәсілдері кіреді.

Жалпы айтқанда, құқықтық реттеу механизмі түсінігі:

- заңдық қондырманың барлық бөліктерін және оларға ықпал ететін факторларды бір ортаға жинақтауға;
- оларды өз орындарына орналастыруға;
- заңдық, әлеуметтік, психологиялық және өзге де факторлардың құқықтық реттеу үрдісіндегі атқаратын қызметтерін анықтауға;
- құқықтық принциптер мен нормалардың әрекетке (құқықтық немесе құқыққа қарсы) айналу барысын, заңдылық пен құқықтық тәртіптің немесе құқықтық нигилизмнің пайда болуын түсінуге;
- қоғамдағы құқықтық реттеуді жетілдіру қажеттілігін негіздеуге, құқықты жүзеге асыру тиімділігі мен сапасын, құқықтық мәдениет деңгейін көтеруге көмектеседі.

Құқықтық реттеудің тиімділігі — құқықтық реттеудің нәтижесі мен оның алдында тұрған мақсаттың арақатынасы. Құқықтық реттеудің тиімділігі белгілі бір нормативтік құқықтық актілерде көрсетілген тиісті нормативтік құқықтық актілерді жариялау, өзгерту немесе күшін жою арқылы белгіленген мақсаттарға, жетістікке ең төменгі шығындармен практикалық жету дәрежесі. Бұл мақсаттарға қол жеткізу белгілі бір әлеуметтік нәтижелерді алуда көрініс табады: әлеуметтік қажеттіліктер мен оларды білдіретін мүдделерді қанағаттандыру дәрежесі, белгілі бір әлеуметтік жағдайдың қалыптасуы мен қолжетімділігі, қоғамдық тәртіп пен үйлесім, өркендеу, оң жетістіктер...

Құқықтық реттеудің жалпы мақсаттарына сәйкес, құқықтық реттеудің тиімділігін анықтау үшін негіз болып табылатын заңды және әлеуметтік мақсаттар орын алады.

Құқықтық реттеудің тиімділігі екі түрлі мақсатты көздейді:

- 1) жалпыға бірдей ортақ мақсаттар — әлеуметтік;
- 2) құқықтық реттеудің тиімділігін түсіну мен зерттеу — құқықтық (заңдық) мақсат.

Құқықтық реттеу тиімділігінің негізгі аспектілері — құқықтық реттеудің объективті әлеуметтік-экономикалық, саяси және адамгершілік-рухани қажеттіліктері және даму заңдылықтарымен қазіргі және стратегиялық сәйкестігін қамтамасыз ете отырып, оның ғылыми негізі деп аталуы мүмкін.

Құқықтық реттеудің тиімділігінің тағы бір маңызды шарты — заңнама, құқық қорғау және адам құқықтары саласындағы қағидалар мен міндеттерге, мақсаттарға, нақты ұйымдастырушылық механизмдерді және басқа да жағдайларды дамытуға, шоғырландыруға және қол жетімділігіне байланысты ұйымдастырушылық қолдау көрсету болып табылады.

Талқылау

Құқықтық реттеу негізгі құқықтық категориялар тобына жатады, дегенмен құқық теориясында кейбір жағдайларда нақты заңдық мағынада емес, жалпы қолданбалы мағынада қарастырылатындығы белгілі. Аталған құқықтық құбылыстың ғылыми тұжырымдамасы әлі күнге дейін жасалмаған, ол әдетте құқықтық реттеу механизмінің құрылымы арқылы қарастырылады. Бірақ құқықтық реттеу түсінігі оның динамикалық, механикалық жағына қарағанда әлдеқайда кең және оның статикалық белгілерін, ерекшеліктері мен айрықша сипаттамаларын ғана емес, сонымен қатар типтерін, түрлерін, әдістерін, құралдарын нақтылауды қажет етеді. Құқықтық-теориялық доктринада құқықтық реттеу нысандары туралы ақпарат көлемі аздық етеді, бұл маңызды танымдық алшақтықты білдіреді [3].

Құқық қоғамдық қатынастарды реттеуге арналған. Бұл үрдіс өз бетінше іске аспайды, ол тиісті құқықтық реттеу механизмі көмегімен жүзеге асырылады. «Құқықтық реттеу механизмі» түсінігін анықтау үшін алдымен «құқықтық реттеу» ұғымын ажырату қажет. Сонымен қатар, заң әдебиетінде «құқықтық реттеу» және «құқықтық ықпал ету» түсініктерінің бар екендігін атап өту керек.

Құқықтық реттеу — қоғамдық қатынастарға құқықтық құралдар, әдістер мен тәсілдер көмегімен ықпал ету. Мысалы, қылмыстық құқықта қоғамға қауіпті әрекеттерді жасамау талабы бар. Бұнда қоғамдық қатынастарға тиісті заңдық ықпал ету үшін тиісінше құралдар (тыйым салушы құқық нормасы, жаза), тәсіл (тыйым салу), әдіс (императивті) қолданылады.

Құқықтық ықпал ету түсінігі құқықтық реттеуге қарағанда кеңірек. Ол қоғамдық қатынастарға ықпал ететін құқықтық құбылыстардың барлық жиынтығын қамтиды. Құқықтық ықпал ету — қоғамдық қатынастарға құқықтық құралдар, әдістер мен тәсілдер көмегімен ғана емес, өзге де құқықтық құбылыстар көмегімен ықпал етуді білдіреді. Өзге құқықтық құбылыстар қатарына құқықтық

сана, құқықтық мәдениет, құқықтық қағидалар, заңдылық, заңды жауапкершілік тағы басқалар кіреді. Мысалы, адамдардың басым көпшілігінің құқықбұзушылыққа бармайтындығы құқықтық құралдар, әдістер және тәсілдердің жұмыс істеуімен түсіндірілмейді, дұрысы құқыққа құрмет көрсетуді білдіретін қалыптасқан құқықтық санамен түсіндіріледі.

Құқықтық реттеу — заңдық құралдар жүйесімен жүзеге асырылатын, қоғамдық қатынастарға реттеу мақсатымен әсер ету. Құқықтық ықпал ету — құқықтың әлеуметтік өмірге, адам санасы мен әрекетіне әсерінің бірлігі және көп жақтылығымен сипатталатын үрдіс.

Құқықтық реттеу мен құқықтық ықпал ету былай ажыратылады:

Біріншіден, құқықтық реттеу пәні құқықтық ықпал ету пәніне қарағанда біршама тар болып келеді. Құқықтық ықпал ету пәніне құқықпен реттелінбейтін, бірақ оның ықпалы жүретін экономикалық, саяси, әлеуметтік қатынастар да кіреді. Екіншіден, құқықтық реттеу арнаулы заңдық әсер ету ретінде субъектілердің нақты құқықтары мен міндеттерін бекітумен, тиісті және мүмкін тікелей нұсқаулармен байланысты болса, құқықтық ықпал ету онымен тұрақты байланыста емес. Құқықтық реттеу құқық нормаларының құқықтық қатынастар арқылы жүзеге асырылатынын білдірсе, екіншісі оған міндетті емес. Бұл құқықтық реттеудің әрқашанда құқықтық ықпал ету болатынын білдіреді, ал құқықтық ықпал ету қоғамдық қатынастарды саналы реттеу бола бермейді.

Қоғамдық қатынастарға құқықтық ықпал етудің құқықтық реттеуден басқа да нысандары бар. Олар ақпараттық-психологиялық, тәрбиелік, әлеуметтік болады. Ақпараттық-психологиялық нысан басқармашылық құқықтық мәліметтердің субъект әрекетіне әсер етуін білдіреді. Яғни, мемлекет құқықтық нормалардың көмегімен рұқсат етілген, қажетті немесе тыйым салынған мінез-құлыққа қатысты ұстанымын құқық субъектілерінің назарына жеткізеді. Ақпараттық-психологиялық нысанның заңдық құралы ретінде құқықтық көтермелеу мен құқықтық шектеулерді атауға болады.

Құқықтық ықпал етудің тәрбиелік жағы құқықтық шындықтың субъектінің ішкі жан-дүниесіне, адам санасында құндылық көзқарастарды қалыптастыруға, тұлғаны құқықтық тәрбиелеуге жалпы идеологиялық әсер етуімен байланысты болады. Құқықтық заңдылық мәдениетті көтеру, алдыңғы қатарлы, өркениетті идеялар мен принциптерді енгізу рөлін атқарады.

Қоғамдық қатынастарға құқықтық ықпал етудің әлеуметтік жағы құқықтық факторлар мен құқықтың әрекет етуінің барлық кезеңіне қатысатын өзге де әлеуметтік (экономикалық, саяси, адамгершілік) факторлардың өзара байланысымен сипатталады. Бұл факторлар өз жиынтығында құқық әрекетінің әлеуметтік ортасын құрайды. Оларға құқық нормасы мен нұсқауларды халыққа жеткізу, құқықтық актілерде әлеуметтік пайдалы әрекетті мақсат етіп қою арқылы субъект әрекетін дұрыс бағыттау, құқықпен әлеуметтік пайдалы әрекет тәртібін қалыптастыру, әлеуметтік-құқықтық бақылау және тағы басқалар жатады.

Қоғамдық қатынастарды заңдық реттеуді дұрыс түсіну үшін құқықтық реттеудің даму үрдісінде өтетін сатыларын анықтау маңызды. Ресейлік құқықтанушы В.К. Бабаев құқықтық реттеудің басты екі сатысын қарастырады. Оның біріншісі, құқық көмегімен қоғамдық қатынастардың белгілі бір аймағын реттеуді білдіреді. Заңдық нормаларда құқықпен реттелетін қоғамдық қатынастардың көлемі, құқық субъектілері, олардың құқықтары, бостандықтары мен міндеттері айқындалады, заңды нұсқауларды бұзу үшін тағайындалатын жауапкершілік бекітіледі. Екінші саты қолданыстағы құқықтық нормаларды іске асырудан құралады [4].

Заң әдебиетінде кең көлемде таралған көзқарастарға сүйенсек, құқықтық реттеу үш сатыдан құралады: жалпы нормативтік реттеу, субъективті құқықтар мен міндеттердің пайда болуы, құқық нормасын іске асыру [5].

Сонымен, құқықтық реттеу сатылары нақтырақ айтқанда:

- қоғамдық қатынастарды нормативті реттеу: құқық нормасын қалыптастыру және оны нормативті-құқықтық актіде бекіту;
- құқықтық қатынастарды жеке реттеу (құқық нормасының негізінде құқықтық қатынастың пайда болуы): құқықтық қатынасты туындататын заңдық фактіден бастау алады да, құқық қолдану актісін қабылдаумен аяқталады. Құқық қолдану актісі құқықтық қатынасқа қатысушылардың жеке құқықтары мен міндеттерін анықтайды және оларға тиісінше жауапкершілік жүктейді.
- құқық нормасын іске асыру: субъективті құқықтарды тікелей пайдалану және заңдық міндеттерді атқарудан көрінеді.

Құқықтық реттеу пәні — құқықпен реттелетін құбылыстар. Құқық қоғамдық қатынастарды реттеуге арналған. Құқық өз заңдылықтарына сәйкес өрбитін және адамдардың еркі мен санасына бағынбайтын физикалық, химиялық, биологиялық және басқа табиғи процестерді реттеуге қабілеттігі

жок. Ол тек қоғамдық қатынастарды, адамдар арасында пайда болатын және олардың әрекетінде, мінез-құлқында көрініс табатын қатынастарды реттеуге ғана қабілетті. Сонымен бірге барлық қоғамдық қатынастар құқықтық реттеу пәнін құрай алмайтындығын ескеруіміз керек, өйткені тек кейбір қоғамдық қатынастар ғана құқықпен реттелуі мүмкін және реттелуге тиісті. Құқықпен тек құқықтық реттеу аясына кіретін қоғамдық қатынастар ғана реттелуі мүмкін және реттелуге тиісті.

Құқықтық реттеу аясын, алдын ала, құқықпен реттелуі мүмкін және реттелуге тиісті қоғамдық қатынастар деп анықтап алсақ, құқық нақты қандай қоғамдық қатынастарды реттеуі мүмкін және тиісті деген орынды сұрақ туындайды.

Біріншіден, бұл *ерікті қоғамдық қатынастар*, яғни адамның еркіне сай қалыптасатын және олардың санасымен бақыланатын қарым-қатынастар. Құқық қоғамдық қатынастарды реттей отырып, алдымен адамның мінез-құлқына ықпал етеді. Сондықтан, адамның мінез-құлқы ғылыми заң әдебиетінде құқықтық реттеудің тікелей пәні ретінде қарастырылады. Егер адам әрекеті ерікті сипат алмаса, оның санасымен бақыланбаса, ол құқықпен реттелуі мүмкін емес. Мысалы, құқық жүйке ауруларымен ауыратын, гипноз жағдайындағы адам әрекетін реттей алмайды. Құқық адамның тек ерікті әрекетін, сол арқылы ерікті қоғамдық қатынастарды реттей алады.

Екіншіден, құқықпен тек *нақты* ерікті қатынастар реттелуі мүмкін және реттелуі тиіс, яғни нақты қатысушылар арасындағы қатынастар. Құқық бұқаралық әлеуметтік үрдістерді (көші-қон, демографиялық және басқа) реттеуі мүмкін емес, реттеуге тиісті де емес, өйткені олар объективті қоғамдық заңдарға сай өтеді. Құқық, әрине, оларға белгілі бір деңгейде ықпал ете алады, бірақ реттей алмайды.

Үшіншіден, құқықпен барлық нақты ерікті қатынастар емес, тек *сыртқы бақылауға* бағынатын қатынастар ғана реттелуі мүмкін және реттеледі. Құқық — қоғамдық қатынастардың сыртқы реттеушісі. Ол мемлекет тарапынан бастау алады, адамның құқыққа қатысты оң немесе теріс қатынасы бар-жоғына қарамастан, адамның қабылдануына немесе қабылдамауына қарамастан адамның мінез-құлқына әсер етеді. Адамның мінез-құлқына сырттай әсер ету арқылы құқық сыртқы реттеуге бағынатын және сырттай бақыланатын әрекеттерді ғана реттеуі мүмкін. Мысалы, құқық достық, серіктестік, бос уақытты пайдалану, жеке отбасылық қарым-қатынастарды реттей алмайды және реттеуге тиісті де емес. Олар сыртқы, формальды-заңдық реттеуге рұқсат бермейді және басқа әлеуметтік нормалармен реттеледі (әдет-ғұрып, адамгершілік және т.б.).

Төртіншіден, құқықпен барлық нақты ерікті, сыртқы бақылауға бағынатын қатынастар емес, тек мемлекет пен қоғам үшін барынша маңызды болатын қатынастар реттелуі мүмкін және реттеледі. Құқық кез келген емес, тек *әлеуметтік маңызды*, өзге адамдардың, жалпы қоғамның, мемлекеттің мүддесіне әсер ететін мінез-құлықты реттеуге тиісті. Әйтпесе, құқық адамның әр қадамын андып отыратын, ұсақ қамқоршыға айналады. Бұндай құқықтық реттеу зияннан басқа еш пайда әкелмейді.

Сонымен, *мемлекет пен қоғам үшін барынша маңызды нақты ерікті, сыртқы бақылауға бағынатын қатынастар құқықпен реттелуі мүмкін және реттеледі. Осылар құқықтық реттеу аясын құрайды.*

Бұдан басқа заң әдебиетінде құқықтық реттеу аясын басқаша топтастыратын көзқарастар да бар. Бұл ретте, құқықтық реттеу аясына қоғамдық қатынастардың үш тобы біріктіріледі: материалдық және материалдық емес құндылықтармен алмасу қатынастары, басқару қатынастары және құқықтық тәртіпті қамтамасыз етумен байланысты қатынастар. Қоғамдық қатынастардың бірінші тобы қоғамның экономикалық негізін құрайды. Мұнда анықтаушы рөл мүліктік қатынастарға (өндіру, айырбас, бөлу және т.б.) тиесілі, оларды тауарлық-ақша қатынастары деп те атайды. Нақты осы қарым-қатынастар құқықтық реттеуді қажет етеді және олар құқық пен құқықтық реттеудің пайда болуын негіздеді деп саналады. Қоғамдық қатынастардың екінші тобы қоғамның саяси негізін құрайды. Мұнда айқындаушы рөл қоғамды мемлекеттік басқаруымен байланысты туындайтын қатынастарға тиесілі. Үшінші топ қоғамдық қатынастың алғашқы екі тобында белгіленген тәртіпті бұзуға байланысты туындайтын қоғамдық қатынастарды біріктіреді [6].

Кейбір көзқарастарға жүгінсек, құқықтық реттеу аясына кіретін қоғамдық қатынастар құқықтық реттеу пәнін құрайды. Бұндай жағдайда «құқықтық реттеу аясы» мен «құқықтық реттеу пәні» ұғымдары арасында айырмашылық жоқ. Бірақ, аталған ұғымдарды ажыратып қарастыру жөн. Себебі, біріншіден, құқықтық реттеу пәні құқықтық реттеу аясына кіретін барлық қоғамдық қатынастар емес, тек құқықпен реттелетін бөлігі. Құқықтық реттеу аясына кіретін, бірақ құқықпен реттелмеген қоғамдық қатынастар құқықтық реттеу пәні бола алмайды. Екіншіден, кейде құқықтық реттеу пәніне құқықтық реттеу аясынан тыс қоғамдық қатынастар да кіреді. Бұл мемлекеттің құқықтық реттеу

аясынан тыс жататын, объективті түрде құқықпен реттелуі мүмкін емес қатынастарды (жануарлар әрекетін, кейде тіпті жансыз заттардың әрекетін) реттеу құштарлығынан туындайды.

Құқықтық реттеу пәні мен аясының үлгілі арақатынасы болса, құқықтық реттеу пәні құқықтық реттеу аясының бір бөлігі ғана болуы тиіс. Өйткені, құқық еш уақытта құқықтық реттеу аясына кіретін барлық қоғамдық қатынастарды қамти алмайды. Құқықтық реттеу пәні құқықтық реттеу аясына қарағанда тар ұғым. Сонымен, *құқықтық реттеу пәні — құқықпен реттелетін, мемлекет пен қоғам үшін барынша маңызды нақты ерікті, сыртқы бақылауға бағынатын қоғамдық қатынастар.*

Құқықтық реттеу әдістері түсінігі құқықтық реттеу тәсілдері түсінігімен тығыз байланысты (әдебиетте бұл терминдер кейде өзара ауысымды қолданыла береді).

Құқықтық реттеу әдісі құқықтық қатынастың қатысушыларының өзара әрекеттестігінің сипатын көрсетеді. Әдістер субстанционалды, құқықтық болмыстан ажырағысыз. Олар қандай да болмасын заңдық реттеу режимдерінің мән-мағынасын айқындайды. Сол себепті де, құқықтың басты құрылымдық бөлігі болып табылатын — құқық салаларын қалыптастыруда біріктіруші бастау рөлін атқарады [7; 523].

Әдетте құқықтық реттеудің екі негізгі әдістерін ажыратып, яғни жеке-жеке қарастырады:

Императивті әдіс — құқықтық қатынастың қатысушыларының бірінің екіншісіне биліктік бұйыруын білдіреді. Мысалы, қылмыс жасаған жағдайда мемлекет қылмыскерге жеткілікті деңгейдегі қатаң мәжбүрлеу шараларын қолданады. Заң әдебиетінде бұл әдіс бағындыру әдісі, авторитарлық әдіс, субординация әдісі деп те аталады.

Диспозитивті (автономды) әдіс — құқықтық қатынас субъектілерінің тең құқылығына негізделеді. Мысалы, азаматтық құқықтық қатынастарда: сату, жалға беру, сақтау шарттарын жасасу т.б.

Құқықтық реттеу әдісі — құқықты салаларға бөлудің ең маңызды өлшемі болып табылады.

Заң әдебиетінде:

- марапаттау әдісі (мысалы, еңбек құқығында көп қолданылады);
- сендіру әдісі (көптеген құқық салаларына тән);

- мәжбүрлеу әдісі (заңдық жауапкершілікті көздейтін құқық салаларына тән) де қарастырылады.

Отандық құқықтанушылардың көзқарасы бойынша, құқықтық реттеу тәсілдеріне ерік беру, тыйым салу, міндет жүктеу және т.б. жатқызылады. Ерік беру дегеніміз субъектілерге өз мүдделеріне сай нақты іс әрекеттерді жасауға мүмкіндік тудыру. Міндет жүктеу дегеніміз субъектілерге белсенді әрекет жасау міндетін жүктеу. Тыйым салу дегеніміз субъектілерге қандай да бір әрекетті жасамауды міндеттеу. Тыйым салу көбінесе міндет жүктеумен байланысты болады [8].

Айта кету керек, құқықтық реттеудің әдістері мен тәсілдері тиісті құқық нормаларына және құқықты іске асыру нысандарына байланысты анықталады. Мысалы, құқықтық реттеу тәсілі ретіндегі рұқсат етуге диспозитивті әдіс, өкілдік беруші нормалар және іске асыру нысаны ретіндегі құқықты пайдалану сәйкес келеді. Тиісінше, құқықтық реттеу тәсілі ретіндегі тыйым салуға императивті әдіс, міндеттеуші нормалар және құқықты іске асыру нысаны ретінде орындаумен сәйкестендіріледі.

Қоғамдық қатынастарға құқықтың әсер етуінің жалпы бағыты құқықтық реттеу негізінде — рұқсат ету немесе тыйым салу жатуына байланысты анықталады. Осы тұрғыдан құқықтық реттеудің екі типі айшықталады:

- тікелей рұқсат ету типі;
- жалпы рұқсат ету типі.

Құқықтық реттеудің *тікелей рұқсат етуші типі* «тікелей рұқсат етілген жағдайды қоспағанда, барлығына тыйым салынған» принципін қолдануды көздейді. Субъектілер тек заң нормаларында рұқсат етілген әрекеттерді орындай алады. Ол әдетте қылмыстық-құқықтық кешеннің салаларында (қылмыстық құқық, қылмыстық іс жүргізу құқығы, қылмыстық атқару құқығы) және әкімшілік құқықта қолданылады.

Құқықтық реттеудің *жалпы рұқсат етуші типі* «тікелей тыйым салынғаннан басқаға рұқсат етіледі» принципін пайдалануды көздейді. Реттеудің бұл түрі негізінен азаматтық құқықтық қатынастар саласында, субъектілер заңға қайшы келетін жағдайларды қоспағанда, қандай да бір іс-қимылдар жасауға құқылы болатын салаларда қолданылады.

Қазақстан Республикасының 2030 жылға дейінгі құқықтық саясатының тұжырымдамасында құқықтық саясаттың негізгі қағидаттары қатарында ақылға қонымды реттеу, ашық реттеу, дәлелдемелік реттеу, нәтижелі реттеу қарастырылады. Ақылға қонымды реттеуді түсіндіру барысында, қоғамда

туындайтын сұрақтарды шешу үшін алдымен баламалы тәсілдерге жүгіну ұсынылады. Егер ондай мүмкіндік болмаса, болжанатын мақсаттарға қол жеткізу үшін қолайлы және азаматтар мен ұйымдардың құқықтарын, бостандықтарын мен заңды мүдделерін барынша төмен дәрежеде шектеумен сипатталатын реттеуді қолдануға болады. Ашық реттеу құқық субъектілерінің мүдделерін ескеру арқылы, елімізде жүргізіліп жатқан реформаларға халықтың сенімін арттыруға жағдай жасайды. Дәлелдемелік реттеу кең көлемдегі объективті деректерге, оның ішінде ғылыми және сараптамалық зерттеулерге, қоғамдық пікірді, статистикалық және өзге де деректерді зерделеу нәтижелеріне сүйенуге шақырады. Нәтижелі реттеу қағидаты болжанған нәтижеге қол жеткізудің барлық жағымды әдіс-тәсілдерін орынды қолдануды талап етеді. Бұлардың барлығы тұлғаның құқықтарын, бостандықтарын мен заңды мүдделерін қорғау тұрғысынан негізделеді [9].

Құқықтық реттеудің шектері — құқық әрекетін реттейтін шекаралар, оның көлемінде қоғамдық қатынастарды құқықтық реттеу жүзеге асырылады.

Құқықтық реттеу шектерінің мәселесі отандық заңтануда әлі де тиісті түрде дамымаған, соған байланысты оны әртүрлі түсіндіруге болады. Біздің ойымызша, құқықтық реттеудің объективті және субъективті шектерін ажыратып қарастыру орынды.

Объективті шектер қоғамдық қатынастармен негізделеді. Құқықтық реттеу аясын қарастыру барысында қоғамдық қатынастардың барлығы бірдей құқықпен реттелуі мүмкін емес екендігін анықтадық. Кейбір қоғамдық қатынастар объективті түрде құқықтық реттеуге бағынбайды, сондықтан құқықпен реттелуі мүмкін емес, басқалары құқықтық реттеуге бағынады, бірақ объективті түрде оны қажет етпейді. Яғни, қоғамдық қатынастардың өздері олардың қайсысы құқықпен реттелуі мүмкін және реттелуі керек екендігі туралы хабар береді. Құқықтық реттеу аясы құқықпен реттелуі мүмкін және реттелетін қоғамдық қатынастар болғандықтан, құқықтық реттеудің объективті шектері құқықтық реттеу аясы шектерімен анықталады.

Құқықтық реттеудің субъективті шектері құқықшығармашылық органдармен, яғни позитивті құқық нормаларын қалыптастыратын органдармен анықталады. Құқықшығармашылық органдар құқық нормаларын қалыптастыра отырып, қандай қоғамдық қатынастар және осы нормалармен қалай реттелетіндігін анықтайды. Құқықтық реттеудің субъективті шектері — пәндік шектер, құқықтық реттеу пәнінің шектері немесе қоғамдық қатынастардың құқық нормаларымен реттелетін шектері. Құқықтық реттеудің субъективті шектері қоғамдық қатынастардың реттелу деңгейінде де көрініс табады.

Құқықтық реттеудің ең маңызды аспектісі оның шектері болып табылады. Философиялық тұрғыда «шек» — қабылданудың шекарасы немесе нақты жағдайдағы нәрсенің қажеттілігі, оның ішінде жеке адам мен тұтастай қоғамға қатысты қажеттіліктер мағынасында қолданылады. Бұл мағынада «шектеу» термині кез келген шараның шеткі (ең көп немесе ең аз) шектері (өлшемдері). Демек, бір нәрсенің шекарасы оның мақсатқа сай екендігінің, қажеттілік пен жеткіліксіздігінің сандық және сапалық көрінісі.

Ежелгі заманнан бүгінгі күнге дейін құқықтық реттеу шектері мәселесінің теориялық және тәжірибелік сипаты бар. Ең алдымен, құқықтық реттеу шектерін мемлекеттік билік органдарының және басқа да уәкілетті мемлекеттік органдардың қоғамдық қатынастар жүйесіндегі шекаралары ретінде анықтаудың теориялық жағынан қолайлы екендігін атап өтеміз.

Құқықтық реттеудің шектері құқықтың қалыптасуы мен даму процесіне әсер ететін факторларға байланысты. Мұндай факторлар, ең алдымен, қоғамның қол жеткізген экономикалық дамуының деңгейін, оның тіршілік әрекетінің табиғи-климаттық және экологиялық жағдайларын қамтиды. Құқықтық реттеу шектерін айқындаудағы маңызды фактор мемлекеттік ұйымдастырылған қоғамның және оның құрамдас әлеуметтік топтарының және жеке тұлғалардың дамуының мәдени деңгейін ескеру. Бұл фактор (қоғамдағы адамгершілік деңгейі) тұрғысынан құқықтық реттеу шектерінің мемлекеттік ұйымдастырылған қоғамда қалыптасқан адамгершілік, мораль ережелеріне тәуелділігін байқауға болады. Құқықтық реттеу субъектілері, әсіресе билік органдары, өз мақсаттарына қол жеткізу үшін, соның ішінде әділеттілік, адамгершілік, адалдықты және т.б. бар әлеуметтік қатынастарды қамтамасыз ету үшін одан да көп (неғұрлым мұқият, қатаң, кеңірек) құқықтық реттеуді іске асыруы қажет. Осы айтылғандарға байланысты құқықтық реттеу мен мемлекеттік ұйымдастырылған қоғамның моральдық деңгейі арасындағы өзара қарым-қатынастардағы тұрақтылықтың бар екендігін мойындау дұрыс, оны танымдық және тәжірибелік есепке алу мемлекет теориясының мәселесі болып табылады. Мұнда заң мен адамгершілік арасындағы теориялық және қолданбалы қарым-қатынас белгілі бір өрнек табады.

Мысалы, 2019-2020 жылдар аралығында жер шарының барлық елдері COVID-19 пандемиясының салдарын бастан өткерді. Мұндай процестің нәтижелерінің бірі қарапайым қылмыс көрсеткіштерінің күрт төмендеуі және жоғары технологияларды, ең алдымен банк саласында, саудада және т.б. қолдануға және пайдалануға байланысты құқық бұзушылықтар санының өсуі орын алды. Соңғы үрдіс қазіргі жағдайда да жалғасуда. Көшелерде, үйлерде, қоғамдық орындарда жасалатын қылмыстарды ашуға бағытталған жасанды интеллект құру саласындағы ғалымдардың қызметінің нәтижелері, өкінішке орай, қылмыстық топтармен өздерінің теріс пиғылын қанағаттандыру жолында белсенді қолданылуда. Компьютерлерді, әртүрлі гаджеттерді күнделікті іс-әрекеттерінде кеңінен қолданып отырған қылмыскерлерді әшкерелеу үшін жаңа бағдарламалар жасалуы шарт [10].

Тұтастай алғанда, құқықтық реттеу тиімділігі субъектілер әрекетінің нормативтік-құқықтық шектерін неғұрлым айқын анықтауға және сақтауға байланысты екендігін атап өту керек. Құқықтық реттеу шектерінің сақталуын білдіру оның субъектілерінің ерекше әдістерді қолдану қажеттігін (тыйым салу, рұқсаттар, байланыстыру, ынталандыру, жауапкершілік шараларын қолдану және т.б.) айқындайды. Қажеттілік пен құқықтық реттеудің қолданылған әдістерінің сәйкестігі оның тиімділігін анықтайды және кепілдік береді. Заңды реттеу әдістерін неғұрлым тиімді пайдаланса, соғұрлым ол тиімдірек болады. Бұл оның функционалдық тұрақтылығы ретінде қарастырылады.

Қорытынды

Тоқсан ауыз сөздің тобықтай түйінін жасайтын болсақ, құқықтық реттеудің тиімділігін арттырудың бағыттарын төмендегідей топтастыруға болады:

1. Құқықшығармашылықты жетілдіру, оның барысында құқықтық нормаларда заңдық техниканың жоғары деңгейде болуына байланысты қоғамдық мүдделер және заңдылықтар барынша толығырақ көрініс табады. Тиісті заңдық және ақпараттық құралдар көмегімен заңды сақтау оны бұзғаннан гөрі тиімді болатын жағдай қалыптастыру қажет. Сонымен бірге, құқықтық реттеу механизмінде әрекет ететін құқықтық құралдардың заңдық кепілдендірілуін күшейте түсу қажет, оларға қол жеткізу мүмкіндіктерінің деңгейін арттыру және осы үдеріске кедергі жасау деңгейін төмендету аса маңызды.

2. Құқық қолдануды жетілдіру нормативті реттеудің әрекет ету күшін толықтыра түседі. Егер нормативті реттеу қоғамдық қатынастарды реттеуде тұрақтылық пен қажеттілікті, біркелкілікті қамтамасыз ететін және оларды заңдылық көлеміне енгізетін болса, құқық қолдану нақты жағдайды ескереді. Құқық қолданусыз нормативтік реттеу формализмге айналады, ал нормативтік реттеусіз құқық қолдануды озбырлыққа әкеп соғады. Сондықтан, құқықшығармашылық пен құқыққолданудың тиімді ұштасуы құқықтық реттеуге икемділік және әмбебаптық сипат береді, құқық әрекетін жандандыра түседі.

3. Құқық субъектілерінің құқықтық мәдениетінің деңгейін көтеру құқықтық реттеу сапасына, заңдылық пен құқықтық тәртіпті нығайту үрдісіне әсер етеді.

Құқықтық реттеу механизмінің элементтерін жетілдіру, оның тиімділігін арттырудың басты бағдары адам мүддесі. Адам мүддесін қанағаттандырудың өзіндік заңдық технологиясы ретінде әрекет ете отырып, құқықтық реттеу механизмі табиғаты бойынша әлеуметті құнды болуға тиісті. Құқықтық реттеу механизмі жеке тұлғаның заңды мүддесін, қажеттілігін жүзеге асыра алуына тиісінше жағымды жағдай қалыптастыруға, тұлғаның құқықтық мәртебесін нығайтуға ықпал етуі қажет.

Қазақстан Республикасы құқықтық мемлекет ретінде адам және азаматтардың қоғамдық өмірінің барлық саласында да құқықтары мен бостандықтарын танудың механизмін қалыптастыру үрдісін жалғастыруда. Құқықтық жүйе мәселелерін терең және жан-жақты қарастыру, кешенді талдау барысында мынандай ұсыныстар жасалады:

а) дамушы қоғамдық қатынастарды негіздеуге қажетті қазіргі заңдық нысандарды жетілдіре түсу және тиімділігін арттыру қажет, қабылданатын заңдардың сапасын арттыру басты мәселе;

ә) қазақстандық құқықтық жүйені қоғам дамуының туындап отырған қажеттіліктерін, оның объективті заңдылығын, үрдістерін, бағыттарын, адамзат факторының белсендігін дұрыс бейнелей білуге бейімдеу;

б) жағымсыз құбылыстармен, құқықбұзушылықпен күресу, заңдылықты, құқықтық тәртіпті және тәртіпті қамтамасыз ету барысында құқықтық жүйенің барлық резервтерін анықтау және олардың мүмкіндіктерін тиімді пайдалануды қалыптастыру;

в) тұтас құқықтық нысандардың қоғамдық қатынастарға, адам әрекетіне кешенді, келісілген әсерін ұйымдастыру және оның барысында барынша мол әлеуметтік нәтижелерге жету. Ол үшін құқық субъектілерінің құқықтық санасы мен мәдениетінің деңгейін көтеруге қажетті алғы шарттар

калыптастыру қажет. Адамдардың әрекеттегі құқыққа, оларды қолдануға, азаматтардың құқықтары мен бостандықтарына және қалаулы құқыққа қатынасын көрсететін көзқарастарының, сезімдерінің және көңіл-күйлерінің, бағаларының жағымды жиынтығын қалыптастыру керек. Оған сапалы, тұрақты заңдар қабылдау, адам құқықтары мен бостандықтарын барынша жетік құралдармен қорғау, құқықтық насихат жүргізу, құқықтық сананы нығайту және заң мәдениетін дамыту жұмыстарын жүргізу арқылы жетуге болады. Құқықтық санасы жоғары қоғамда құқықтық мәдениет деңгейі де үстем тұрады;

г) әлеуметтік-экономикалық дамудың жаңа негіздері жағдайында құқықтық жүйенің даму жолдарын әрі қарай жетілдіру, бұл тұрғыда әлемдік құқықтық жүйенің тәліміне жүгіну қажеттілігі бар.

Әдебиеттер тізімі

- 1 Мемлекет басшысы Қасым-Жомарт Тоқаевтың «Әділетті Қазақстанның экономикалық бағдары» атты Қазақстан халқына Жолдауы. — [Электрондық ресурс]. — Қолжетімділік тәртібі: <https://www.akorda.kz/kz/memleket-basshysy-kasym-zhomart-tokaevty-n-adilet-ti-kazakstannyn-ekonomikalyk-bagdary-atty-kazakstan-halkyna-zholdauy-18333>
- 2 Байжанова К.Т. Құқықтық реттеу механизмі / К.Т. Байжанова, А.И. Бирманова, А.Б. Шакирова. — Алматы: «Лантар Трейд» ЖШС, 2019. — 90 б.
- 3 Кожокаръ И.П. Правовое регулирование: понятие и формы / И.П. Кожокаръ // Государство и право. — 2020. — № 12. — С. 112–127.
- 4 Бабаев В.К. Теория государства и права: учеб. для вузов / В.К. Бабаев. — М.: Изд-во «Юрайт», 2024. — 620 с.
- 5 Сенников И.Е. Правовое регулирование и реализация права: проблемы взаимодействия / И.Е. Сенников // Проблемы в российском законодательстве. — 2011. — № 5. — С. 46–51.
- 6 Тепляшин И.В. Эффективность механизма правового регулирования: анализ подходов / И.В. Тепляшин, Г.Г. Фастович // Вестн. СПб. ун-та МВД России. — 2011. — № 3 (51). — С. 26–30.
- 7 Алексеев С.С. Право: азбука–теория–философия. Опыт комплексного исследования / С.С. Алексеев. — М.: Статут, 1999. — 712 с.
- 8 Өміржанов Е.Т. Мемлекет және құқық теориясы / Е.Т. Өміржанов. — Алматы: «Жеті Жарғы», 2015. — 177 б.
- 9 Қазақстан Республикасының 2030 жылға дейінгі құқықтық саясатының тұжырымдамасы. — [Электрондық ресурс]. — Қолжетімділік тәртібі: // <https://adilet.zan.kz/kaz/docs/U2100000674>
- 10 Кунсбаев С.З. Технологический прорыв и свобода человека / С.З. Кунсбаев // Теория государства и права. — 2022. — № 4 (29). — С. 194–199. DOI: 10.47905/MATGIP.2022.29.4.016

К.Т. Байжанова, С.С. Серикбаева

Проблемы правового регулирования и повышение его эффективности

Статья посвящена анализу научных подходов, характеризующих сущность социально-правовых явлений, касающихся вопросов правового регулирования и повышения его эффективности. Целью исследования является выделение основных элементов правового регулирования, взаимосвязей между ними, а также методов правового регулирования на основе анализа и систематизации различных подходов к правовому регулированию, теоретических положений, принципов, признанных в юридической науке; разработка алгоритма, позволяющего выявить ошибки в правовом регулировании. Объектом исследования статьи является правовое регулирование, рассматриваемое как система, предметом исследования являются общие структурно-функциональные закономерности правового регулирования. Особенности данного исследования, составляющие ряд отличий от других работ, написанных на тему правового регулирования: во-первых, правовое регулирование рассматривается как система, состоящая из статических и динамических элементов. Во-вторых, применяется системный подход к анализу категории правового регулирования. В-третьих, элементы правового регулирования анализируются на общетеоретическом уровне. Раскрыты основные взаимосвязи и функции правового регулирования и правового воздействия, и на основе изложенного выше формулируются обобщенные итоги правового регулирования, позволяющие выявить ошибки в правовом регулировании и наметить пути их устранения.

Ключевые слова: правовое регулирование, правовое воздействие, механизм правового регулирования, эффективность правового регулирования, стадии правового регулирования, предмет правового регулирования, методы правового регулирования, императивный метод, диспозитивный метод, типы правового регулирования.

K.T. Baizhanova, S.S. Serikbayeva

Problems of legal regulation and improving its effectiveness

The article is devoted to the analysis of scientific approaches characterizing the essence of socio-legal phenomena concerning the issues of legal regulation and increasing its effectiveness. The purpose of the study is to identify the main elements of legal regulation, interrelationships between them, as well as methods of legal regulation on the basis of analysis and systematization of various approaches to legal regulation, theoretical provisions, principles recognized in legal science; development of an algorithm to identify errors in legal regulation. The object is legal regulation, considered as a system; the subject is the general structural and functional regularities of legal regulation. The peculiarities of this study, which constitute a number of differences from other works written on the topic of legal regulation: first, legal regulation is considered as a system consisting of static and dynamic elements. Secondly, a systematic approach to the analysis of the category of legal regulation is applied. Thirdly, the elements of legal regulation are analyzed at the general theoretical level. A number of basic interrelations and functions of legal regulation and legal impact are singled out, and on the basis of the above, generalized results of legal regulation are formulated, allowing to identify errors in legal regulation and indicate ways to eliminate them.

Keywords: legal regulation, legal impact, mechanism of legal regulation, effectiveness of legal regulation, stages of legal regulation, subject of legal regulation, methods of legal regulation, imperative method, dispositive method, types of legal regulation.

References

- 1 Memleket basshysy Qasym-Zhomart Toqaevtyн 2023 zhyldy 1-qyrkuiektegi “Adiletти Qazaqstannyn ekonomikalyq bagdary” atty Qazakhstan khalqyna Zholdauy [The message of the Head of State Kassym-Jomart Tokayev to the people of Kazakhstan dated September 1, 2023 “The economic benchmark of a fair Kazakhstan”]. *www.akorda.kz*. Retrieved from <https://www.akorda.kz/kz/memleket-basshysy-kasym-zhomart-tokaevtyн-adiletти-kazakstannyn-ekonomikalyk-bagdary-atty-kazakhstan-halkyna-zholdauy-18333> [in Kazakh].
- 2 Baizhanova, K.T., Birmanova, A.I., & Shakirova, A.B. (2019). Quqyqtyq retteu mekhanizmi [The mechanism of legal regulation]. Almaty: “Lantar Treid” ZhShS [in Kazakh].
- 3 Kozhokar, I.P. (2020). Pravovoe regulirovanie: poniatie i formy [Legal regulation: the concept and forms]. *Gosudarstvo i pravo — State and law*, 12, 112–127 [in Russian].
- 4 Babayev, B.K. (2024). Teoriia gosudarstva i prava [Theory of State and law]. Moscow: Izdatelstvo «Yurait» [in Russian].
- 5 Sennikov, I.E. (2011). Pravovoe regulirovanie i realizatsiia prava: problemy vzaimodeistviia [Legal regulation and implementation of law: problems of interaction]. *Problemy v rossiiskom zakonodatelstve — Problems in Russian legislation*, 5, 46–51 [in Russian].
- 6 Tepliashin, I.V. & Fastovich, G.G. (2011). Effektivnost mekhanizma pravovogo regulirovaniia: analiz podkhodov [Effectiveness of the legal regulation mechanism: analysis of approaches]. *Vestnik Sankt-Peterburgskogo universiteta Ministerstva vnutrennikh del Rossii — Bulletin of the Saint Petersburg University of the Ministry of Internal Affairs of Russia*, 3(51), 26–30 [in Russian].
- 7 Alekseev, S.S. (1999). Pravo: azbuka–teoriia–filosofiiia. Opyt kompleksnogo issledovaniia [Law: ABC – theory – philosophy. Comprehensive research experience]. Moscow: Statut [in Russian].
- 8 Omirzhanov, E.T. (2015). Memleket zhane quqyq teoriiasy [Theory of State and law]. Almaty: “Zheti zhargy” [in Kazakh].
- 9 Qazaqstan Respublikasynyn 2030 zhyлга deuingi quqyqtyq saiasatynyn tuzhyrymdamasy [The concept of the legal policy of the Republic of Kazakhstan until 2030]. *adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/kaz/docs/U2100000674> [in Kazakh].
- 10 Kunsbaev, S.Z. (2022). Tekhnologicheskii proryv i svoboda cheloveka [Technological breakthrough and human freedom]. *Teoriia gosudarstva i prava — Theory of State and law*, 4(29), 194–199 [in Russian].

Information about the authors

Baizhanova, Kulzira Tolebergenovna — Master of jurisprudence, senior teacher of the Department of Theory and history of state and law, Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan;

Serikbayeva, Saule Serikbayevna — Master of jurisprudence, senior teacher of the Department of Theory and history of state and law, Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan.

A.V. Turlayev*, A.B. Sopykhanova

*Karaganda Buketov University, Kazakhstan
(E-mail: turlaev_a@mail.ru)*

ORCID ID: 0000-0002-9766-6372, Scopus Author ID:55356992700

ORCID ID: 0000-0001-7272-7653, Scopus Author ID:57200538440

Problems and prospects for reducing statelessness in the Republic of Kazakhstan

The article discusses the problematic issues of legal regulation and statelessness reducing practice in the Republic of Kazakhstan. Statelessness reduction is considered as a political, economic, and legal process that is important for the legal state, in which universal standards in the citizenship sphere are implemented. The research purpose is a comprehensive analysis, theory and practice synthesis of reducing statelessness in Kazakhstan, as well as identifying the problems of reducing statelessness legal regulation and developing ways to solve them. The research is carried out by general scientific and special legal methods, theoretical provisions and legal norms analysis and generalization. The statelessness reduction is considered as a political phenomenon with a legal form. On the comparative legal method basis, the main trends in the development in “reduction of statelessness” institution at the present time are revealed. The main result of the research is the provision on the need to improve legal measures aimed at reducing statelessness in Kazakhstan legislation. To conclude, it is proposed to supplement the family law legal norms, legislation on citizenship and by-laws that determine the stateless person legal status.

Keywords: Kazakhstan, stateless, statelessness, legal status, legislation, statelessness reduction, citizenship acquisition.

Introduction

The statelessness research is relevant at the present time, as this phenomenon is becoming more common and has serious consequences for people in this situation. Statelessness occurs when a person is deprived of his or her nationality and, consequently, his or her fundamental rights and the guarantees that are associated with it. Statelessness affects on millions people around the world. They are deprived to education, health care, employment and other basic services access. These individuals are vulnerable to discrimination and violence, as they often do not have the law protection and may be excluded from the state support system. The statelessness research helps to determine this problem scale and identify the causes that lead to statelessness. This can be due to various factors such as conflicts, xenophobia, citizenship improper regulation, and even problems with citizenship registration systems. It was important to explore effective ways to address the problem and protect the stateless person’s rights. Statelessness research can be useful for governments, non-governmental organizations, and activists to develop more inclusive policies, laws, and programs that provide protection and support to stateless people. In addition, these studies can help to raise awareness the problem and draw the international community attention the need to address it. Thus, the statelessness research is relevant and important for understanding the problem scale, developing effective solutions and protecting the rights and people dignity in a statelessness situation.

Citizenship has a great importance and benefit to a person. It provides the citizen with certain rights and privileges, as well as responsibilities to the state. One of the main citizenship benefits is the individual rights and freedoms protection. Citizens have the right to expression freedom, residence place choice, participation in elections and influence on the country political life. They also enjoy the fullest extent of state protection and justice if their rights are violated. Citizenship provides access to social guarantees and privileges. Citizens have the opportunity to receive government benefits, medical care, education and other social benefits. They may also participate in Social Security and the pension system. In addition, citizenship opens doors to various opportunities. Citizens are entitled to a foreign passport, making it easier to travel and work abroad. They can also participate in various international cooperation programs and receive support from their state.

---

* Corresponding author. E-mail: turlaev_a@mail.ru

However, it should be remembered that citizenship also carries with it certain responsibilities. Citizens must comply with the laws of the country, pay taxes, and perform military or alternative service, if required by law. They must also participate in the political and social life of the country, respecting its values and norms. Thus, citizenship is an integral part of a person's personal and social identity and provides a number of legal and social benefits. It helps a person feel protected and connected to a certain state.

Lack of citizenship and lack of nationality and statehood recognition, carries with it a number of serious disadvantages. Firstly, a stateless person is deprived many rights that citizens at any state usually enjoy. He generally has limited rights to protection from his state, including access to justice, health care and education. This makes stateless people vulnerable to various forms of human rights violations. Secondly, lack of nationality limits the freedom of movement of stateless people. They may face barriers when trying to cross a border or obtain a visa in another country. Without a passport or another form of identification, they cannot legally travel or work, which creates additional difficulties for their livelihood. A third disadvantage is that stateless people are often denied access to basic social services such as social security and unemployment assistance. This can lead to poverty and social exclusion. In addition, stateless persons may be vulnerable to exploitation and illegal employment, as it is difficult for them to take advantage of the rights provided by law. Finally, stateless status is often accompanied by psychological discomfort and a feeling of not belonging. Lack of connection to a particular people or state can cause loss feelings and identification difficulties. This can have a negative impact on the mental well-being of the stateless person. In general, stateless status has serious negative consequences that limit the rights, freedoms and people opportunities, as well as causing discomfort and social exclusion. This is a problem that requires attention and international efforts to solve it and protect the stateless people rights.

According to information provided by the UN refugee agency, the total number of stateless persons in the Central Asian region on December 2021 is 56,800 people. According to UNHCR Central Asia, as of June 2022, 49230 people are stateless, including 7558 persons in Kazakhstan, 482 persons in Kyrgyzstan, 31829 persons in Uzbekistan, 4463 persons in Turkmenistan, and 4898 persons in Tajikistan who are stateless [1]. Most of these persons are former citizens of the Soviet Union who have not yet formalized their relations with any state.

There are two categories of stateless persons. These are documented and undocumented stateless persons. These are terms that refer to people who are within the certain country territory, but do not have the country citizenship. Documented stateless persons are people who are in the country legally and possess some document confirming their legal status. They may be holders of a residence permit, temporary residence permit or other document issued by the host country. Undocumented stateless persons, on another hand, are in the country illegally and do not have any documents confirming their legal status or right to stay. These people may enter the country illegally, violating immigration laws, or their status in the country may expire or be revoked, leaving them unable to legalize themselves.

Child statelessness stands out as a separate problem. Child statelessness is a situation where a child is stateless or unable to establish his or her nationality. This phenomenon arises for various reasons, such as incomplete documentation of childbirth, migration, conflicts and wars, bureaucratic obstacles, or improper application of legislation. The child statelessness problem remains relevant, and its solution requires concerted efforts on the part of States, international organizations and civil society. It is important that children receive the necessary documentation, access to education and health care, and protection from discrimination and violence.

The research relevance to solve the problem that only the citizenship of one state is recognized in the Kazakh legislation. At the same time, the practice of determining the person status that does not have another country citizenship is at the formation stage. Kazakh citizenship determines the person status who is in political and legal ties with the state [2]. The problem is the requirement of proof that the stateless person is not any other country citizen. The law and its derivatives do not define the procedure for determining the countries from which it is required to confirm that the person has no legal connection with them. For example, a stateless person must prove by providing answers to inquiries that he is not other countries citizen, the circle of them is not specified.

The main research purpose to understand and analyze the problem associated with the lack of citizenship status in some people. Research on statelessness aims to elucidate the causes and this phenomenon consequences and to develop practical recommendations to enhance the protection of the stateless persons rights and social integration. They also help society and the international community to better understand the magnitude and nature of the statelessness problem in order to develop effective ways to address it. Studies may

address statelessness aspects such as its legal regulation, the obtaining and losing citizenship processes, the social and stateless citizens economic situation, as well as problems related to discrimination and violation of these people rights. Ultimately, the statelessness research goal is to create a more just and inclusive society where everyone has the right to citizenship and their rights protection.

The research objectives are the issues aimed at achieving the research goal:

- Legislation analysis containing provisions on citizenship and statelessness.
- The legal norms comparison contained in the legislation with the by-laws.
- Inconsistencies identification between the national law legal norms relating to stateless persons and universal international standards and UNHCR recommendations.
- Proposals development aimed at harmonizing legal relations in the reducing the stateless persons number field.

Gaps are identified in the modern law theory, current law and law enforcement practice. These gaps are caused by conflicts in the law theory, gaps in different levels legal norms and low legal culture of persons entering into legal relations connected to statelessness. Deficiencies in the undocumented statelessness elimination are due to the lack of such persons registration, that is, they are essentially invisible to the authorities. This aspect does not allow us to deal with this problem effectively. At the same time, at present, a fairly large number of people do not have citizenship. At least that's about ten million people worldwide [3]. Stateless persons without registration and documents, as a rule, are deprived at basic rights and, accordingly, are not included in the state support sphere.

Methodology and research methods

To achieve objectivity, completeness and comprehensiveness of the research results, the general scientific and special methods cognition set was used. Their use is conditioned by a systematic approach, thanks to which the reducing statelessness problems are considered in their theoretical unity and systemic interconnection.

The research methodological basis is a scientifically grounded approach to the problem research of citizenship reduction legal regulation, when documenting stateless persons and the prospects for overcoming these problems.

In carrying out the research, private scientific methods were used. Using the sociological method, a social factors set that are outside the law scope is considered. These factors have a great influence on the citizenship legislation implementation by persons who do not have citizenship of any state. Using the comparison method in conjunction with general scientific analogy and generalization methods, the general and specific in the statelessness field were identified. The formal legal method and comparative legal methods were used in the legal norms analysis, international standards and UNHCR recommendations. Based on analysis and generalization, legal regulation shortcomings in family legislation, citizenship legislation and by-laws have been identified. Through the legal hermeneutics method, new approaches to the legal definitions development in the field of reducing statelessness are being developed.

Results

As the research result, the following was revealed:

Kazakhstan's activities to reduce statelessness are guided by the "Global Action Plan to End Statelessness for 2014–2024." This plan was developed by the UN High Commissioner for Refugees. The activities that are enshrined in this plan act as basic guidelines for all countries of the world [4]. Our country also considers this plan as the main guideline in this matter. UNHCR conducted a study of the provisions of domestic legislation. This study identified five key findings and recommendations related to stateless persons.

1) The current legislation does not fully ensure the implementation of the stateless person legal status. The stateless person definition is not fully established in laws and regulations. The 1954 Convention relating to the Status of Stateless Persons defines a stateless person differently. This is a person who, in accordance with the legislation of the country, is not considered as this state citizen or any other state. The national law on the legal status of foreigners establishes a provision for recognizing stateless persons in the absence of any evidence of another state citizenship. In practice, this provision is not applied literally. UNHCR notes that there has been poor practice in this law use. Official bodies require confirmation that the person has provided evidence that he is not another state citizen. This is contrary to the established provisions in the convention, which provide that a person must not have evidence of another state citizenship. Accordingly, the obligation to provide evidence is assigned to this person, which contradicts the convention meaning [5].

Based on the Law on the Legal Status of Foreigners provisions, a stateless person must not have his belonging evidence to another state citizenship [5]. It should be noted that the requirement to provide evidence of another citizenship absence is enshrined in the Rules for determining the legal status of persons located on the country territory [6]. These rules enshrine the provision that persons located on the territory who are not citizens and do not have proof of their citizenship of another state are recognized as stateless persons. In the second chapter, regulating the procedure for granting stateless status, in paragraph four, the following provisions are established:

- Persons residing without identity documents or with a passport of the 1974 model additionally provide a document confirming their residence in the country. These are, for example: a registration book, an apartment card, an archival certificate-extract from the household book, a diploma, a certificate, a military ID, a certificate from an educational institution, an employment record book, a birth certificate or another document identifying the identity of the applicant and other documents.

- Persons with permanent registration, who have renounced citizenship or foreign state citizenship, additionally submit a document confirming the absence or termination of another state citizenship, issued by the competent authority of the relevant state.

- Persons who do not have permanent registration in the country and have resided in the country for more than five years. These persons additionally provide proof of the absence or termination of another state citizenship. This confirmation must be formalized by the foreign state relevant authorities [6].

The seventh paragraph of these rules stipulates that if it is impossible to consider an application due to the lack of a response from the competent authorities of a foreign state, the consideration is suspended for up to six months. After six months, in the responses absence from the foreign state competent authorities, the decision is made without responding to the request. The following paragraphs of the Rules stipulate that after all the necessary measures have been taken, a reasoned conclusion in any form shall be issued, in which the verification data characterizing the applicant shall be set out in detail, and approved by the head of the Police Department or his deputy, who shall be attached to the registration file. In case of a positive consideration of the application, the applicant is issued an assignment certificate of the stateless person status, which is the basis for issuing a stateless person certificate. In case of establishing the documents inaccuracy, or the inconsistency of the materials submitted, or the provision by the applicant of knowingly false information about himself, the assignment of the stateless person status is refused. The applicant is notified in decision in a written form [6]. These provisions need to be specified and supplemented.

2) UNHCR's second recommendation, on the stateless persons' legal status, aims to ensure universal access to birth registration. In monitoring family legislation in the area of birth registration, UNHCR and its partners have identified obstacles and a lack of uniform practices in the regions of the country with regard to the births documentation. It has been documented that children born to undocumented parents are not always issued with medical birth certificates. In a small cases number, there is no "mark" in these documents that the information about the mother was provided by the mother in labor [5]. Also, an important aspect is the absence in Article 187 of the Family Code [7] of a legal mechanism for registering the birth of children born to parents who do not have any documents and whose child was born outside a medical institution. In our opinion, this legal gap should be filled by supplementing the provisions of Article 187 of the Family Code.

3) The third recommendation of UNHCR is the desire to strengthen the rights of unknown parents child born. The 1961 Convention defines them as "foundlings", children born to officially recognized stateless persons and children born abroad to residents permanently residing in Kazakhstan. The 1961 Convention establishes the need to grant citizenship to all children born within the country's territory if they would otherwise become stateless. Based on the provisions of this Convention, this legal guarantee should not be combined with any additional conditions, such as the place of residence of the parent. It is recommended to prevent statelessness in cases of renunciation, loss or citizenship deprivation. In these cases, it can be strengthened by the provision that deprivation, withdrawal, loss of citizenship should not lead to statelessness. Such a provision would be even more desirable if the children are affected by a change in the parent's citizenship status [5]. Considering the proposals of the UNHCR on the need to strengthen guarantees to prevent statelessness, it should be noted that Article 14 of the Law on Citizenship establishes the rule that in the event of the child birth on the country territory, stateless persons with permanent residence in the country are a Kazakh citizen [2]. In our opinion, this article needs to be supplemented.

4) UNHCR's fourth recommendation is to modernize the establishing statelessness process in identifying persons who fall within this definition. This is necessary to provide them with rights and protection. At the same time, it is noted that Kazakh legislation allows stateless persons to apply and formalize the stateless

person status. This will give them the right to live and work legally, receive public services and healthcare. Documentation as a stateless person entitles you to citizenship on a general basis. In addition to these provisions, which are in line with the standards of the 1954 Convention, UNHCR stands ready to support Kazakhstan in the practical procedural safeguards implementation, such as the right to an interview, access to legal aid and the right to appeal against negative decisions in accordance with the Code of Administrative Procedure [5]. It should be noted that the additional guarantees and conditions creation aimed at reducing statelessness requires the modernization of legislation and its use practice.

5) UNHCR's fifth recommendation is to facilitate and expedite the stateless persons naturalization in accordance with the 1954 Convention. At the same time, it is noted that a reduction in the residency requirement or a reduction in fees will bring national legislation into full compliance with national legislation in full compliance with international standards [5]. It should be noted that, in accordance with the constitutional provisions and the norms of sectoral legislation, stateless persons are equated with foreigners.

Discussion

The provisions and conclusions research presented in scientific publications allows us to state that insufficient attention is paid to the reducing statelessness problem in our country. Recently, there have been publications on this problem that touch upon certain aspects of the field under research. For example, Taitorina B.A., Balgimbekova G.U. considered the reducing statelessness problems in Kazakhstan in the integration processes context. Based on the research results, proposals were made aimed at reducing statelessness [8; 41–47]. In her research, Seytaeva Zh.S. examines the causes of the emergence and eradicating statelessness ways. The article discusses the regulatory framework and makes a proposals number for the legislation modernization [9]. The reducing statelessness problems have been addressed in other countries as well. For example, N.G. Tykotskaya in her research considered the legal mechanisms for preventing and reducing statelessness in the Republic of Belarus [10; 30–35]. Plyugina I.V. investigated the status of stateless persons and the reduction of statelessness in Russia through a review and generalization in Russian scientists' scientific publications in this field [11; 111–117]. In general, the problems of reducing statelessness are considered in the context of improving legislation on citizenship. At the same time, the problems of reducing statelessness are considered in scientific publications, mainly through the legislation analysis and the practical proposals development for improving legislation on citizenship and statelessness.

The current version analysis of the Kazakh legislation on citizenship [2] is aimed at identifying the legal regulation shortcomings. The lack of detail in the admission process to citizenship in by-laws can be considered as an obstacle to the reduction of citizenship. These shortcomings have a negative impact on the social relations regulation in the statelessness field. It seems necessary to supplement and modernize by-laws in this area.

In the discussions course on the statelessness reduction in our country, various factors influencing this process are considered. Accession possibility issues to the conventions on the statelessness reduction are being discussed. For example, on September 30, 2022, the Commissioner for Human Rights, the Government of the Republic, the UN Refugee Agency and UNHCR discussed the possibility of improving the situation in reducing statelessness. Participants discussed progress and challenges in eradicating statelessness. The significance, consequences and Kazakhstan's accession various aspects in the 1954 Convention and the 1961 Convention were considered [12]. These conventions are recognized as basic universal international instruments aimed at eliminating statelessness. In 2023, on May 30, a round table was held in Almaty, which was attended by representatives of our country, Kyrgyzstan, Uzbekistan, Tajikistan, Turkmenistan and international experts from the UN. The round table addressed issues related to the problems of identifying, reducing and preventing statelessness [13].

Discussions about the need to attract various means aimed at eliminating the statelessness phenomenon lead to the importance of the need to accede to the conventions on the statelessness elimination. Public opinion is being formed on the need for our country to accede to the 1954 Convention relating to the Stateless Persons Status and the 1961 Convention on the Statelessness Reduction. Ratification of these conventions provisions is intended to improve the stateless persons' situation. Accession to these conventions would reaffirm our country's commitment to the goals and objectives of the Global Action Plan for the Statelessness Elimination [4]. At the same time, the international norms entire range in the statelessness field, together with standards in the human rights field, should be used.

The 1954 Convention is dedicated to establishing minimum standards for the stateless persons treatment by the state. These include the right to education, employment, housing and other opportunities. An im-

portant aspect of this convention is the provision of guarantees to stateless persons for the issuance of travel and identity documents. The provisions of the 1961 Convention establish the international framework for ensuring and realizing the right of everyone to a nationality. On the basis of the provisions of this Convention, all countries should modernize their legislation in prevention terms [4]. On the basis of the research, it is worth noting the progressive development of ideas on reducing statelessness. This requires the formation of a legal culture of the entire society in the field of understanding citizenship as a set of rights, duties and responsibilities in the public legal relations field.

Continuation of scientific research aimed at improving legislation should create conditions for reducing the number of stateless persons. It is important to continue to take measures to improve the legal culture of citizens in order to form an understanding of citizenship as a legal relationship in which a person is in a continuous relationship with the state. At the same time, not only the legal nature of this relationship is of great importance, but also the political component of citizenship, which determines the existence of the state in the form of a republic. In this case, the role and significance of stateless persons requires further research and development. In the course of scientific discussions, attention should be paid to the legal status of stateless persons and foreigners residing in the country or staying in it temporarily. This is necessary to determine the legal nature of their relationship to their place of residence or location.

Conclusions

Thus, based on the research, in order to create conditions for reducing statelessness, we consider it appropriate to propose the following:

- It seems necessary to modernize the Rules for Determining the Persons Legal Status Staying in the Country [6]. In our opinion, the procedure for sending inquiries and letters to the other states competent authorities should be regulated. Detail the procedure for considering these bodies responses and the procedure for making a decision on granting the stateless person status in the absence of a response from the foreign state competent authorities.

- Article 187 of the Family Code should be supplemented with provisions guaranteeing the registration and documentation of a newborn child in the event of his or her birth outside a medical organization. The medical birth certificate must be issued by the responsible medical professional according to the mother. This is an employee of the organization where the mother applied after childbirth. These provisions are intended to provide additional guarantees for the registration and documentation of births.

- It is proposed that Article 20 of the Law on Citizenship should be supplemented with a provision stating that “renunciation of Kazakh citizenship is not allowed if the person applying for renunciation becomes a stateless person”. This will create additional conditions for reducing statelessness.

- The provisions of Article 22 of the Law on Citizenship should be supplemented with guarantees that in the process of changing the citizenship of a child under the age of 14, in the event of a change in the citizenship of the parents, his citizenship should not change, if the child may become a stateless person.

- It is necessary to strengthen organizational measures to increase the stateless persons awareness about their rights in the citizenship field. In our opinion, the obligation to provide the fullest possible information on the exercise of rights and obligations to persons in respect of whom the procedure for determining the alleged stateless person legal status is being carried out or will be carried out. This obligation should be enshrined in the Rules for determining the persons legal status who are in the territory of Kazakhstan and who are not a citizen of the republic and do not have proof of belonging to another state citizenship.

This research was funded by the Science Committee of the Ministry of Science and Higher Education of the Republic of Kazakhstan (Grant No. AP14870745).

References

1 УВКБ в Центральной Азии. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.unhcr.org/centralasia/ibelong-campaign-to-end-statelessness>

2 Закон Республики Казахстан «О гражданстве Республики Казахстан» от 20 декабря 1991 г. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://adilet.zan.kz/rus/docs/Z910004800_

3 Что такое безгражданство. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.unhcr.org/centralasia/wp-content/uploads/sites/75/2019/09/What-is-Statelessness-Leaflet-EngRus.pdf>

4 Глобальный план действий по ликвидации безгражданства на 2014–2024 годы. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/opensslpdf.pdf?reldoc=y&docid=5bd70e484>

5 Безгражданство в Казахстане: анализ национального законодательства. UNHCR, December 2022. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.unhcr.org/centralasia/analysis-of-kazakhstan-national-legislation-on-refugees-and-statelessness>

6 Правила по определению правового статуса лиц, находящихся на территории Республики Казахстан, не являющихся гражданами Республики Казахстан и не имеющих доказательства своей принадлежности к гражданству иного государства. Приказ министра Внутренних дел Республики Казахстан от 1 сентября 2020 г. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://adilet.zan.kz/rus/docs/V2000021161>

7 Кодекс Республики Казахстан «О браке (супружестве) и семье» от 26 декабря 2011 г. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://adilet.zan.kz/rus/docs/K1100000518>

8 Taitorina B.A. The difficulties of redundancy of statelessness in the Republic of Kazakhstan in conditions of developing the integration processes / B.A. Taitorina, G.U. Balgimbekova // Bulletin of the Kazakh National University named after Abai, series “Jurisprudence”. — 2023. — No 1(71). — P. 41–47.

9 Сейтаева Ж.С. Безгражданство в Республике Казахстан: причины возникновения и пути искоренения / Ж.С. Сейтаева. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=34762301. — 2019. — 10 сент.

10 Тыкоцкая Н.Г. Правовые механизмы предотвращения и сокращения безгражданства в Республике Беларусь / Н.Г. Тыкоцкая // Журн. междунар. права и междунар. отношений. — 2011. — № 3. — С. 30–35.

11 Плюгина И.В. О статусе апатридов и сокращении безгражданства в Российской Федерации / И.В. Плюгина // Журн. рос. права. — 2011. — № 5. — С. 111–117.

12 Правительство и УВКБ ООН обсуждают прогресс в искоренении безгражданства в Казахстане. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.unhcr.org/centralasia/18605-government-and-unhcr-discuss-progress-towards-resolving-statelessness-in-kazakhstan.html>

13 Вопросы сокращения безгражданства обсудили в Алматы. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://prosud.kz/news/voprosy-sokrasheniya-bezgrazhdanstva-obsudili-v-almaty/>

А.В. Турлаев, А.Б. Сопыханова

Қазақстан Республикасында азаматтығы жоқтықты азайту мәселелері мен перспективалары

Мақалада Қазақстан Республикасында азаматтығы жоқтықты азайту тәжірибесі мен құқықтық реттеудің маңызды мәселелері қарастырылған. Азаматтығы жоқтықтың азаюы азаматтық саласындағы халықаралық стандарттар имплементацияланатын құқықтық мемлекет қалыптастыру үшін маңызды мәнге ие, яғни саяси, экономикалық, құқықтық үрдіс ретінде зерттелген. Қазақстан Республикасының құқықтық нормаларында және халықаралық стандарттарда бекітілген азаматтығы жоқтықты азайтудың ерекшеліктеріне талдау жүргізілді. Зерттеудің мақсаты — Қазақстанда азаматтығы жоқтықты азайтудың теориясы мен тәжірибесін кешенді талдау арқылы, азаматтығы жоқтықты азайтуды құқықтық реттеу мәселелерін анықтау және оларды шешу жолдарын әзірлеу. Зерттеу жалпы ғылыми және арнайы құқықтық әдістер арқылы, теориялық ережелер мен құқықтық нормаларды талдау және жалпылау, яғни оларды жүзеге асыру тәжірибесін қолдану арқылы іске асырылады. Азаматтығы жоқтықтың азаюы құқықтық нысаны бар саяси құбылыс ретінде қарастырылады. Салыстырмалы-құқықтық әдіс негізінде қазіргі уақытта «азаматтығы жоқтықты азайту» институтының негізгі даму тенденциялары анықталды. Зерттеудің негізгі нәтижесі қазақстандық заңнамада азаматтығы жоқтықты азайтуға бағытталған құқықтық шараларды жетілдіру қажеттілігі туралы ереже болып табылады. Қорытынды ретінде «Қазақстан Республикасының азаматтығы туралы» Заңның, «Неке (ерлі-зайыптылық) және отбасы туралы» кодекстің құқықтық нормаларын және Қазақстан Республикасында азаматтығы жоқ адамның құқықтық мәртебесін айқындайтын Заңға тәуелді актілерді толықтыру ұсынылады.

Кілт сөздер: Қазақстан, апатрид, азаматтығы жоқтық, құқықтық мәртебе, заңнама, азаматтығы жоқтықты азайту, азаматтық алу.

А.В. Турлаев, А.Б. Сопыханова

Проблемы и перспективы сокращения безгражданства в Республике Казахстан

В статье рассмотрены проблемные вопросы правовой регламентации и практики сокращения безгражданства в Республике Казахстан. Сокращение безгражданства изучено как политический, экономический, правовой процесс, имеющий важное значение для формирования правового государства, в котором имплементируются международные стандарты в сфере гражданства. Проведен анализ особенностей сокращения безгражданства, закрепленных в правовых нормах Республики Казахстан и международных стандартах. Цель исследования — комплексный анализ теории и практики сокращения безгражданства в Казахстане, выявление проблем правовой регламентации сокращения безгражданства и выработка путей их решения. Исследование осуществлялось посредством общенаучных и

специально-правовых методов, использованы анализ и обобщение теоретических положений и правовых норм, практика их реализации. Сокращение безгражданства рассмотрено как политическое явление, имеющее правовую форму. На основе сравнительно-правового метода выявлены основные тенденции развития института «сокращения безгражданства» в настоящее время. Основным результатом исследования является положение о необходимости совершенствования правовых мер, направленных на сокращение безгражданства в казахстанском законодательстве. В качестве выводов предложено дополнение правовых норм Закона «О гражданстве», «Кодекса о браке (супружестве) и семье» и подзаконных актов, определяющих правовой статус лица без гражданства в Республике Казахстан.

Ключевые слова: Казахстан, апатрид, безгражданство, правовой статус, законодательство, сокращение безгражданства, приобретение гражданства.

References

- 1 UVKB v Tsentralnoi Azii [UNHCR in Central Asia]. *Unhcr.org/centralasia*. Retrieved from <https://www.unhcr.org/centralasia/ibelong-campaign-to-end-statelessness> [in Russian].
- 2 Zakon Respubliki Kazakhstan «O grazhdanstve Respubliki Kazakhstan» ot 20.12. 1991 goda [Law of the Republic of Kazakhstan “On Citizenship of the Republic of Kazakhstan” dated December, 20, 1991]. *base. adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/rus/docs/Z910004800> [in Russian].
- 3 Chto takoe bezgrazhdanstvo [What is statelessness]. *Unhcr.org/centralasia*. Retrieved from <https://www.unhcr.org/centralasia/wp-content/uploads/sites/75/2019/09/What-is-Statelessness-Leaflet-EngRus.pdf> [in Russian].
- 4 Globalnyi plan deistvii po likvidatsii bezgrazhdanstva na 2014–2024 gody [Global Plan of Action to End Statelessness 2014–2024]. *Refworld*. Retrieved from <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/pendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=5bd70e484> [in Russian].
- 5 Bezgrazhdanstvo v Kazakhstane: analiz natsionalnogo zakonodatelstva [Statelessness in Kazakhstan: analysis of national legislation. UNHCR, December 2022]. *Unhcr.org/centralasia*. Retrieved from <https://www.unhcr.org/centralasia/analysis-of-kazakhstan-national-legislation-on-refugees-and-statelessness> [in Russian].
- 6 Pravila po opredeleniiu pravovogo statusa lits, nakhodiashchikhsia na territorii Respubliki Kazakhstan, ne yavliaiushchikhsia grazhdanami Respubliki Kazakhstan i ne imeiushchikh dokazatelstva svoei prinadlezhnosti k grazhdanstvu inogo gosudarstva. Prikaz ministra Vnutrennikh del Respubliki Kazakhstan ot 1 sentiabria 2020 goda [Rules for determining the legal status of persons located on the territory of the Republic of Kazakhstan, who are not citizens of the Republic of Kazakhstan and do not have proof of their citizenship of another state of September 1, 2020]. *base. adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/rus/docs/V2000021161> [in Russian].
- 7 Kodeks Respubliki Kazakhstan «O brake (supruzhestve) i seme» ot 26 dekabria 2011 goda [Code on Marriage (Matrimony and Family) of the Republic of Kazakhstan of December 26, 2011]. *base. adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/rus/docs/K1100000518> [in Russian].
- 8 Taitorina, B.A. & Balgimbekova, G.U. (2023). The difficulties of redundancy of statelessness in the Republic of Kazakhstan in conditions of developing the integration processes. *Bulletin Kazakh national pedagogical university Abai*, 1(71), 41–47.
- 9 Seytaeva, Zh.S. (2019). Bezgrazhdanstvo v Respublike Kazakhstan: prichiny vozniknoveniia i puti iskoreneniia [Statelessness in the Republic of Kazakhstan: causes of occurrence and ways to eradicate it]. *base.zakon.kz*. Retrieved from https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=34762301 [in Russian].
- 10 Tykotskaya, N.G. (2011). Pravovye mekhanizmy predotvrashcheniia i sokrashcheniia bezgrazhdanstva v Respublike Belarus [Legal mechanisms for preventing and reducing statelessness in the Republic of Belarus]. *Journal of International Law and International Relations*, 3, 30–35 [in Russian].
- 11 Plyugina, I.V. (2011). O statuse apatridov i sokrashchenii bezgrazhdanstva v Rossiiskoi Federatsii [On the status of stateless persons and the statelessness reduction in the Russian Federation]. *Journal of Russian Law*, 5, 111–117 [in Russian].
- 12 Pravitelstvo i UVKB OON obsuzhdaiut progress v iskorenenii bezgrazhdanstva v Kazakhstane [The government and UNHCR discuss progress in ending statelessness in Kazakhstan]. *Unhcr.org/centralasia*. Retrieved from <https://www.unhcr.org/centralasia/18605-government-and-unhcr-discuss-progress-towards-resolving-statelessness-in-kazakhstan.html> [in Russian].
- 13 Voprosy sokrashcheniia bezgrazhdanstva obsudili v Almaty [Issues of reducing citizenship were discussed in Almaty]. *Prosud.kz*. Retrieved from <https://prosud.kz/news/voprosy-sokrasheniya-bezgrazhdanstva-obsudili-v-almaty/> [in Russian].

Information about the authors

Turlayev, Andrey Viktorovich — Candidate of juridical sciences, associate professor, professor of the Department of Theory and History of State and Law, Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan;

Sopykhanova, Assel Bauyrzhanovna — Candidate of juridical sciences, assistant professor of the Department of Theory and History of State and Law, Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan, E-mail: sopyhanova09@mail.ru.

<https://doi.org/10.31489/2024L2/78-84>

UDC 343.54: 343.97: 343.988 (574)

Received: 26 February 2024 | Accepted: 12 March 2024

A.A. Biebayeva¹, N.O. Dulatbekov², A.M. Kalguzhinova^{2*}

¹Academy of Justice under the Supreme Court of the Republic of Kazakhstan, Astana, Kazakhstan;

²Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan
(E-mail: aigul.kalguzhinova@ksu.kz)

ORCID ID: 0000-0002-3812-7504, Scopus Author ID: 57193084293

ORCID ID: 0009-0001-7300-1958, Scopus Author ID: 57289281100

Some issues of improving the statistical accounting of domestic violence in the Republic of Kazakhstan

The article is devoted to the analysis of quantitative and qualitative indicators of domestic violence, highlighted in the official statistics of the Republic of Kazakhstan. Today, our country uses the maximum possible arsenal of means to solve the problem of domestic violence, demonstrates its readiness to identify its causes and neutralize them. The authors used historical and statistical methods of cognition of legal reality, considered the normative provisions of the Kazakh legislation, which forms the legal basis for the prevention of this negative phenomenon. An objective assessment is given of the development of the system of assistance to victims of violence, improvement of information and statistical accounting of domestic violence. Discrepancies were identified and specific comments were made (in particular, on units of measurement, data sources, and the reporting period) when posting statistical information in open sources in accordance with the Methodology for forming a system of basic and additional indicators of gender statistics. To determine the real state of domestic violence, the authors recommend conducting a specific sociological study, and using official data, the results of expert surveys, as well as victims of domestic violence as an empirical database. The article argues for a change in the form of statistical reporting, which includes a list of criminal offenses committed in the family and household sphere, rather than their definition, which is a consolidation of the totality of their signs. The necessity of conducting analytical studies of domestic violence on a regular basis is substantiated.

Keywords: domestic violence, gender statistics, victimological statistics, statistical report, basic and additional indicators, prevention.

Introduction

In accordance with the Concept of Family and Gender Policy in the Republic of Kazakhstan until 2030, the target indicator is a decrease in the reported facts of domestic violence against women and children. Despite the measures taken, domestic violence “takes place in all countries of the world”, and remains “one of the key issues in the field of human rights protection” [1; 152].

Kazakhstan has made some progress in countering domestic violence, both at the legislative level and at the level of practical activity.

The prevention of criminal offenses in the sphere of everyday life is carried out by specialized units for combating violence against women, as well as by State bodies, organizations and public associations. The

---

* Corresponding author. E-mail: aigul.kalguzhinova@ksu.kz

priority areas of activity of the internal affairs bodies are a combination of general and individual prevention with administrative and legal measures of influence, identification of persons from whom one can expect to commit offenses, correction of their antisocial behavior.

Materials and methods

The article uses general scientific methods (analysis, synthesis, induction, deduction) and private scientific methods (historical-legal, comparative-legal, statistical), with the help of which quantitative and qualitative indicators of domestic violence are analyzed, discrepancies between the Methodology of forming a system of indicators of gender statistics and statistical information posted in the public domain are revealed. The research examined scientific articles, national legislation, official statistics, as well as materials of law enforcement and preventive activities.

Results

The regulatory framework unites a system of legal acts that differ according to the legal force, level, volume of regulated relations, and the degree of regulation of issues of prevention of domestic violence. The sources of preventive regulation of this negative phenomenon are the Constitution of the Republic of Kazakhstan, criminal, criminal procedure, penal enforcement, legislation on administrative offenses, the laws of the Republic of Kazakhstan “On the Prevention of offenses” (2010), “On the prevention of domestic violence” (2009), “On State guarantees of equal rights and equal opportunities for men and women” (2009), etc.

The State policy on combating domestic violence is reflected in the country's policy documents: the Concept of State Policy for the Advancement of Women in the Republic of Kazakhstan (1997), the National Action Plan for the Advancement of Women (1997), the Concept of Moral and Sexual Education in the Republic of Kazakhstan (2001), the Strategy of Gender Equality in the Republic of Kazakhstan for 2006–2016, Concepts of family and gender policy in the Republic of Kazakhstan until 2030.

The implementation of the long-term strategy is aimed at continuing work on the development of the system of assistance to victims of violence, improving the system of information and statistical accounting of domestic violence.

The first measures to introduce statistical indicators characterizing violence against women were implemented in 2007, as part of a joint project with the UN Economic Commission for Europe and the World Bank to increase the gender sensitivity of the statistical system.

In the special law of the Republic of Kazakhstan “On the prevention of domestic violence” dated December 4, 2009, the legislative definition of “domestic violence” was fixed. However, neither regulatory legal acts nor statistical reporting forms have defined a list of offenses related to domestic violence.

It is noteworthy that, since 2009, the statistical collection “Women and Men of Kazakhstan” has been formed and published. The official website of the Bureau of National Statistics contains collections for individual years (1999, 2000, 2002, 2007), and periods (two collections cover 2001–2008 and 2001–2009, and then five-year periods from 2006–2010 to 2017–2021) [2].

A separate module “Domestic violence” was highlighted in the 2010-2011 study Multi-indicator cluster survey.

Discussion

By Order No. 219 of the Acting Chairman of the Committee on Statistics of the Ministry of National Economy of the Republic of Kazakhstan dated December 21, 2015, the methodology for the formation of a system of indicators of gender statistics (hereinafter referred to as the Methodology) was approved. The National System of Gender Statistics indicators include ten sections and seventy-two indicators.

A separate section “Gender statistics” has been allocated on the official website of the Bureau of National Statistics of the Agency for Strategic Planning and Reforms of the Republic of Kazakhstan [3]. At the same time, there are some discrepancies between the system of indicators highlighted in the Methodology and posted on the website of the Bureau of National Statistics (Table).

The system of indicators of gender statistics

Sections / indicators	Of the methodology for the formation of the system of indicators of gender statistics	Of the National Statistics Bureau	
		Basic indicators	Additional indicators
Overcoming poverty	4	4	4
Combining professional and family responsibilities	4	4	4
Health protection	17	17	8
The rights of women and girls	8	8	6
Environmental protection	2	2	-
<i>Small and medium-sized enterprises</i>		6	1
Decent employment	11	11	4
Education	9	9	3
Public life and participation in decision-making	13	13	-
Social protection	4	4	2
Access to ICT	2	2	-
<i>Gender Equality Index</i>		1	-

First of all, attention is drawn to the non-compliance with the sequence of placement of indicators according to the Methodology. In addition, the list of gender statistics sections has been expanded on the website of the Bureau of National Statistics by highlighting the sections “Small and medium-sized enterprises”, “Gender Equality Index”. The division of indicators into two groups “Basic indicators” and “Additional indicators” is also not provided for by the Methodology, however, it seems appropriate to us, since it allows us to obtain more complete information about the state of protection of the rights of women and girls.

A detailed study of the indicators of gender statistics posted in the public domain shows the following.

According to the basic indicator “The proportion of women who have been physically or sexually assaulted in the last 12 months by a person who is not their intimate partner”:

- neither the reporting period, nor the date of publication of data, nor data sources are indicated, which does not allow us to determine for which “... the last 12 months” data are presented, and which data were used – the Ministry of Internal Affairs of the Republic of Kazakhstan or specialized sample surveys on domestic violence;

- the posted data differ by age groups “18–75 years old”, “18–49 years old” and “15–49 years old”, however, the Methodology specifies the group “15–49 years old”;

- data on “any sexual violence”, “rape” and “attempted rape or other sexual violence” are separately highlighted, however, such a classification of types of sexual violence is not provided for by current legislation.

The basic indicator “The proportion of minors (left without parental care) who have received state-guaranteed legal assistance” is represented by absolute indicators, it is necessary to indicate as a percentage (in accordance with the Methodology). The reporting period is also not specified.

The basic indicator “The proportion of the population who received state-guaranteed legal assistance, by gender” does not specify the reporting period. No breakdown has been made and the percentage of data by gender is not indicated (only the absolute number of the female population who received state-guaranteed legal assistance is given).

According to the Methodology, the basic indicator “The number of protective orders issued and established special requirements for domestic violence” should be presented during the reporting period. However, the site provides data for the period from 2017 to 2021.

A similar comment is made on the indicator “The number of reported cases of domestic violence against women”. At the same time, the number of official requests from women for help to the internal affairs bodies from 2007 to 2020 is shown.

The dynamic range of the basic indicator “Adolescent fertility rate” covers the period from 2008 to 2021. When characterizing the fertility rate among adolescents by region, the period is not specified.

According to the basic indicator “The proportion of women aged 20–24 who entered into marriage or family union before the age of 18”, the reporting period and data sources (multi-indicator cluster surveys, sample household surveys) are not indicated.

The basic indicator “The proportion of women aged 18–49 (18–75) who have been physically or sexually assaulted by an intimate partner in the last 12 months” also does not indicate the reporting period and data sources. For a comparative assessment, data reflecting the facts of physical or sexual violence throughout life are presented.

It was noted above that additional indicators are not provided by the Methodology, however, certain questions also arise when studying the posted material.

The content of the data of the additional indicator “The number of crisis centers, including those with shelters (the number of men and women who applied, including by type of violence)” does not fully reflect the name. The graph shows only absolute data on the number of crisis centers, including those with shelters. There are no data on the number of men and women who applied, including by type of violence. The choice of the reporting period is also unclear — 2006, 2010, 2015, 2018–2020.

According to the additional indicator “The number of employees of the departments of the Ministry of Internal Affairs for the protection of women from violence”, information is provided for the period from 2007 to 2021.

The additional indicator “Crime rate against women” is presented by data for 2005, 2010, 2015, 2018–2020, and the choice of the period is also not justified. In addition, explanations are needed on the content of the indicator (this is an indicator of the number of crimes committed and the number of persons who committed crimes against women, per 10,000 people, measured in relative terms).

Data on the additional indicator “Number of convicted women, total” are given for the period from 2000 to 2020.

The largest number of questions arises on the additional indicator “Information on crimes in the field of human trafficking, total, including women, minors”. We consider it is necessary to bring the name of the indicator in line with the norms of the current Criminal Code of the Republic of Kazakhstan, which provides for “Trafficking in persons” and “Trafficking in minors” as independent crimes. Given the introduction of the criminal law into force, data should be submitted from 2015, not from 2016.

The additional indicator “Total number of registered crimes, total” shows the absolute number of registered crimes for the period from 2007 to 2020.

Thus, when posting statistical information on domestic violence in open sources, all the above comments should be taken into account and eliminated. It is necessary to use units of measurement, data sources and the reporting period, in accordance with the Methodology.

It should also be noted that, taking into account the latency of domestic violence, other organizational forms of statistical observation are used to assess its real state.

So, in 2015, the Committee on Statistics of the Ministry of National Economy of the Republic of Kazakhstan, with financial and technical support from UNICEF and UNFPA, conducted a multi-indicator cluster survey “Monitoring the situation of children and women”. The study covered residents of urban and rural areas, in fourteen regions and two cities of Kazakhstan. 16,500 households were surveyed, and the response rate was 99.4%.

Also, in the period from September 14 to November 14, 2015, on the basis of the approved form, a nationwide statistical observation “Domestic violence” was conducted in Kazakhstan. In the course of the study, 14,340 women answered questions regarding the form of household, relationships with the current (current (most recent) husband (partner), former (previous) husband (partner) or persons who are not partners, in particular, manifestations of economic, psychological (emotional), physical, sexual violence. According to the qualitative component, 12 focus groups and 27 in-depth interviews were conducted with various categories of the population: politicians, service providers, journalists, victims and perpetrators of domestic violence, as well as ordinary citizens [4].

Also in 2015, the Committee on Statistics of the Ministry of National Economy of the Republic of Kazakhstan, with financial and technical support from UNICEF and UNFPA, conducted a multi-indicator cluster survey “Monitoring the situation of children and women”.

Victimological statistics have been created and are actively developing, representing criminologically significant data on victims (their socio-demographic characteristics).

The comparison of official statistics with the results of sociological surveys helps to obtain objective data on the state of domestic violence in the country. Thus, during the preparation of the National Report

“On Countering domestic violence in the Republic of Kazakhstan” in 2021, a sample survey of 1,000 respondents from 17 regions of Kazakhstan was conducted; 10 expert interviews and 10 in-depth interviews with victims of domestic violence.

Since 2015, the statistical report No. 1M “On registered criminal offenses and the results of the activities of criminal prosecution authorities” highlights the indicator “The number of offenses committed in the family and household sphere”. Appendix 3 to Table A reflects the “Movement of criminal cases related to domestic violence”.

However, in the original version of the Rules for accepting and registering applications, reports or reports on criminal offenses, as well as maintaining a Unified Register of pre-trial Investigations, approved by the order of the Prosecutor General of the Republic of Kazakhstan dated September 19, 2014, it was not fixed which criminal offenses are counted as committed “in the family and household sphere”.

By the order of the Acting Prosecutor General of the Republic of Kazakhstan dated January 15, 2020, the Rules were supplemented by paragraph 301, which clarified what should be understood by the concept of “criminal offenses in the family and household sphere”. This explanation includes an indication of the form of guilt (intentional or careless acts), the object of offenses (life, health, honor, dignity and freedom of the individual), the situation (as a result of the conflict), subjects (persons who are in registered or actual marital, family or other related relationships, cohabiting persons, as well as neighbors). By order of I. Acting Prosecutor General of the Republic of Kazakhstan on July 2, 2020, neighbors were excluded from the list of subjects of conflicts in the family and household sphere.

Conclusion

In our opinion, it is difficult to identify a set of signs according to which criminal offenses are considered as committed “in the family and household sphere”. For example, in the “Analysis of statistical data on the state of violence against women and children in 2016”, information on specific criminal offenses was considered (art. 99, 106–109, 110–115, 120–123, 125–128, 131–135, 145–146, 149, 191–192, 194, 201, 248, 293, 308 The Criminal Code of the Republic of Kazakhstan).

Taking into account the existing experience in developing an analytical reference, we consider it is advisable to highlight in the forms of statistical reporting a list of criminal offenses committed in the family and household sphere, rather than consolidate the totality of their signs. Moreover, analytical studies should be conducted on a regular basis.

In general, Kazakhstan strives to fulfill its obligations within the framework of the Coalition of Actions to Combat Gender-based Violence, the Coalition of Actions for Economic Justice and Rights. Work is underway to improve the system of accounting for domestic violence, systematization and placement of statistical information on domestic violence in open sources [5]. The system of national gender statistics is gradually being enriched with unique data that meet international standards. In the future, the strategy, tactics, means and methods of countering domestic violence will be based on strict scientific calculations, on forecasting the development of this negative phenomenon in Kazakh society.

References

- 1 Калгужинова А.М. Противоправные действия в сфере семейно-бытовых отношений: законодательная регламентация и административная практика / А.М. Калгужинова, С.С. Серикбаева // Вестн. Ин-та законодательства Республики Казахстан. — 2019. — № 1 (55). — С. 150–158.
- 2 Официальный сайт Бюро национальной статистики Агентства по стратегическому планированию и реформам Республики Казахстан. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://stat.gov.kz/edition/publication/collection>
- 3 Официальный сайт Бюро национальной статистики Агентства по стратегическому планированию и реформам Республики Казахстан. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://gender.stat.gov.kz/ru>
- 4 Сборник международных правовых документов Организации Объединенных Наций по вопросам равноправия мужчин и женщин. (Справочный материал для судей). — Астана, 2010. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://www.docme.ru/doc/727941/konvencii-po-ravnopraviyu-polov>; http://supcourt.kz/rus/mezhdunarodnoe_sotrudnichestvo/mezhdunarodnye_dogovory/gender.rar.
- 5 Нормативно-правовые документы в области обеспечения гендерного равенства: Юрид. сб. — 2007. — № 16. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: http://cawater-info.net/library/rus/legal_16.pdf

А.А. Биебаева, Н.О. Дулатбеков, А.М. Калгужинова

Қазақстан Республикасындағы тұрмыстық зорлық-зомбылықтың статистикалық есебін жетілдірудің кейбір мәселелері

Мақала Қазақстан Республикасының ресми статистикасында анықталған тұрмыстық зорлық-зомбылықтың сандық-сапалық көрсеткіштерін талдауға арналған. Бүгінгі таңда біздің еліміз отбасылық-тұрмыстық зорлық-зомбылық мәселесін шешу үшін тәсілдердің барынша мүмкін болатын арсеналын пайдалануда, оның себептерін анықтауға және оларды бейтараптандыруға дайын екендігін көрсетуде. Авторлар құқықтық шындықты түсінудің тарихи-статистикалық әдістерін қолданды, осы келеңсіз құбылыстың алдын алудың құқықтық негізін құрайтын қазақстандық заңнаманың нормативтік ережелерін зерттеді. Зорлық-зомбылық құрбандарына көмек көрсету жүйесінің дамуына, тұрмыстық зорлық-зомбылықтың ақпараттық және статистикалық есебін жетілдіруге объективті баға берілді. Гендерлік статистиканың негізгі және қосымша көрсеткіштері жүйесін қалыптастыру әдістемесіне сәйкес статистикалық ақпаратты ашық көздерде орналастыру кезінде сәйкессіздіктер анықталды және нақты ескертулер жасалды (атап айтқанда, өлшем бірліктері, деректер көздері, есепті кезең бойынша). Тұрмыстық зорлық-зомбылықтың нақты жағдайын анықтау үшін авторлар нақты әлеуметтік зерттеу жүргізуді және эмпирикалық негіз ретінде ресми деректерді, сарапшылардың, сондай-ақ тұрмыстық зорлық-зомбылық құрбандарының сауалнамаларының нәтижелерін пайдалануды ұсынады. Статистикалық есептіліктің нысанын, оның ішінде олардың белгілерінің жиынтығын біріктіретін анықтаманы емес, отбасылық-тұрмыстық салада жасалған қылмыстық құқық бұзушылықтардың тізбесін өзгерту керектігі алға тартылады. Тұрақты негізде тұрмыстық зорлық-зомбылық бойынша аналитикалық зерттеулер жүргізу қажеттілігі негізделген.

Кілт сөздер: тұрмыстық зорлық-зомбылық, гендерлік статистика, виктимологиялық статистика, статистикалық есеп, негізгі және қосымша көрсеткіштер, алдын алу.

А.А. Биебаева, Н.О. Дулатбеков, А.М. Калгужинова

Некоторые вопросы совершенствования статистического учета бытового насилия в Республике Казахстан

Статья посвящена анализу количественно-качественных показателей бытового насилия, приведенных в официальной статистике Республики Казахстан. На сегодняшний день наша страна использует максимально возможный арсенал средств для решения проблемы семейно-бытового насилия, демонстрирует готовность к выявлению его причин и нейтрализации. Авторами использованы исторический и статистический методы познания правовой действительности, рассмотрены нормативные положения казахстанского законодательства, составляющие правовую основу предупреждения данного негативного явления. Дана объективная оценка развитию системы оказания помощи пострадавшим от насилия, усовершенствованию информационно-статистического учета бытового насилия. Выявлены расхождения, и сделаны конкретные замечания (в частности, по единицам измерения, источникам данных, отчетному периоду) при размещении статистической информации в открытых источниках в соответствии с Методикой формирования системы основных и дополнительных показателей гендерной статистики. Для определения реального состояния бытового насилия авторами рекомендуется проведение конкретно-социологического исследования и использование в качестве эмпирической базы официальных данных, результатов опросов экспертов, а также пострадавших от семейно-бытового насилия. Аргументировано изменение формы статистической отчетности, включающей перечень составов уголовных правонарушений, совершаемых в семейно-бытовой сфере, а не их дефиниции, представляющей собой закрепление совокупности их признаков. Обоснована необходимость проведения аналитических исследований бытового насилия на регулярной основе.

Ключевые слова: бытовое насилие, гендерная статистика, виктимологическая статистика, статистический отчет, основные и дополнительные показатели, профилактика.

References

- 1 Kalguzhinova, A.M. & Serikbaeva, S.S. (2019). Protivopravnye deistviia v sfere semeino-bytovykh otnoshenii: zakonodatelnaiia reglamentatsiia i administrativnaia praktika [Illegal actions in the sphere of family and household relations: legislative regulation and administrative practice]. *Vestnik Instituta zakonodatelstva Respubliki Kazakhstan — Bulletin of the Institute of Legislation of the Republic of Kazakhstan*, 1 (55), 150–158 [in Russian].
- 2 Ofitsialnyi sait Biuro natsionalnoi statistiki Agentstva po strategicheskomu planirovaniu i reformam Respubliki Kazakhstan [Official website of the Bureau of National Statistics of the Agency for Strategic Planning and Reforms of the Republic of Kazakhstan]. *stat.gov.kz*. Retrieved from <https://stat.gov.kz/edition/publication/collection> [in Russian].

3 Ofitsialnyi sait Biuro natsionalnoi statistiki Agentstva po strategicheskomu planirovaniu i reformam Respubliki Kazakhstan [The official website of the Bureau of National Statistics of the Agency for Strategic Planning and Reforms of the Republic of Kazakhstan]. *gender.stat.gov.kz*. Retrieved from <https://gender.stat.gov.kz/ru> [in Russian].

4 Sbornik mezhdunarodnykh pravovykh dokumentov Organizatsii Obedinennykh Natsii po voprosam ravnopraviiia muzhchin i zhenshchin. (Spravochnyi material dlia sudei) [Collection of international legal documents of the United Nations on Gender Equality (Reference material for judges)]. *www.docme.ru*. Retrieved from <http://www.docme.ru/doc/727941/konvencii-po-ravnopraviyu-polov>; http://supcourt.kz/rus/mezhdunarodnoe_sotrudnichestvo/mezhdunarodnye_dogovory/gender.rar [in Russian].

5 Normativno-pravovye dokumenty v oblasti obespecheniia gendernogo ravenstva: Yuridicheskii sbornik [Normative legal documents in the field of gender equality: A legal collection]. *cawater-info.net*. Retrieved from http://cawater-info.net/library/rus/legal_16.pdf [in Russian].

Information about the authors

Biebayeva, Ardak Alimkhanovna — Candidate of juridical sciences, associate professor, director of the Scientific and Educational Center of Criminal Law Disciplines, Academy of Justice under the Supreme Court of the Republic of Kazakhstan, Astana, Kazakhstan;

Dulatbekov, Nurlan Orynbasarovich — Doctor of juridical sciences, Professor, Rector of Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan;

Kalguzhina, Aigul Mailybaevna — Master of jurisprudence, senior teacher of the Department of Criminal Law, Process and Criminalistics, Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan.

<https://doi.org/10.31489/2024L2/85-93>

УДК 347.91/95

Получено: 09 февраля 2024 г. | Принято: 12 марта 2024 г.

Б.Б. Самарходжаев, А.Ф. Мансуров*

*Высшая школа судей при Высшем судейском совете Республики Узбекистан, Ташкент, Узбекистан
(E-mail: manart20152015@gmail.com)*

Применение обеспечительных мер в Республике Узбекистан

Исходя из смысла судебной защиты, после вынесения судебного решения по спору задача экономического/хозяйственного процесса на этом не заканчивается. В свою очередь, разрешение спора действительно эффективно только в случае фактического исполнения и восстановления нарушенных прав, в ином случае судебное решение будет являться «мертвой буквой». Таким образом, актуальным является придание фактической возможности исполнения, вынесенного окончательного судебного решения. Иначе говоря, должны быть доступными и реальными для исполнительной власти имущественные и неимущественные активы должника, за счет которых судебный акт может быть фактически исполнен. Так, современно развитая логистическая инфраструктура и транспорт, банковские и коммуникационные системы, а также цифровые возможности экономического и гражданского оборота предоставляют множество возможностей должнику для вывода своих активов из любой юрисдикции, где проводится судебное разбирательство по существу спора. Одним из способов пресечения такого вывода активов за пределы страны является судебное решение. В свою очередь, окончательное судебное решение по существу спора не может являться оперативным средством реагирования на нарушение данного характера. Складываются такие обстоятельства, когда заявитель или кредитор не только не имеет времени для ожидания окончательного судебного решения, но и для предъявления иска. Таким образом, наиболее действенным средством защиты в ограниченных во времени спорах по своей правовой природе выступают обеспечительные меры.

Ключевые слова: обеспечительные меры, иностранные обеспечительные меры, применение обеспечительных мер, признание и приведение в исполнение иностранных обеспечительных мер, эффективная юрисдикция.

Введение

Обеспечительные меры в целях обеспечения исковых требований в иностранных судах почти аналогичны обеспечению иска в процессуальном законодательстве Республики Узбекистан (РУз), они содержат схожие виды обеспечительных мер, такие как наложение ареста на имущество ответчика, запрет ответчику на совершения определенных действий, возложение на ответчика совершить определенные действия и т.д. В свою очередь, когда в деле имеет место иностранный элемент, встает вопрос о применении норм международного права.

Основным нюансом в таких делах выступает вопрос юрисдикции, так как судебный акт иностранного суда в соответствии с нормами международного права имеет юридическую силу только лишь в пределах юрисдикции суда, вынесшего такой акт. Можно провести аналогию с судебным решением, так, например, если решение суда требует исполнения на территории иного государства, то такое решение должно получить разрешение со стороны суда государства, в коем должно быть ис-

---

* Автор-корреспондент. E-mail: manart20152015@gmail.com

полнено такое решение. До того, как вынесенный судебный акт не получит специального судебного решения судом государства исполнения, такое решение суда не будет иметь никаких юридических последствий. Однако после получения специального судебного разрешения на судебное решение иностранного суда такое решение приобретает юридическую силу и может быть исполнено на территории страны, выдавшей судебное разрешение.

Таким образом иностранный судебный акт о применении обеспечительных мер так же, как и окончательное судебное решение, может быть исполнен только в случае получения специального судебного разрешения на приведение в исполнение акта иностранного суда.

Следует выделить, что создание критериев природы обеспечительных мер, порядка их реализации, а также их видов в мире происходит на уровне национальных правовых систем. В свою очередь, в процессе взаимодействия судебных процессов в форме обеспечения и судебных процессов по существу спора не может регулироваться исключительно национальным законодательством, поскольку компетенция отдельных государств ограничена границами их территории, то есть юрисдикцией.

Методы и материалы

Исследование базируется на анализе и обобщении правового регулирования механизма признания и приведения в исполнение акта иностранного судебного учреждения о принятии обеспечительных мер. Методологическую основу исследования составляют общенаучные методы (формально-логичный, систематичный, статистический, структурно-функциональный, определенный и т.д.) и формально-логические методы (анализ и синтез, индукция, аналогия и т.д.).

В рамках применения формально-логического метода исследована соответствующая научно-литературная база, академические публикации, нормативно-правовые акты и международные соглашения, регламентирующие применение обеспечительных мер в Республике Узбекистан.

Результаты и их обсуждение

Необходимо обратить внимание на вопрос экстерриториальности применения иностранных обеспечительных мер. Так, например, в ряде иностранных государств, в большинстве случаев в странах общего права обеспечительные меры сами по себе носят экстерриториальный характер. Так, указанный ранее запрет Марева представляет собой арест имущества или денежных средств должника, более того может запрещать должнику или ответчику покидать территорию английской юрисдикции путем задержания, если применение подлежит в отношении иностранца [1]. Однако, как уже было отмечено выше, для исполнения такого судебного акта — запрета Марева, применяемый в иностранном государстве в отношении имущества должника или ответчика-иностранца, должен быть признан судом этого иностранного государства.

Прежде чем изучать особенности применения обеспечительных, следует выявить их сущность. Так, следует согласиться с мнением Н.В. Павлова, который указывает, что институт обеспечительных мер выступает гарантией защиты прав хозяйствующих субъектов в тех случаях, когда их права могут быть защищены только путем принятия судом срочных обеспечительных мер в отношении спорного предмета [2].

А.М. Треушников также отмечал: «Значение института обеспечительных мер в арбитражном процессе состоит в том, что он фактически является одной из весомых гарантий реализации права субъектов гражданского оборота на судебную защиту» [3; 258].

А.Х. Гольмстен понимал под обеспечительными мерами реализацию субъективных прав, заключающихся в обеспечении иска или имущественных интересов заявителя [4; 189].

По мнению С. Баянова, целью обеспечительных мер является «сохранение существующего имущественного состояния лица для реализации возможности удовлетворения интересов другого лица (лиц) за счет его активов» [5]. В свою очередь, И. Бычков предлагал считать целью обеспечительных мер стабилизацию «правового положения сторон по делу с тем, чтобы создать реальные условия для исполнения судебного акта, которым заканчивается рассмотрение дела по существу» [6], при этом автор не соглашается с точкой зрения С. Баянова и с мнением И. Бычкова, так как основной целью обеспечительных мер, на наш взгляд, является сохранение имущественного положения заинтересованной стороны; в таком случае обеспечительная мера становится своего рода гарантией и средством защиты от возможных недобросовестных действий противной стороны.

А.И. Шукин утверждал, что обеспечительные меры должны гарантировать заявителю объективную возможность реализовать заявленные требования. Вместе с тем он указывал, «что принятие су-

дом обеспечительных мер может способствовать сохранению существующего положения между сторонами до вынесения окончательного судебного акта» [7], поскольку данная формулировка неверно отражает задачу обеспечительных мер, ведь обеспечение также может требоваться и после вынесения окончательного акта.

Н.А. Рогожин рассматривал обеспечительные меры в арбитражном процессе в качестве временных мер, направленных на обеспечение иска, а также обеспечение имущественных интересов [8].

По мнению Т.Б. Юсупова, «обеспечительные меры — это совокупность срочных мер, которые могут быть применены арбитражным судом, в случаях обращения в арбитражный суд, непосредственно в судебном разбирательстве» [9; 224]. Автор, в свою очередь, не согласен с позицией ученого, так как считает, что обеспечительные меры могут применяться и вне рамок судебного процесса, то есть доискового или послеискового производства.

Относительно универсальности понятия исследуемого института отметим, что в международном праве не разработано ни общего наименования института обеспечительных мер, ни терминов и определений, регламентируется только возможность их реализации. В качестве примера приведем Принципы и правила транснационального гражданского процесса 2003 г., разработанные Ассоциацией международного права 1996 г. Данный документ посвящен предварительным и обеспечительным мерам в международном гражданском процессе, в которых исследуемый институт назван «предварительными мерами». В Регламенте Совета ЕС № 1215/2012 обеспечительные меры обозначены как «предварительные меры, включая охранительные», а в Луганской конвенции о юрисдикции и приведении в исполнение судебных решений по гражданским и коммерческим делам 1988 г. как «предварительные меры, в том числе меры защиты»; в ст. 387 Кодекса Бустаманте 1928 г. говорится о «предварительном наложении ареста на имущество» или «любых других мерах аналогичного характера» [10].

Нормы международного гражданского права регламентируют такие аспекты обеспечительных мер, как виды обеспечительных мер; условия, основания и порядок их применения; средства защиты заинтересованных сторон, относительно которых они применяются, основания и проверка законности применения таких мер и др.

Вместе с тем в самом общем виде установлено правовое регулирование обеспечительных мер в договорах о правовой помощи. В п. 2 ст. 3 Соглашения о порядке разрешения споров, связанных с осуществлением хозяйственной деятельности (Соглашение СНГ от 20.03.1992 г.), «установлена возможность возбуждать ходатайства, предъявлять иски и осуществлять иные процессуальные действия» [11].

Более развитым можно считать исследуемый институт в европейском процессуальном праве. «Заявитель имеет право обратиться с требованием о применении предварительных, в том числе обеспечительных мер, в соответствии с правом государства-участника, где испрашивается приведение в исполнение» в силу ст. 47 Регламента Совета ЕС № 1215/2012 от 12 декабря 2012 г. «О юрисдикции, признании и принудительном исполнении судебных решений по гражданским и коммерческим делам». В соответствии с п. 16 Регламента Совета ЕС № 2015/848 от 20 мая 2015 г. «О процедуре несостоятельности», «компетентный для возбуждения производства по делам о несостоятельности суд должен быть уполномочен к принятию мер обеспечения с момента подачи заявления о возбуждении производства».

В ст. 131 под названием «Предварительные и защитные меры» Регламента Совета ЕС № 2017/1001 от 14 июня 2017 г. «О товарном знаке Европейского союза» установлено следующее: «Применение возможно судами государства-члена, включая суды по товарным знакам Сообщества, таких предварительных, включая обеспечительные меры в отношении товарного знака Сообщества или применения товарного знака Сообщества, которые допустимы в соответствии с правом данного государства в отношении национального товарного знака, даже если в соответствии с настоящим Регламентом суд по товарным знакам Сообщества другого государства-члена обладает юрисдикцией по существу дела» [12].

Между тем отсутствуют идентичные положения в договорах заключенных в рамках СНГ по аналогичным вопросам. Во время подписания Соглашения о порядке взаимного исполнения решений арбитражных, хозяйственных и экономических судов на территориях государств-участников Содружества 1998 г., представитель Казахстана указывал на необходимость дополнения Соглашения статьей, предусматривающей обеспечение иска, и предлагал доработать указанный документ, что так и не было реализовано [13].

Таким образом, международное гражданское процессуальное право по-разному регламентирует особенности применения предварительных обеспечительных мер. Надо отметить, что пока нет универсального определяющего термина или трактовки обеспечительных мер, однако международным сообществом совершаются действия по разработке определения и термина «обеспечительные меры».

В решениях 67-й Конференции Ассоциации международного права было указано: «Принципы Ассоциации международного права представляют собой комплексное исследование правовой природы обеспечительных мер, позволяющее вычленив ряд характерных особенностей указанного института».

На основании Хельсинских принципов предварительных и обеспечительных мер в международном гражданском процессе 1996 г. «предварительные и обеспечительные меры осуществляют две принципиальные цели в гражданских и коммерческих спорах: (а) сохранение существующего положения *status quo* до разрешения спора по существу и (б) сохранение активов, за счет которых окончательное судебное решение может быть исполнено. Суд ЕС определил, что указанные меры направлены на охрану прав, признание которых в любом случае происходит при рассмотрении судом дела по существу, принимая во внимание сохранение *status quo* в фактическом или юридическом положении дела».

Судебные органы, согласно ч. 1 ст. 50 Соглашения по торговым аспектам прав интеллектуальной собственности 1994 г. (ТРИПС) [14], имеют право издать судебный приказ, «предписывающий принятие безотлагательных и эффективных мер:

а) по предотвращению возникновения нарушения любого права интеллектуальной собственности и, в частности, предотвращению поступления в торговые каналы, находящиеся под их юрисдикцией, товаров, включая импортируемые товары непосредственно после таможенной очистки;

б) по сохранению доказательств в отношении предполагаемых нарушений».

Вместе с тем необходимо выделить, какими признаками и характеристиками обладают обеспечительные меры.

Срочность. Эффективность применения обеспечительных мер имеет смысл только тогда, когда они принимаются неотложно. Так, Н.В. Павлова отмечает, что в значительном числе случаев именно оперативность обеспечительных мер определяет их эффективность. В целях эффективности мер важно обеспечить конфиденциальность и избежать того, что «должник, узнав о приказе, предпримет какие-либо действия, обусловленные самой природой предварительного обеспечения» [15; 52, 55].

На основании п. 3 ст. 47 Регламента Совета ЕС № 1215/2012 от 12 декабря 2012 г. «О юрисдикции, признании и принудительном исполнении судебных решений по гражданским и коммерческим делам» постановление о приведении в исполнение решения суда подлежит немедленному исполнению в части, касающейся обеспечительных мер относительно имущества стороны, «в отношении которой испрашивается приведение решения в исполнение».

В Экономическом процессуальном кодексе РУз срочность обеспечительных мер не рассматривается в связи с тем, что имеется всего лишь один вид обеспечительных мер — «обеспечение иска». Таким образом, сказанное свидетельствует о необходимости внесения соответствующих изменений в Экономический процессуальный кодекс.

В арбитражном процессуальном законодательстве РФ в п. 1 ст. 90 также устанавливается неотложность обеспечительных мер. В пункте 5 ст. 99 АПК РФ определяется срок, в течение которого заявитель должен представить иск. Обеспечение отменяется тем же арбитражным судом в случае, если иск не предъявлен.

Другой характеристикой обеспечительных мер нужно считать их временный характер. В принципах 11, 12, сформулированных в Докладе 67-й Конференции Ассоциации международного права, указано, что «обеспечительные меры должны быть действительными в течение определенного ограниченного срока. Суд может продлить действие обеспечительных и защитных мер, принимая во внимание обстоятельства рассмотрения дела по существу. Суд, выдающий приказ об обеспечительных и защитных мерах, должен включить в него условие о предъявлении иска по существу в течение разумного срока в стране, если у суда есть такая юрисдикция, или за границей» [15].

Временный характер — это еще один существенный признак, определяющий понятие «обеспечительные меры». Суд индивидуально в каждом случае на основании национальных норм, принимая во внимание обстоятельства дела, определяет период, в течение которого меры будут являться эффективными и судебный акт об их применении будет оставаться в силе. Вопрос становится более сложным, когда дело касается споров, возникающих из отношений международного коммерческого

оборота, поскольку часто суд, выносящий акт об обеспечении, и суд, рассматривающий спор по существу, находятся в разных юрисдикциях. В указанной ситуации срок должен быть установлен с учетом ряда факторов, в частности, чтобы у заинтересованной стороны было время подать исковое заявление.

В Докладе Ассоциации международного права был закреплен принцип 12 об обеспечительных мерах временного характера. В нем установлено следующее: «Обеспечительные меры должны действовать в течение определенного ограниченного периода. Суд может продлить действие временных и предупредительных мер с учетом обстоятельств рассмотрения дела по существу».

Учитывая признаки и характеристики исследуемого института, можно сделать вывод о самой сущности обеспечительных мер, которую можно определить, как процессуальные срочные меры временного характера, направленные на сохранение имущественных интересов сторон судебного разбирательства до реализации окончательного судебного решения по существу спора.

Под иностранной обеспечительной мерой следует понимать процессуальную срочную меру временного характера, вынесенную иностранным судебным учреждением (иностранный государственный суд, международный коммерческий арбитраж) и направленную на сохранение имущественных интересов сторон судебного/арбитражного разбирательства до реализации окончательного решения по существу спора.

Для того, чтобы восполнить пробелы и нивелировать противоречия в области правового регулирования, в целях дальнейшего совершенствования процессуального законодательства Республики Узбекистан, необходимо, во-первых, определить общие принципы функционирования обеспечительных мер, а также цели и задачи, которые способны решить нормы исследуемого института; во-вторых, идентифицировать общие признаки, присущие каждому виду обеспечительных мер.

Прежде всего, следует разграничить понятия «обеспечительные меры» и «обеспечение иска». В ЭПК РУз закреплено регулирование и понятие «обеспечение иска», что, на наш взгляд, не соответствует современным реалиям относительно четкого регулирования правоотношений в области защиты прав лиц. Относительно двух рассматриваемых понятий следует отметить, что понятие «обеспечительные меры» значительно шире и как бы поглощает дефиницию «обеспечение иска», так как обеспечительные меры могут быть направлены и на обеспечение иска. Обеспечение иска, в свою очередь, — это деятельность суда по применению обеспечительных мер в исковом производстве.

Следует обратить внимание на то, что процессуальное законодательство ряда стран не предусматривает возможности приведения в исполнение иных, помимо решений, актов судов иностранных государств, принятых ими до или после рассмотрения спора по существу. В свою очередь, законодательство РУз такого рода положений не имеет, и, следовательно, отсутствует прямой механизм реализации исполнения иностранных обеспечительных мер.

Основная проблема — это отсутствие механизма признания и приведения в исполнение акта иностранного судебного учреждения о принятии обеспечительных мер. Такого рода промежуточные решения могут быть исполнены сторонами добровольно, однако стороны, являясь процессуальными оппонентами, не заинтересованы в исполнении такого рода актов, что делает такие решения нереализуемыми.

Кроме этого, в связи с тем, что обеспечительная мера, будучи неокончательным судебным актом и вследствие ее промежуточного характера, является преградой и делает невозможным ее исполнение. Так, действующим процессуальным законодательством определено, что признаются и приводятся в исполнение решения иностранных судов, относительно других иностранных судебных актов речи не идет. В соответствии со ст. 248 ЭПК установлено, что «решения иностранных судов и иностранных третейских судов (арбитражей) признаются и приводятся в исполнение, если это предусмотрено международными договорами Республики Узбекистан».

Существует еще одна причина непринятия иностранных обеспечительных мер, вынесенных иностранным определением — отсутствие искового заявления в национальном суде.

Между тем затянутое несколькими месяцами, а то и годами судебное разбирательство до вынесения судебного решения может сделать бессмысленной всю судебную защиту в связи с упущенным временем, когда сама судебная защита требовала оперативности и применения срочных обеспечительных мер.

Таким образом, в целях недопущения и пресечения недобросовестных действий (отчуждение или сокрытие спорного имущества) до вынесения судом окончательного решения, принятому по существу спора, со стороны лица, в отношении которого испрашивается обеспечение, необходимы

эффективные и срочные меры, каковыми по своей правовой природе и являются обеспечительные меры.

Однако компетентные суды Республики Узбекистан не могут принимать обеспечительные меры, если рассмотрение экономического/хозяйственного и гражданского спора по существу относится к компетенции суда другого государства.

В этой связи обеспечительные меры в качестве средств защиты, применяемые в ускоренной судебной процедуре при оценке ограниченного круга доказательств, а также без вызова другой стороны, могут быть приняты судом, обладающим критериями эффективной юрисдикции.

Критерием эффективной юрисдикции, в свою очередь, является та юрисдикция, в пределах которой обеспечительные меры могут быть исполнены эффективным образом (местонахождение или место жительства заявителя, местонахождение денежных средств или иного имущества). Так, юрисдикция применения обеспечительных мер может и не совпадать с юрисдикцией по существу спора.

Из указанного следует, что даже если узбекские суды не обладают компетенцией по рассмотрению основного спора в соответствии с нормами о международной подсудности, данный факт не препятствует этим судам применять обеспечительные меры по рассматриваемым по существу в иностранных судах.

В этих целях предлагается изменить действующую редакцию ст. 248 ЭПК «Статья 248. Признание и приведение в исполнение решений иностранных судов и арбитражей» на «Статья 248. Признание и приведение в исполнение судебных актов иностранных судов», так судебные акты иностранных судов как категория включает в себя, кроме окончательных судебных решений, такие акты как:

- определения;
- судебные приказы;
- судебные запреты и т.д.

Таким образом, для более полной регламентации закрепленных норм в статье предлагается изменить установленное в ст. 248 ЭПК РУз понятие «решения» на «судебные акты».

Также предлагается дополнить ст. 248 ч. 6 «Судебные акты об обеспечительных мерах иностранных судов в соответствии с положениями раздела III, принятые ими по спорам и иным делам, возникающим в экономической сфере, признаются и приводятся в исполнение экономическими судами Республики Узбекистан, если при признании и приведении в исполнение таких актов соблюден критерий юрисдикции, а также если это предусмотрено соответствующими международными договорами и законодательством Республики Узбекистан».

Следует предусмотреть, что изменения в процессуальном законодательстве, ввиду принятия Закона ЗРУ № 674 предусмотрел возможность признания и приведения в исполнение обеспечительных мер арбитражей, однако действующее процессуальное законодательство все еще не предусматривает исполнение обеспечительных мер иностранных судов.

Так, в гл. 5 ЭПК РУз закреплены категории дел, подведомственных и подсудных экономическим судам. Нововведенная статья 281 регламентирует правоотношения, связанные с арбитражным разбирательством, которые, в свою очередь, относятся и дела о принятии и приведении в исполнение обеспечительных мер.

В свою очередь, норма ст. 13 ЭПК РУз подразумевает применение аналогии закона: «В случае отсутствия норм права, регулирующих спорное отношение, суд применяет нормы права, регулирующие сходные отношения, а при отсутствии таких норм разрешает спор, исходя из общих начал и смысла законов». Так, принятый закон ЗРУ № 674 «О международном коммерческом арбитраже» регулирует своими положениями применение обеспечительных мер. Так, ст. 30 Закона предусмотрено, что обеспечительная мера, предписанная арбитражным судом, признается имеющей обязательную силу и, если арбитражным судом не предусмотрено иное, приводится в исполнение посредством обращения в суд, независимо от места арбитража.

Тут необходимо отметить, что вынесенные обеспечительные меры, а точнее акт арбитражного суда о назначении обеспечительных мер, приводится в исполнение национальным судом, однако, как уже было отмечено выше, приведение в исполнение такого рода обеспечительных мер иностранными государственными судами не имеется. Таким образом, механизм признания и приведения в исполнение обеспечительных мер будет осуществляться опосредованным способом, то есть, не имея прямого исполнения, через упомянутые выше нормы аналогии закона ст. 13 ЭПК РУз. Такая процедура регулирования и применения норм законодательства в целях применения точной квалификации усложняет понимание судов, а уже тем более сторон спора.

Предполагается, что регулирование отношений в области применения иностранных обеспечительных мер следует относить к нормам права, регулирующим сходные отношения. Так, правоотношения в области применения обеспечительных мер иностранных судов, исходя из действующих реалий, будут применяться на основании норм права, регулирующим сходные отношения, так как отсутствуют прямые нормы закона, как гласит процессуальный кодекс. То есть правоотношения, сложившиеся из применения обеспечительных мер иностранных государственных судов, будут регулироваться нормами Закона Республики Узбекистан «О международном коммерческом арбитраже» в силу отсутствия таковых в Экономическом процессуальном кодексе.

На наш взгляд, применение или квалификация применения норм в области признания и приведения в исполнения обеспечительных мер по крайней мере очень сложна для первого впечатления, а при разработке позиций сторонами спора и вовсе может привести к путанице.

Таким образом, следует разработать и включить в процессуальное законодательство нормы прямого действия. А в случае невозможности разработки и включения в Экономический процессуальный кодекс соответствующих норм, внести предложения в Пленум Верховного Суда, о разъяснении судам применения аналогии права в подобных правоотношениях.

Выводы

В этой связи для усовершенствования действующего законодательства в области применения обеспечительных мер автором предлагается разработать механизм признания и приведения в исполнение акта иностранного судебного учреждения о принятии обеспечительных мер с его дальнейшим включением в отдельные нормы Экономического процессуального кодекса РУз, регламентирующие механизм применения иностранных обеспечительных мер, либо дать альтернативный способ применения иностранных обеспечительных мер по аналогии закона путем разъяснения судам в постановление Пленума Верховного Суда РУз.

Список литературы

- 1 Ерпылева Н.Ю. Международный гражданский процесс: основные проблемы современного развития / Н.Ю. Ерпылева // Адвокат. — 2004. — № 2, 3. — С. 77–79.
- 2 Павлова Н.В. Предварительные обеспечительные меры: понятие, механизм реализации, особенности осуществления в рамках взаимодействия судебных процессов / Н.В. Павлова // Вестн. Высшего арбитражного суда РФ. — 2002. — № 1. — С. 135–154.
- 3 Треушников А.М. Становление института обеспечительных мер в арбитражном процессе // Заметки о современном гражданском и арбитражном процессуальном праве // под ред. М.К. Треушникова. — М., 2004. — 321 с.
- 4 Гольмстен А.Х. Учебник русского гражданского судопроизводства / А.Х. Гольмстен; под ред. Ю.А. Поповой, М.К. Треушникова. — Краснодар: Изд-во КГАУ, 2004. — 484 с.
- 5 Баянов С. Требуется обоснование / С. Баянов // ЭЖ-Юрист. — 2014. — № 27. — С. 10–16.
- 6 Бычков А.И. Актуальные проблемы судебного разбирательства / А.И. Бычков. — М.: Инфотропик Медиа, 2016. — 480 с.
- 7 Шукин А.И. Некоторые вопросы, возникающие при применении арбитражным судом обеспечительных мер / А.И. Шукин // Вестн. ВАС РФ. — 2004. — № 4. — С. 132–142.
- 8 Рогожин Н.А. Арбитражный процесс: курс лекций / Н.А. Рогожин. — 2-е изд., перераб. и доп. — М.: Юстицинформ, 2007. — 243 с.
- 9 Юсупов Т.Б. Обеспечение иска в арбитражном и гражданском процессе / Т.Б. Юсупов. — М.: ОАО «Издательский Дом “Городец”», 2006. — 224 с.
- 10 Кодекс международного частного права (Кодекс Бустаманте 1928 года). Принят в г. Гаване 20.02.1928 г. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.consultant.ru/cons/cgi/online.cgi?req=doc;base=INT;n=15151#jEiUJfT2qoiGAbk9>
- 11 Соглашение стран СНГ от 20.03.1992 г. «О порядке разрешения споров, связанных с осуществлением хозяйственной деятельности» // Ведомости Верховного Совета Республики Узбекистан. — 1993. — № 5. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.lex.uz/docs/2654267>
- 12 Регламент Совета ЕС № 2017/1001 от 14 июня 2017 г. «О товарном знаке Европейского союза». — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://base.garant.ru/71998502/>
- 13 Соглашение о порядке взаимного исполнения решений арбитражных, хозяйственных и экономических судов на территориях государств-участников Содружества от 17 января 1997 г. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://adilet.zan.kz/rus/docs/Z990000010_
- 14 Соглашение по торговым аспектам прав интеллектуальной собственности (ТРИПС) // ВТО, Уругвайский раунд многосторонних торговых переговоров, 1994 г., Guide to GATT. Law and Practice. Analytical index. 60-th ed. 1994. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://sumip.ru/wp-content/docs/trips_rus.pdf

15 The International Law Association (ILA). Report of the sixty-seventh Conference held at Helsinki from 12–17 August 1996. Committee on International Civil and Commercial Litigation, Second interim report on provisional and protective measures in international litigation. London: ILA, 1996. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://files.pca-cpa.org/pcadocs/bi-c/1.%20Investors/4.%20Legal%20Authorities/CA359.pdf>

Б.Б. Самарходжаев, А.Ф. Мансуров

Ўзбекистан Республикасында қамтамасыз ету шараларын қолдану

Сот қорғауының мағынасына сүйенсек, дау бойынша сот шешімі шыққаннан кейін экономикалық/шаруашылық процестің міндеті мұнымен аяқталмайды. Өз кезегінде, дауды шешу бұзылған құқықтар нақты орындалған және қалпына келтірілген жағдайда ғана тиімді болады, эйтпесе сот шешімі «нәтижесіз» болады. Осылайша, соңғы сот шешімін орындаудың нақты мүмкіндігін беру өзекті. Басқаша айтқанда, сот әктісі іс жүзінде орындалуы мүмкін борышкердің мүлктік және мүлктік емес активтері атқарушы билік үшін қолжетімді және нақты болуы керек. Сонымен, заманауи дамыған логистикалық инфрақұрылым мен көлік, банктік және коммуникациялық жүйелер, сондай-ақ экономикалық және азаматтық айналымның цифрлық мүмкіндіктері борышкерге даудың мәні бойынша сот талқылауы жүргізілетін кез келген юрисдикциядан өз активтерін шығаруға көптеген мүмкіндіктер береді. Активтерді елден тыс жерлерге шығарудың бұлтартпау тәсілдерінің бірі — сот шешімі. Өз кезегінде, даудың мәні бойынша түпкілікті сот шешімі осы сипатты бұзуға ден қоюдың жедел құралы бола алмайды. Өтініш беруші немесе несие беруші түпкілікті сот шешімін күтуге ғана емес, сонымен бірге талап қоюға да уақыты болмаған кезде осындай жағдайлар туындайды. Осылайша, құқық табиғаты бойынша шектеулі дауларда қорғаудың ең тиімді құралы — қамтамасыз ету шаралары.

Кілт сөздер: қамтамасыз ету шаралары, шетелдік қамтамасыз ету шаралары, қамтамасыз ету шараларын қолдану, шетелдік қамтамасыз ету шараларын тану және орындау, тиімді юрисдикция.

B.B. Samarkhojaev, A.F. Mansurov

Adoption of interim measures in the Republic of Uzbekistan

Based on the meaning of judicial protection, after a court decision on a dispute, the task of the business process does not end there. In turn, dispute resolution is truly effective only in the case of actual execution and restoration of violated rights; otherwise, a court decision will be a “dead letter”. Thus, it is relevant to give the actual possibility of execution of the final court decision. In other words, the property and non-property assets of the debtor must be accessible and real to the executive power, at the expense of which the judicial act can actually be executed. Thus, modernly developed logistics infrastructure and transport, banking and communication systems, as well as digital opportunities for economic and civil circulation provide many opportunities for the debtor to withdraw his assets from any jurisdiction where the trial on the merits of the dispute is taking place. One of the ways to prevent such transfer of assets outside the country is a court decision. In turn, the final court decision on the merits of the dispute cannot be a prompt means of responding to a violation of this nature. There are circumstances when the applicant or creditor not only does not have time to wait for a final court decision, but also to file a claim. Thus, the most effective means of protection in time-limited disputes by their legal nature are interim measures.

Keywords: interim measures, foreign interim measures, application of interim measures, recognition and enforcement of foreign interim measures, effective jurisdiction.

References

- 1 Yerpileva, N.Yu. (2004). Mezhdunarodnyi grazhdanskii protsess: osnovnye problemy sovremennogo razvitiia [International civil process: main problems of modern development]. *Advokat — Lawyer*, 2, 3, 77–79 [in Russian].
- 2 Pavlova, N.V. (2002). Predvaritelnye obespechitelnye mery: poniatie, mekhanizm realizatsii, osobennosti osushchestvleniia v ramkakh vzaimodeistviia sudebnykh protsessov [Preliminary interim measures, implementation mechanism, implementation features within the framework of interaction of judicial processes of states]. *Vestnik Vysshego arbitrazhnogo suda Rossiiskoi Federatsii — Bulletin of the Supreme Arbitration Court of the Russian Federation*, 1, 135–154 [in Russian].
- 3 Treushnikov, A.M. (2004). Stanovlenie instituta obespechitelnykh mer v arbitrazhnom protsesse [Formation of the institution of interim measures in the arbitration process]. *Zametki o sovremennom grazhdanskom i arbitrazhnom protsessualnom prave — Notes on modern civil and arbitration procedural law*. M.K. Treushnikov (Ed.). Moscow [in Russian].
- 4 Golmsten, A.Kh. (2004). Uchebnik russkogo grazhdanskogo sudoproizvodstva [Textbook of Russian civil proceedings]. Yu.A. Popova, M.K. Treushnikov (Eds.). Krasnodar: Izdatelstvo Krasnodarskogo gosudarstvennogo agrarnogo universiteta [in Russian].

- 5 Bayanov, S. (2014). Trebuetsia obosnovanie [Justification required]. *Ekonomika i zhizn–Yurist — Economics and Life–Lawyer*, 27, 10–16 [in Russian].
- 6 Bychkov, A.I. (2016). Aktualnye problemy sudebnogo razbiratelstva [Current problems of litigation]. Moscow: Infotropik Media [in Russian].
- 7 Shchukin, A.I. (2004). Nekotorye voprosy, vznikaiushchie pri primenenii arbitrazhnykh sudom obespechitelnykh mer [Some issues arising when an arbitration court applies interim measures]. *Vestnik Vysshego arbitrazhnogo suda Rossiiskoi Federatsii — Bulletin of the Supreme Arbitration Court of the Russian Federation*, 4, 132–142 [in Russian].
- 8 Rogozhin, N.A. (2007). Arbitrazhnyi protsess: kurs lektsii [Arbitration process: a course of lectures]. Moscow: Yustitsinform [in Russian].
- 9 Yusupov, T.B. (2006). Obespechenie iska v arbitrazhnom i grazhdanskom protsesse [Securing a claim in arbitration and civil proceedings]. Moscow: OAO «Izdatelskii Dom “Gorodets”» [in Russian].
- 10 Kodeks mezhdunarodnogo chastnogo prava (Kodeks Bustamante 1928 goda). Priniat v g. Gavane 20.02.1928 g. [Code of Private International Law (Bustamante Code of 1928)]. www.consultant.ru. Retrieved from <https://www.consultant.ru/cons/cgi/online.cgi?req=doc;base=INT;n=15151#jEiUJfT2qoiGAbk9> [in Russian].
- 11 (1993). Soglasenie stran SNG ot 20.03.1992 g. «O poriadke razresheniia sporov, sviazannykh s osushchestvleniem khoziaistvennoi deiatelnosti» [Agreement of the CIS countries dated March 20, 1992 “On the procedure for resolving disputes related to the implementation of economic activities”]. *Vedomosti Verkhovnogo soveta Respubliki Uzbekistan — Bulletin of the Supreme Council of the Republic of Uzbekistan*, 5. www.lex.uz. Retrieved from <https://www.lex.uz/docs/2654267> [in Russian].
- 12 Reglament Soveta ES No 2017/1001 ot 14 iyunia 2017 g. «O tovarnom znake Evropeiskogo soiuz» [Council Regulation EU N 2017/1001 dated June 14, 2017 “On the Trademark of the European Union”]. base.garant.ru. Retrieved from <https://base.garant.ru/71998502/> [in Russian].
- 13 Soglasenie o poriadke vzaimnogo ispolneniia reshenii arbitrazhnykh, khoziaistvennykh i ekonomicheskikh sudov na territoriiakh gosudarstv-uchastnikov Sodruzhestva ot 17 yanvaria 1997 g. [Agreement on the Procedure for Mutual Enforcement of Decisions of Arbitration, Commercial and Economic Courts in the Territories of the Commonwealth Member States dated January 17, 1997]. adilet.zan.kz. Retrieved from https://adilet.zan.kz/rus/docs/Z990000010_ [in Russian].
- 14 (1994). Soglaseniia po torgovym aspektam prav intellektualnoi sobstvennosti (TRIPS) [Agreements on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights (TRIPS)]. *VTO, Urugvayskii raund mnogostoronnikh torgovykh peregovorov, 1994 g., Guide to GATT. Law and Practice. Analytical index — WTO, Uruguay Round of Multilateral Trade Negotiations, Guide to GATT. Law and Practice. Analytical index. sumip.ru*. Retrieved from https://sumip.ru/wp-content/docs/trips_rus.pdf [in Russian].
- 15 The International Law Association (ILA). Report of the sixty-seventh Conference held at Helsinki from 12–17 August 1996. Committee on International Civil and Commercial Litigation, Second interim report on provisional and protective measures in international litigation. London: ILA, 1996. P. files.pca-cpa.org. Retrieved from <https://files.pca-cpa.org/pcadocs/bic/1.%20Investors/4.%20Legal%20Authorities/CA359.pdf>

Information about the authors

Samarkhojaev, Batir Bilyalovich — Doctor of juridical sciences, Head of the Administrative Law Department, the Supreme School of Judges under Supreme Judicial Council of the Republic of Uzbekistan, Tashkent, Uzbekistan;

Mansurov, Artem Furkatovich — PhD student, the Supreme School of Judges under Supreme Judicial Council of the Republic of Uzbekistan, Tashkent, Uzbekistan.

М.А. Бажина*, Е.П. Щекочихина

*Уральский государственный юридический университет имени В.Ф. Яковлева, Екатеринбург, Россия
(E-mail: mashsol@mail.ru)*

*ORCID ID: 0000-0002-8909-4618
Researcher ID AGX-6829-2022*

Правовые предпосылки применения смарт-контрактов

Термин «смарт-контракт» получил достаточно широкое распространение. Он используется не только в научной литературе, но и в нормативных актах, а также на практике при заключении договоров. Однако при этом не существует единого подхода к определению данного понятия. Целью исследования является выделение основных проблем, которые существуют в современных подходах к определению смарт-контрактов. Для достижения поставленной цели в статье рассмотрены основные взгляды в понимании термина «смарт-контракт». Рассуждая о том, что лежит в основе смарт-контракта, авторы изучили соотношение понятий «электронный документ» и «цифровой документ». В этой части статьи сделан вывод о том, что смарт-контракт предполагает применение цифрового документа, а не электронного, который в настоящее время получил определенный импульс развития. При проведении исследования применялись общенаучные (анализ, синтез, описание), частно-научные методы познания, а также междисциплинарный подход, в том числе межотраслевой. Кроме того, использовался экономический анализ права. Авторами представлен новый подход к рассмотрению сущностного содержания смарт-контрактов. В качестве основного вывода следует указать положение о том, что в основе смарт-контракта лежит типизация договорных условий. В этой связи выделяется возможная проблематика оформления договорных отношений в виде смарт-контрактов, а именно: необходимость разработки модельных условий различных договорных форм и их унификация, в том числе на международном уровне.

Ключевые слова: смарт-контракт, электронный документ, цифровой документ, документооборот, типовой договор, электронная подпись, электронный документооборот, блокчейн, цифровизация.

Введение

Современный уклад общественных отношений в разных сферах жизнедеятельности общества и государства в значительной степени отличается от того, который существовал ранее. Ускорение темпа жизни, предъявление требований со стороны государства и самих участников рынка к обеспечению прозрачности ведения хозяйственных операций стали своеобразным импульсом на пути к поиску новых технологических решений для удовлетворения запросов различных секторов экономики. Сегодня пока единственно возможным решением для соединения всех названных выше условий становятся развивающиеся с необыкновенной скоростью информационно-коммуникационные технологии. Результат их применения заметен в различных сферах, в том числе документального сопровождения хозяйственных операций субъектов предпринимательской деятельности. Так, в последнее время принято говорить о применении или необходимости использования в сфере предпринимательского документооборота смарт-контрактов [1; 232], существующих в рамках децентрализованной и распределенной архитектуры технологии блокчейн [2; 458]. Такое явление, как смарт-контракт, представляет собой новую, еще не полностью исследованную сферу, которая также не имеет сформировавшегося нормативно-правового базиса. При этом, в условиях гонки государств за лидирующие позиции на мировом рынке, получение экономического, политического, социального и военного превосходства над другими государствами, неотъемлемым является развитие правового регулирования применения технологических новшеств в конкретной деятельности. Учитывая то, что наука является своего рода инкубатором для многочисленных норм, получивших высокую оценку как правоведов, так и практикующих юристов, представляется своевременным в научных исследованиях определить те необходимые предпосылки, которые позволят расширить область применения смарт-контрактов и сделают его востребованным инструментом в хозяйственной деятельности.

* Автор-корреспондент. E-mail: mashsol@mail.ru

Для достижения этой цели в настоящей работе в качестве задач выделены следующие: изучение сущности смарт-контракта, выявление соотношения таких понятий, как «электронный документ» и «цифровой документ», проведение сравнения смарт-контракта с иными схожими явлениями в договорной сфере. Достижение названных задач представляется крайне важным, так как позволит выделить ту отличительную черту смарт-контрактов, которая предопределяет особенности их применения и, соответственно, позволяет сформировать необходимое правовое регулирование.

В связи с неоднозначностью самой природы смарт-контрактов в настоящее время отсутствует единый подход к их трактованию. Тем самым возникает некая «конкуренция» различных точек зрения, обозначение которых представляется важным для дальнейшего рассуждения на заявленную тему.

Во-первых, смарт-контракт рассматривается как договор в электронной форме, исполнение прав и обязательств по которому осуществляется путем совершения в автоматическом порядке цифровых транзакций в распределенном реестре цифровых транзакций в строго определенной им последовательности и при наступлении определенных им обстоятельств [3].

Во-вторых, смарт-контракт трактуется как техническое средство или некий программный код [4; 63, 5; 22].

В-третьих, смарт-контракт определяют в качестве алгоритмической, самоисполняющейся и самодействующей компьютерной программы [6; 36], которая отличается автоматическим исполнением при наступлении определенных условий, в том числе зависящих от информации вне блокчейна [7].

В-четвертых, смарт-контракт есть автоматизированное средство исполнения обязанностей по договору, который был заключен традиционным способом [8; 37]. Данный подход можно рассматривать в качестве отдельного еще одного подхода, который сформировался на основании абз. 2 ст. 309 ГК РФ, в которой речь идет об автоматизированном исполнении, не требующем дополнительного волеизъявления сторон. Содержание данной нормы не описывает саму сущность смарт-контракта, заключающуюся в децентрализованном и распределенном характере размещения информации. Однако содержание данной нормы в большей степени касается вопроса об исполнении обязательства, заключенного посредством смарт-контракта. При этом смарт-контракт как документ, фиксирующий права и обязанности сторон, в действующем законодательстве не обозначен.

В-пятых, смарт-контракт рассматривается как гражданско-правовой договор, который обладает специфическими чертами.

Приведенные точки зрения свидетельствуют о том, что ученые-правоведы используют различные критерии при исследовании сущности смарт-контракта.

Методы и материалы

Исследование построено на использовании в совокупности различных методов, приемов и способов: общенаучные методы исследования (синтез, системный анализ и аналогия), а также специальные научные методы (технико-юридический анализ, формально-юридический, логический). Особое внимание в работе следует отвести методу анализа, который активно использовался при исследовании точек зрения ученых и положений, содержащихся в нормативных правовых актах. Кроме того, значимым является сочетание применения методов анализа и синтеза, что обусловило получение нового, ранее не существовавшего знания о понимании сущности смарт-контракта. Сделанные выводы были бы не в полной мере объективными и полными без учета результатов применения экономического анализа права, которому следует уделять особое внимание в связи с внедрением информационно-коммуникационных технологий в экономическую деятельность различных субъектов.

Результаты

В рамках исследования смарт-контрактов авторы сформулировали основные правовые предпосылки применения смарт-контрактов, которые сводятся к следующему. Несмотря на разнообразие подходов к трактованию понятия «смарт-контракт», общим для всех является указание на такой признак, как автоматизация. Реализация этого признака в рамках документооборота возможна только тогда, когда оформление действий сторон будет подтверждаться документами, составленными в цифровой форме («цифровой документ»), пригодной для самостоятельного восприятия («чтения») электронными вычислительными машинами. Разработка такого цифрового документа должна основываться на разработке типовых условий для конкретной конструкции договора.

Исходя из цели и задач, исследование было разделено на несколько частей.

Прежде всего, авторы обратились к обсуждению понятия «смарт-контракт» как в научной литературе, так и в нормативном правовом регулировании. Несмотря на то, что в ГК РФ не содержится самого понятия «смарт-контракт», оно находит свое отражение в нормативных правовых актах, а также в юридических документах. Так, в Основных направлениях развития финансового рынка Российской Федерации на 2024 г. и период 2025 и 2026 гг., разработанных Банком России [9; 62], смарт-контракт, или «умный контракт», определяется как цифровой контракт, предусматривающий автоматизацию исполнения сделок и платежей, контроля и учета юридически значимых действий и событий. В Концепции цифрового рубля, подготовленной Банком России*, смарт-контракт понимается как сделка, исполняемая автоматически при наступлении заранее определенных сторонами условий.

Исходя из сути технологии распределенного реестра, на основе которого и возникает смарт-контракт, думается, что следует говорить не только об автоматизации каких-либо действий (например, автоматический перевод денежных средств при соответствии формуле смарт-контракта «если ..., то ...»), но и об автоматизации оформления договора, то есть автоматизации документооборота, который является основой для возникновения, изменения и прекращения прав и обязанностей сторон. Такой подход обусловлен экономическими соображениями. Увеличение количества документов при заключении различных сделок (например, при перевозке грузов) свидетельствует о повышении временной и финансовой нагрузки на субъекты предпринимательской деятельности при оформлении документов. Для преодоления указанной сложности, а также для рационализации документооборота, повышения его прозрачности требуется его автоматизация, что и является одной из задач при применении смарт-контрактов.

Обсуждение

Рассмотрев основные подходы к трактованию понятия «смарт-контракт», авторы выделили общий для большинства исследований признак, который так или иначе освещается, а именно: автоматизация. Для развития этой идеи в данном исследовании сделана попытка определить, когда такая автоматизация может иметь место. В этой связи, опираясь на ряд положений, изложенных в работах ученых-правоведов [10; 35, 37], авторы приходят к выводу о том, что автоматизация для смарт-контрактов возможна только на основании применения цифрового документа. Важным представляется отметить то, что понимание содержания такого документа ЭВМ не должно отличаться от того смысла, какой был заложен сторонами, составившими данный документ. Современные виды документов, которые в настоящее время используются в документообороте — бумажном (бумажный документ) или электронном (электронный документ) видах, не могут рассматриваться в качестве такового. Решением в данном случае будет являться цифровой документ. На сегодняшний день понятие «цифровой документ» используется достаточно редко и в большинстве случаев употребляется как синоним понятию «электронный документ». Однако это разные по своему содержанию понятия.

В этой связи авторы обращаются к обсуждению вопроса о соотношении содержания указанных выше понятий. Понятие «электронный документ» содержится в п. 11.1 ст. 2 ФЗ от 27 июля 2006 г. № 149-ФЗ «Об информации, информационных технологиях и о защите информации», в соответствии с которым он определяется как документированная информация, которая имеет электронную форму и, следовательно, может восприниматься человеком с использованием ЭВМ, а также для передачи по информационно-телекоммуникационным сетям или обработки в информационных системах. Схожее определение дано в ГОСТ Р 7.0.8–2013. Национальный стандарт РФ. Система стандартов по информации, библиотечному и издательскому делу. Делопроизводство и архивное дело. Термины и определения, утвержденном Приказом Росстандарта от 17 октября 2013 г. № 1185-ст. Исходя из представленных дефиниций, электронный документ может создаваться и восприниматься человеком посредством электронно-вычислительной техники без каких-либо специальных знаний в сфере информационных технологий.

Определение понятия «цифровой документ» применительно к форме представления данных содержится в Словаре, составленном в рамках Международного проекта по исследованию цифровых документов, и признается как цифровой компонент или группа цифровых компонентов, представляющая собой запись, осуществленную посредством цифрового кодирования — с использованием дискретных числовых значений (таких как двоичное значение 0 и 1), а не непрерывного спектра значений (таких как те, которые генерируются аналоговой системой) [11].

* Текст документа приведен в соответствии с публикацией на сайте <http://www.cbr.ru/> по состоянию на 08.04.2021 г..

В Международном стандарте ISO 14641 «Управление электронными документами. Разработка и эксплуатация информационной системы для обеспечения сохранности электронных документов» указывается, что цифровой документ («digital document») — это цифровое представление контента, который хранится и управляется в электронном виде. Документ может быть изначально создан в цифровом формате или преобразован из аналогового документа в цифровой формат (то есть оцифрован). При этом цифровой формат документа следует трактовать как кодирование цифрового объекта, определяющее синтаксические и семантические правила отображения из информационной модели в байтовый поток и обратного отображения из этого байтового потока обратно в исходную информационную модель.

Приведенные определения свидетельствуют о том, что электронный документ и цифровой документ имеют существенные различия, которые определяют весь алгоритм работы с такого рода документами. Несмотря на то, что электронный документ изначально создается в электронной форме без предварительного документирования на бумажном носителе, он предназначен для восприятия человеком и его обработки непосредственно человеком (например, юристом в процессе работы). В свою очередь, цифровой документ направлен на исключение участия человека в работе с ним. Он изначально предназначен для восприятия и его обработки самой ЭВМ.

Тем самым для функционирования смарт-контрактов необходим не просто юридический значимый документ, который равнозначен документу на бумажном носителе, но существующий в электронной форме и подписанный квалифицированной электронной подписью (ст. 6 ФЗ от 6 апреля 2011 г. № 63–ФЗ «Об электронной подписи»), а документ, воспринимаемый ЭВМ, который можно использовать в рамках применения технологии Интернет вещей.

Исходя из изложенного выше и сути самих смарт-контрактов, только цифровой документ может полностью соответствовать тем технологическим требованиям, которые подразумевает под собой смарт-контракт.

Основной проблемой в этой связи является то, что создание цифрового документа представляется крайне сложным для сложившейся казуистичной системы построения договоров. Кроме того, квалификация существующих юристов не соответствует тем требованиям, которые предъявляются системой применения смарт-контрактов. Лица, способные работать с цифровым юридическим документом, должны не только владеть юридическими знаниями, но и иметь соответствующее образование в сфере информационных технологий. Однако в настоящее время такого рода специалисты — это большая редкость и, скорее, исключение из правил юридического рынка.

Объективно существующая для юристов проблема понимания языка программирования, на котором составляются смарт-контракты, решается путем привлечения к их составлению, помимо юристов, также и программистов, владеющих языками программирования, позволяющими создавать смарт-контракты с использованием технологии блокчейн. В настоящее время при написании смарт-контрактов с токенами применяется несколько языков программирования, наиболее востребованным из которых специалисты называют язык *Solidity*. Программисты объясняют его выбор наличием доступных для работы библиотек и документации [12], позволяющих создавать новые смарт-контракты с токенами, используя существующие наработки. Тем самым можно говорить о том, что конструирование документов используется типизация условий. Смарт-контракты с токенами нельзя в полном смысле отнести к юридическим контрактам. Проблема для написания последних в форме цифровых документов заключается в неоднозначности юридических формулировок и невозможности заранее определить в смарт-контракте все риски, которые могут повлиять на его исполнение в будущем. Законодательство на данный момент никак не разрешает эти вопросы. В России, как и в других странах, нет правовых основ применения смарт-контрактов. Существующая неопределенность в понимании смарт-контрактов как со стороны государств, так и юридического сообщества в условиях цифровизации экономики заставляет искать пути решения данной проблемы при отсутствии законодательного регулирования. Одним из возможных вариантов ее решения может стать разработка смарт-контрактов по отдельным договорным конструкциям в виде программ для ЭВМ, открытых для свободного доступа. Для их применения необходимо будет только установить необходимую программу, оплатив разработчикам право на ее использование. Такой подход потребует проведения исследований по стандартизации договорных условий смарт-контрактов и создания правил их использования. В связи с тем, что смарт-контракты пишутся в виде программ для ЭВМ, определенные трудности объективно будут существовать при переводе условий отдельных типов договорных конструкций на язык программирования и обратно. Скорее всего, для этого будет необходима помощь экспертов, об-

ладающих специальными знаниями и квалификацией. Учитывая особенности регулирования отдельных типов договорных конструкций, такая работа потребует тщательной проработки формулировок модельных договорных условий и определения соответствия их содержания, пригодного для восприятия человеком, содержанию, воспринимаемым ЭВМ. Особой проблемой станет унификация смарт-контрактов и принятие единых правил их применения не только в национальном, но и в международном масштабе. Вместе с тем следует отметить, что сама по себе работа по типизации договорных условий не является чем-то новым для юридического сообщества. В юридической науке и практике существуют подходы к пониманию правовых основ для использования модельных договорных конструкций [13; 61–69, 14; 224–244]. Разработанные типовые формы документов в бумажном и в электронном виде широко применяются как на уровне национальных правовых систем, так и в международном масштабе. Причем это касается не только самих договоров, содержащих согласованные сторонами условия, но и различных документов, фиксирующих исполнение договорных обязательств.

Цифровизация экономики придала особое значение проблеме использования типовых документов при оформлении договорных отношений в предпринимательской деятельности. Были повышены законодательные требования к соблюдению формы сделок, без которых документ, содержащий условия сделки, не приобретает юридической силы. Так, Федеральный закон № 402-ФЗ от 6 декабря 2011 г. «О бухгалтерском учете» (ст. 9) обязал юридические лица документировать факты хозяйственной жизни юридических лиц путем составления первичных учетных документов с соблюдением требований по их содержанию. Согласно закону, первичные учетные документы могут составляться как на бумажном носителе, так и в виде электронного документа. Следует отметить, что Закон о бухучете не использует понятие «цифровой документ», однако не содержит запрет на использование документов в цифровой форме, что напрямую касается смарт-контрактов. Скорее всего, это связано с отсутствием практики применения смарт-контрактов в предпринимательской деятельности. Вместе с тем, применение информационных технологий поставит вопрос об их использовании, возможно, уже в недалеком будущем. Определенную роль в продвижении цифровизации отношений уже сыграло использование Закона об электронной подписи на электронных документах. Применение электронных подписей (ЭП) связано с идентификацией лица, подписавшего документ, и приданием юридической силы таким документам. Как известно, усиленная ЭП идентифицирует подписанта с помощью использования криптографических средств. Она также защищает документ от изменений, что является также одним из преимуществ применения технологии блокчейн при составлении смарт-контрактов. Выбор того или иного вида подписи на электронном документе зависит от требований законодательства, или, если таких требований нет, то от соглашения сторон. Применительно к цифровым документам будет возможно использование только усиленной подписи, учитывая криптографический характер записей в системах распределенного реестра. В этой связи не будет проблемы в достижении соглашения сторон об использовании того или иного вида подписи, но останется проблема необходимости достижения соглашения между сторонами смарт-контракта об использовании проформ смарт-контрактов. В том случае, если стороны смарт-контракта будут согласны на использование конкретной проформы, им останется только внести в нее свои реквизиты. Если одна из сторон или обе стороны захотят внести в условия смарт-контракта дополнения, не меняющие существенно его условия, это также не будет считаться отказом от использования конкретной проформы контракта. Однако может возникнуть спор между сторонами об использовании той или иной проформы, поскольку каждая из сторон может предложить использовать свою проформу. В этой ситуации смарт-контракт не будет считаться заключенным до тех пор, пока между сторонами не будет достигнуто соответствующее соглашение. Проблема выбора проформы смарт-контракта вызывает необходимость достижения между сторонами соглашения об использовании той или иной программы со смарт-контрактом в процессе цифрового взаимодействия. Такого рода соглашения применительно к электронным документам уже сейчас широко распространены на практике в связи с переходом на электронный документооборот. Цифровой документооборот вызовет необходимость определения всего комплекса документов, обеспечивающих исполнение смарт-контрактов. Соглашение не потребуется в том случае, если документооборот по смарт-контракту будет определен нормативно, что будет обязывать стороны к его применению. Сейчас такие форматы электронного взаимодействия используются, например, на транспорте. Так, в п. 1 ст. 8 ФЗ от 8 ноября 2007 г. № 259-ФЗ «Устав автомобильного транспорта и городского наземного электрического транспорта» установлено, что форма транспортной накладной и формат электронной транспортной накладной определяются нормативно. Существенную роль в определении типовых форм играет налоговое законодательство. Скорее всего, типизация отношений

в условиях цифровой экономики сократит возможность вариативности поведения участников экономических отношений, но абсолютизировать этот процесс нельзя, поскольку он затрагивает основополагающую проблему свободы воли сторон договора.

Выводы

Представленное исследование является лишь началом в сфере развития основной концепции данной статьи. Авторы, используя значительные наработки предшественников в сфере исследования смарт-контрактов, подчеркивают ключевой признак смарт-контракта, как автоматизированность. Однако предпосылкой такой автоматизированности может быть только создание типизированных условий договора, нашедших свое воплощение исключительно в цифровом документе как единственной на сегодняшний день форме документа, воспринимаемом ЭВМ без участия человека. Такой подход может послужить развитием теории цифрового документооборота и стать основой для разработки правового регулирования применения цифрового документа и реализации цифрового документооборота в целом.

Список литературы

- 1 Цифровое право в банковской деятельности: сравнительно-правовой аспект / отв. ред. д-р юрид. наук, проф. Л.Г. Ефимова. — М.: Проспект, 2021. — 417 с.
- 2 Исполнение и прекращение обязательства: Комментарий к статьям 307–328 и 407–419 Гражданского кодекса Российской Федерации / О.А. Батищев, А.А. Громов, А.Г. Карапетов и др.; отв. ред. А.Г. Карапетов. — М.: М–Логос, 2022. — 1496 с.
- 3 Проект Федерального закона «О цифровых финансовых активах», подготовленный Минфином России 16.02.2018 г. на проект Федерального закона «О цифровых финансовых активах» (ID проекта 02/04/01-18/00077904, подготовлен Минфином России 16.02.2018 г.) // СПС «КонсультантПлюс». // www.regulation.gov.ru
- 4 Федоров Д.В. Токены, криптовалюта и смарт-контракт в отечественных законопроектах с позиции иностранного опыта / Д.В. Федоров // Вестн. гражданского права. — 2018. — № 2. — С. 30–74.
- 5 Ефимова Л.Г. Правовая природа смарт-контракта / Л.Г. Ефимова, О.Б. Сизимова // Банковское право. — 2019. — № 1. — С. 21–28.
- 6 Правовое регулирование электронной коммерции: учеб. пос. / С.Ю. Филиппова, Ю.С. Харитоновна, Н.В. Щербак. — М.: Юстицинформ, 2024. — 340 с.
- 7 Юрасов М.Ю. Смарт-контракт и перспективы его правового регулирования в эпоху технологии блокчейн / М.Ю. Юрасов, Д.А. Поздняков. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://zakon.ru/blog/2017/10/9/smart-kontrakt_i_perspektivy_ego_pravovogo_regulirovaniya_v_epohu_tehnologii_blokchejn?ysclid=lshe0tmil8930946586 (Дата обращения: 31.01.2024).
- 8 Савельев А.И. Договорное право 2.0: «Умные контракты как начало конца классического договорного права / А.И. Савельев // Вестн. гражданского права. — 2016. — № 3. — С. 42–48. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.consultant.ru/cons/cgi/online.cgi?req=doc&base=CJI&n=97997#ZLWEr8UmqrLs7lPm>
- 9 Лаптев В.А. Цифровое правосудие. Цифровой документ: моногр. / В.А. Лаптев, Н.И. Соловяненко. — М.: Проспект, 2023. — 248 с.
- 10 Вестник Банка России. — 2024. — № 5. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: URL:<https://www.cbr.ru> (Дата обращения 31.01.2024).
- 11 Концепция правового регулирования отношений, осложненных использованием смарт-контрактов: моногр. / под общ. ред. А.А. Волоса. — М.: Проспект, 2022. — 232 с.
- 12 Introduction to Smart Contracts. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://ethereum.org/ru/developers/docs/smart-contracts/> (date of application 31.01.2024).
- 13 Брагинский М.И. Договорное право: Общие положения / М.И. Брагинский, В.В. Витрянский. — М.: Статут, 1997. — 682 с.
- 14 Вилкова Н.Г. Договорное право в международном обороте / Н.Г. Вилкова. — М.: Статут, 2004. — 511 с.

М.А. Бажина, Е.П. Щекочихина

Смарт келісім-шарттарды қолданудың құқықтық салдарлары

«Смарт келісім-шарт» термині өте кең таралған. Ол тек ғылыми әдебиеттерде ғана емес, нормативтік-құқықтық актілерде де, сондай-ақ шарттарды жасау кезінде тәжірибеде де қолданылады. Алайда, бұл ұғымды анықтауда бірыңғай көзқарас жоқ. Зерттеудің мақсаты — смарт келісім-шарттарды анықтайтын заманауи пікірлерде кездесетін негізгі мәселелерді бөліп көрсету. Осы мақсатқа жету үшін мақалада «смарт келісім-шарт» терминін түсіндіретін негізгі көзқарастар талданған. Смарт келісім-шарттың негізінде не жатқанын талқылай отырып, авторлар «электрондық құжат» пен «цифрлық құжат» ұғымдарының арақатынасын зерттеген. Мақаланың осы бөлігінде смарт келісім-шарт қазіргі уақытта белгілі бір даму қарқынын алған электронды құжатты емес, цифрлық құжатты қолдануды көздейді деген қорытынды жасалды. Әдісі: Зерттеу жүргізу кезінде жалпы ғылыми (талдау, синтез, сипаттама), жеке ғылыми таным әдістері, сондай-ақ пәнаралық тәсіл, оның ішінде салааралық тәсіл қолданылды. Сонымен қатар, құқықтық-экономикалық талдау тәсілі пайдаланылды. Нәтижесі: мақалада смарт келісім-шарттардың мәндік мазмұнын қарастырудың жаңа тәсілі ұсынылған. Негізгі қорытынды смарт-келісімшарттың шарттық талаптарды типтендіруге негізделгені туралы ереже болуы керек. Осыған байланысты шарттық қатынастарды смарт келісім-шарттар түрінде рәсімдеудің ықтимал мәселелері анықталған, атап айтқанда, әртүрлі шарттық нысандардың, соның ішінде халықаралық деңгейде, модельдік талаптарын әзірлеу қажеттілігі және оларды біріздендіру.

Кілт сөздер: смарт келісім-шарт, электрондық құжат, цифрлық құжат, құжат айналымы, типтік шарт, электрондық қолтаңба, электрондық құжат айналымы, блокчейн, цифрландыру.

М.А. Bazhina, E.P. Shchekochikhina

Legal Prerequisites for the Use of Smart Contracts

The term “smart contract” has become quite widespread. It is used not only in scientific literature, but also in normative acts and in practice when concluding contracts. However, there is no single approach to the definition of this concept. The purpose of the study is to highlight the main problems that exist in modern approaches to the definition of smart contracts. To achieve this goal, the article considers the main approaches to the interpretation of the term “smart contract”. This part of the article concludes that a smart contract involves the use of a digital document rather than an electronic document, which has now gained some momentum of development. Discussing what lies at the heart of a smart contract, the authors consider the correlation between the concepts of “electronic document” and “digital document”. Methods: in conducting the research the general scientific (analysis, synthesis, description), as well as interdisciplinary approach) and private-scientific methods of cognition, including the interdisciplinary one, and economic analyze of law were used. Results: the article presents a new approach to the consideration of the essential content of smart contracts. As the main conclusion it is necessary to point out the position that the smart-contract is based on the typification of contractual terms. In this connection the possible problems of registration of contractual relations in the form of smart-contracts are highlighted, namely: the need to develop model conditions of various contractual forms and their unification at the international level.

Keywords: smart contract, electronic document, digital document, document flow, standard contract, electronic signature, electronic document flow, blockchain, digitalisation.

References

- 1 Efimova, L.G. (Ed.). (2021). *Tsifrovoye pravo v bankovskoi deiatelnosti: sravnitelno-pravovoi aspekt* [Digital law in banking: a comparative legal aspect]. Moscow: Prospekt [in Russian].
- 2 Batishchev, O.A., Gromov, A.A., & Karapetov, A.G. (2022). *Ispolnenie i prekrashchenie obiazatelstva: Kommentarii k statiam 307–328 i 407–419 Grazhdanskogo kodeksa Rossiiskoi Federatsii* [Fulfillment and termination of obligations: Commentary on Articles 307–328 and 407–419 of the Civil Code of the Russian Federation]. A.G. Karapetov (Ed.). Moscow: M-Logos [in Russian].
- 3 Proekt Federalnogo zakona «O tsifrovyykh finansovykh aktivakh», podgotovlennyy Minfinom Rossii 16.02.2018 goda na proekt Federalnogo zakona «O tsifrovyykh finansovykh aktivakh» (ID proekta 02/04/01-18/00077904, podgotovlen Minfinom Rossii 16.02.2018 g.) [The draft of Federal Law “On Digital Financial Assets” prepared by the Ministry of Finance of the Russian Federation on 16.02.2018 for the draft of Federal Law “On Digital Financial Assets” (Project ID 02/04/01-18/00077904, prepared by the Ministry of Finance of the Russian Federation on 16.02.2018)]. *Spravochnaia pravovaia sistema «KonsultantPlus» — «Consultant Plus» legal reference system* [in Russian].
- 4 Fedorov, D.V. (2018). *Tokeny, kriptovalyuta i smart-kontrakt v otechestvennykh zakonoproektakh s pozitsii inostrannogo opyta* [Tokens, cryptocurrency and smart contract in domestic bills from the perspective of foreign experience]. *Vestnik grazhdanskogo prava — Bulletin of Civil Law*, 2, 30–74 [in Russian].

- 5 Efimova, L.G., & Sizemova, O.B. (2019). Pravovaia priroda smart-kontrakta [The legal nature of a smart contract]. *Bankovskoe pravo — Banking law*, 1, 21–28 [in Russian].
- 6 Filippova, S.Y., Kharitonova, Y.S., & Shcherbak, N.V. (2024). Pravovoe regulirovanie elektronnoi kommertsii: uchebnoe posobie [Legal regulation of e-commerce: a textbook]. Moscow: Yustitsinform [in Russian].
- 7 Yurasov, M.Yu., & Pozdnyakov, D.A. Smart-kontrakt i perspektivy ego pravovogo regulirovaniia v epokhu tekhnologii blokchein [Smart contract and prospects for its legal regulation in the era of blockchain technology]. *zakon.ru*. Retrieved from https://zakon.ru/blog/2017/10/9/smart-kontrakt_i_perspektivy_ego_pravovogo_regulirovaniya_v_epokhu_tekhnologii_blokchein?ysclid=1shje0tmil8930946586 [in Russian].
- 8 Saveliev, A.I. (2016). Dogovornoe pravo 2.0: Umnye kontrakty kak nachalo kontsa klassicheskogo dogovornogo prava [Agreement Law 2.0: “Smart contractions as the basis of the classical agreement law]. *Vestnik grazhdanskogo prava — Bulletin of Civil Law*, 3, 42–48. [www.consultant.ru](http://www.consultant.ru/cons/cgi/online.cgi?req=doc&base=CJI&n=97997#ZLWEr8UmqrLs7lPm). Retrieved from <https://www.consultant.ru/cons/cgi/online.cgi?req=doc&base=CJI&n=97997#ZLWEr8UmqrLs7lPm> [in Russian].
- 9 Laptsev, V.A., & Solovyanenko, N.I. (2023). Tsifrovoe pravosudie. Tsifrovoi dokument: monografiia [Digital justice. Digital document: monograph]. Moscow: Prospekt [in Russian].
- 10 (2024). Vestnik Banka Rossii [Bulletin of the Bank of Russia]. *yandex.ru*. Retrieved from <https://2479/yandex.ru/> [in Russian].
- 11 Volos, A.A. (Ed.). (2022). Kontseptsiiia pravovogo regulirovaniia otnoshenii, oslozhnennykh ispolzovaniem smart-kontraktov: monografiia [The concept of legal regulation of relations complicated by the use of smart contracts: monograph]. Moscow: Prospekt [in Russian].
- 12 Introduction to Smart Contracts. *ethereum.org*. Retrieved from <https://ethereum.org/ru/developers/docs/smart-contracts/> (дата обращения 31.01.2024).
- 13 Braginsky, M.I., & Vitryansky, V.V. (1997). Dogovornoe pravo: Obshchie polozheniia [Contract law: General provisions]. Moscow: Statut [in Russian].
- 14 Vilkova, N.G. (2004). Dogovornoe pravo v mezhdunarodnom oborote [Contract law in international circulation]. Moscow: Statut [in Russian].

Information about the authors

Bazhina, Maria Anatolyevna — Doctor of juridical science, Associated Professor of Business Law Department, Ural State Law University named after V.F. Yakovlev, Yekaterinburg, Russia;

Shchekochikhina, Elena Petrovna — Candidate of juridical science, Associated Professor of Business Law Department, Ural State Law University named after V.F. Yakovlev, Yekaterinburg, Russia; e-mail: helena271@yandex.ru.

А.М. Нурмагамбетов^{1*}, С.Б. Нурмагамбетова²

¹Конституционный суд Республики Казахстан, Астана, Казахстан;

²Международный университет «Астана», Астана, Казахстан
(E-mail: amanzhol_nur@mail.ru)

ORCID ID: 0000-0002-8909-4618

Researcher ID AGX-6829-2022

Конституционализм и судебный конституционализм в Республике Казахстан: истоки и современность

В статье приведен историко-правовой анализ вопросов зарождения и становления института конституционализма в Республике Казахстан, соотношения конституционализма и судебного конституционализма, роли института конституционализма в правовом регулировании общественных отношений. Авторами поэтапно рассмотрен советский опыт развития конституционализма, проведен сравнительный анализ конституционных норм советского периода на предмет выявления сходства и различия с современной идеей конституционализма. Несмотря на то, что в СССР Конституция обладала высшей юридической силой, не представляется возможным говорить о наличии конституционализма в республиках СССР, поскольку основными ценностями конституционализма являются права и свободы человека в условиях разумного государственного невмешательства. На основании исследования множества мнений зарубежных и отечественных исследователей относительно понятия конституционализма авторы пришли к следующим выводам, изложенным в настоящей статье. Следует различать понятия «конституция» и «конституционализм». Последнее является более широким понятием и подразумевает собой формирование концепции конституции, обеспечение взаимосвязи конституции и правоприменительных процессов. Понятие судебного конституционализма является производным от понятия «конституционализм» и представляет собой совокупность решений органа конституционного контроля по вопросам, как правило, касающихся соответствия тех или иных законодательных норм положениям Конституции. Особую роль в развитии судебного конституционализма в Республике Казахстан играет Конституционный суд Республики Казахстан, деятельность которого не ограничивается обеспечением защиты основ конституционного строя, прав и свобод человека и гражданина.

Ключевые слова: конституционализм, судебный конституционализм, конституция, конституционный суд, орган конституционного контроля, Верховный Суд, концепция, судебная власть.

Введение

Дефиниция «конституционализм», исходящая из родового термина «конституция», берет свое начало со времен принятия Конституции США 1787 года, когда её разработчики указывали на верховенство конституции над законами и иными правовыми актами [1; 370]. Лауреат Нобелевской премии Ф. Хайек писал, что «когда Монтескье и отцы американской конституции, основываясь на опыте Англии, сформулировали концепцию ограничивающей конституции, то они тем самым установили модель, которой с тех пор следует либеральный конституционализм» [2; 20].

Советский исследователь государственного права буржуазных государств А.А. Мишин отмечал, что эта эпоха характеризуется возникновением особого вида правления, ограниченного рамками конституционных норм, что в последующем легло в основу формирования и институционализации концепции конституционализма. Автор справедливо указывал на историческую прогрессивность идей конституционализма в качестве неотъемлемого элемента как самого буржуазного государства, так и буржуазных демократических ценностей [3; 67].

По мнению И.А. Алебастровой, к числу классических принципов конституционализма, легших в основу фундамента первых конституций, относятся такие основополагающие правовые принципы, как признание и охрана частной собственности, неотчуждаемость прав человека, верховенство законности и права, государственный суверенитет, разделение властей на ветви, народный суверенитет и представительное правление; светский характер государства. Указанные выше правовые конституционные принципы не теряют актуальности и в современной законотворческой и правоприменитель-

* Автор-корреспондент. E-mail: amanzhol_nur@mail.ru

ной практике, поскольку являются ориентирами для большинства действующих конституций в качестве руководящих идей [4; 67]. В их числе и действующая Конституция Республики Казахстан.

Методы и материалы

Исследование вопросов развития и становления института конституционализма, судебного конституционализма в Республике Казахстан обусловило применение авторами общенаучных и частно-правовых методов познания, в том числе сравнительно-правового анализа, формально-юридического метода и т.п.

Обсуждение

При советской власти концепция конституционализма, в частности, приоритет права над государством, разделение государственных властей на ветви, возможность формирования правового государства и многие другие демократические ценности априори не признавались, несмотря на то, что, начиная с 1918 года, советская власть неоднократно принимала конституции. Основу политико-правового обоснования законов того времени составляла марксистско-ленинская теория о единстве государственной системы, обеспечивающей полновластие трудящихся. Главной составляющей народного представительства стали Советы, совмещавшие в себе законодательную, исполнительную власть в одном лице, что на практике и реализовывалось. Одновременно данный государственный орган осуществлял и контрольную функцию. Вместе с тем, опыт применения советских основных законов наглядно показывает, что само по себе наличие конституции не означало, что страна в целом являлась полноценно конституционной и имеет место конституционализм.

Как полагает казахстанский правовед С.Ф. Ударцев, «Конституция может быть реальной (в некоторых случаях краткосрочно) или фиктивной в существенных ее чертах, простой декорацией, прикрывающей красивыми формулировками некрасивую действительность, например, тоталитарный режим [5; 50]. Из истории известно, что в 1937 г. на Чрезвычайном X съезде Советов республики была принята Конституция Казахской Советской Социалистической Республики. По своей исторической значимости первый Основной Закон Казахстана был судьбоносным, так как в нем были закреплены следующие положения: Казахская ССР, являясь союзной республикой, осуществляет государственную власть самостоятельно, сохраняя свои суверенные права; сохраняет за собой право свободного выхода из Союза Советских Социалистических Республик; территория Казахской ССР не может быть изменена без согласия Казахской ССР и другие. Безусловно, в то время эти нормы были нереальными в исполнении и фактически носили формально-юридический характер. Впоследствии названные выше ключевые нормы первой Конституции перешли в Конституцию Казахской ССР 1978 г., обеспечившие в последующем политико-правовую основу обретения Казахстаном независимости. В Конституции 1937 г. также были закреплены положения: о равноправии граждан Казахской ССР, независимо от их национальности и рас, во всех областях жизни и это является непреложным законом; гражданам Казахской ССР обеспечивается неприкосновенность личности. Никто не может быть подвергнут аресту, иначе как по постановлению или санкции прокурора и др. Однако именно на 1937 г. приходится пик массовых политических репрессий, когда сотни тысяч граждан республики, нередко по решению неконституционных органов («особых совещаний», «двоек», «троек»), были расстреляны, сосланы в отдаленные места или отправлены в тюремные заключения. То есть при наличии конституции и конституционно-правовых институтов массовые политические репрессии свидетельствовали об отсутствии конституционализма как такового. Вместе с тем, несмотря на это, отдельные советские правоведы определяли социалистический конституционализм как систему конституционно-правовых отношений, выступающих формой существования господствующих экономических, политических и идеологических отношений, определяющих сущность и основные черты советского общества в целом и воплощающих полновластие народа [6; 196].

Однако данная концепция социалистического конституционализма, основанная на классовом и идеологическом характере общественных отношений, широкого признания в Советском Союзе не нашла.

В историческом аспекте термин «конституционализм» в научный и практический оборот в постсоветских государствах введен сравнительно недавно. Безусловно, это было предопределено, прежде всего, переходом этих стран к рыночной экономике, провозглашением верховенства права и формированием демократических институтов государственной власти.

Вместе с тем, диапазон понимания сущности названного выше термина весьма обширен и на сегодняшний день на постсоветском пространстве учеными-правоведами не разработана общая концепция сущности конституционализма.

В частности, С.А. Авакьян полагает, что конституционализм характеризуется следующими основными моментами: конституционные идеи, наличие соответствующего нормативно-правового фундамента, политический режим, адекватный конституции, система защиты конституционного строя и конституции [7; 229]. И.А. Кравец исходит из следующих позиций, что «конституционализм», будучи правовой категорией, имеет свои национальные особенности, предстает в различных исторических формах, сменяющихся с развитием общества, и осмысление конституционализма должно идти через функции конституции [8; 66, 67]. О.Е. Кутафин пишет, что наличие в государстве конституции, даже соответствующей по своему содержанию требованиям конституционализма, не означает, что такое государство является воплощением идей конституционализма. Конституционализм, подобно самой конституции, может быть как реальным, так и фиктивным, то есть мнимым. Фиктивен конституционализм, когда конституция, построенная на его идеях, и действительность расходятся. Не фиктивен конституционализм, когда они сходятся [9; 47].

В Казахстане также уделяется внимание изучению идеи конституционализма, определению его сущности, политико-правового предназначения в формировании «демократического, светского, правового и социального государства, высшими ценностями которого являются человек, его жизнь, права и свободы» (п. 1 ст. 1 Конституции). Так, И.И. Рогов и В.А. Малиновский, исследуя институт конституционализма, пришли к важному выводу о том, что «ключевым фактором для конституционализма является разработка и принятие правовой и легитимной конституции с последующим обеспечением ее эффективности, в первую очередь — соблюдение баланса между конституцией юридической (буквой и духом Основного Закона) и конституцией фактической (реальной жизнью)» [10; 15].

По мнению К.К. Айтхожина, конституционализм определяется как сложное политико-правовое явление, которое включает в свой состав конституционные идеи, саму Конституцию, систему защиты конституционного строя и самого Основного Закона. Соединяя в Конституции нравственную и юридическую составляющую регулирования общественных отношений, конституционализм проявляет себя как элемент социально-политической системы государства. К примеру, такие принципы, как верховенство закона и его нравственно-правовая природа, соотношение объективного и субъективного права, взаимные обязательства государства и личности и т.п., отражают социальную направленность политики государства [11; 95].

При этом в научной литературе подчеркивается, что ключевая роль в развитии конституционализма в Республике Казахстан отведена органу конституционного контроля, одному из высших государственных органов страны, осуществляющему правовую охрану Конституции и оказывающему эффективное воздействие на повышение роли конституционных ценностей как в жизни государства, так и отдельного человека в частности. Так, функционирование органа, осуществляющего контроль за соблюдением конституционности, во многом способствует эффективному решению проблем, возникающих в области реализации правового регулирования повседневной общественной жизнью, предотвращению назревающих социальных и иных конфликтов, поддержанию стабильности, сохранению демократических институтов управления [12; 16].

Результаты

Из приведенных выше суждений казахстанских авторов можно прийти к следующему заключению: во-первых, «конституция» и «конституционализм» — явления однородные, но не идентичные дефиниции; во-вторых, «конституционализм» — более широкое понятие, охватывающее процесс определения концептуальных положений действующей Конституции, а также будущей; в-третьих, конституционализм существует тогда, когда правовой механизм равномерного, бесперебойного функционирования всех конституционно-правовых институтов Основного Закона обеспечивает недопущение разрыва между Конституцией и правоприменительной практикой.

Производным от конституционализма является термин «судебный конституционализм», представляющий собой итоговые решения органа конституционного контроля и закрепленные в них правовые позиции по различным конституционно-правовым вопросам. Практическое распространение судебного конституционализма в Республике Казахстан связано с принятием в 1992 г. Законов «О Конституционном суде в Республике Казахстан» и «О Конституционном судопроизводстве в Республике Казахстан» и началом функционирования в стране Конституционного суда. Как отмечено в

научной литературе, в силу особой, нормативно-доктринальной природы решения Конституционного суда имеют возможность оказывать влияние на все компоненты системы конституционализма; они не только обеспечивают защиту основ конституционного строя, прав и свобод человека и гражданина, но и способствуют развитию, обогащению ценностей современного конституционализма в новых, усложняющихся условиях экономической, политической, правовой глобализации [13; 19].

Первый в истории Казахстана Конституционный суд являлся высшим органом судебной власти по защите Конституции Республики Казахстан и, разрешая дела, руководствовался Конституцией, воздерживаясь при этом от установления и исследования фактических обстоятельств во всех случаях, когда это входит в компетенцию судов или иных органов. Таким образом, Конституционный суд, хотя и именовался судом, в иерархию общих судов не входил, но как орган судебной власти был самостоятелен и подчинялся только Конституции. В этой связи характерны взаимоотношения, сложившиеся между Конституционным судом 1992 г. и судами. Так, Конституционный суд имел право рассматривать иски о соответствии Конституции руководящих разъяснений Верховного Суда, а также Высшего арбитражного суда, а суды являлись субъектом обращения в Конституционный суд. При этом суд, по представлению которого возбуждено конституционное производство, стороной не признавался, на заседания Конституционного суда не вызывался. Тем не менее, за три года функционирования первого состава Конституционного суда не было ни одного обращения по руководящим разъяснениям Верховного Суда Республики Казахстан, Высшего арбитражного суда Республики Казахстан или представлений суда в Конституционный суд. Однако необходимо отметить, что основы казахстанского судебного конституционализма были заложены решением в 1992 г. создать Конституционный суд РК. Так, за время существования Конституционного суда вынесено множество решений, способствовавших укреплению конституционализма в стране, а также предотвращению и пресечению нарушения конституционных норм, прав и свобод человека.

В качестве примера предлагается проанализировать первое дело, рассмотренное Конституционным судом, — проверка на соответствие Конституции Постановления Верховного Совета Республики Казахстан от 18 января 1992 года № 1158а–ХІІ «О сроках поэтапного введения в действие минимальных потребительских бюджетов», а также приложения к нему «Минимальная потребительская корзина в 1992 г. (на основе минимальных норм потребления продуктов питания)» и принятых на их основе актов Президента и Кабинета министров Республики Казахстан.

Решением Конституционного суда указанные выше акты были признаны не соответствующими Конституции. В частности, принятыми актами не предусматривались расходы человека на удовлетворение жизненно-важных нужд и потребностей семьи для включения в потребительскую корзину. Подобные расходы предусматривались Законом РК «О минимальном потребительском бюджете». Таким образом, Конституционный суд посчитал, что упомянутыми выше актами нарушен принцип законности, установленный ст. 4 Конституции РК, а также чинятся препятствия для простых граждан в реализации их конституционных прав на отдых, охрану здоровья, образование, пользование достижениями культуры, материальное обеспечение в старости и др.

Последнее Постановление Конституционного суда 1992 г. исходит из итогов выборов в Верховный Совет Республики Казахстан XIII созыва, прошедших в 1994 г. Конституционным судом были выявлены большие диспропорции при нарезке избирательных округов. К примеру, если в одном округе насчитывалось 30 тыс. избирателей, то в другом — 150 тыс. Таким образом, нарушался принцип равного представительства избираемых депутатов. Кроме того, в соответствии с инструкцией Центризбиркома Казахстана, каждый избиратель был вправе голосовать за любое количество кандидатов в депутаты. То есть, если баллотировалось 20 кандидатов в депутаты, то избиратель мог отдавать голоса, начиная с одного, завершая двадцатым. А ст. 111 Конституции 1993 года прямо закрепляла положение, что «каждый избиратель имеет один голос». В итоге Конституционный суд 6 марта 1995 г. принял Постановление о неконституционности нормативных актов Центризбиркома, на основании которых были проведены выборы Верховного Совета Республики Казахстан XIII созыва. Именно после вынесения данного Постановления и роспуска законодательного и высшего представительного органа Республики некоторые политики и правоведа стали говорить о политизации Конституционного суда Республики Казахстан. Отдельные подобные высказывания имели место и до принятия этого акта [14; 10]. Прежде всего, следует обратить внимание на тот период становления государственности Казахстана: только что была обретаена государственная независимость, начали формироваться и функционировать совершенно новые органы государственной власти и управления. Как в свое время подчеркнул судья Конституционного суда Ж. Байшев, «реалии жизни таковы, что Консти-

туционный суд постоянно сталкивается с вопросами, находящимися на грани права и политики» [15; 31]. Однако следует особо подчеркнуть, что за весь период своей деятельности Конституционный суд первого состава конституционное судопроизводство осуществлял, руководствуясь исключительно правом, не участвуя в тех или иных политических процессах первых лет становления независимого Казахстана. Что же касается Постановления Конституционного суда от 6 марта 1995 г., то оно действительно оказало радикальное воздействие на общественно-политическую ситуацию в стране. Прежде всего, 30 августа 1995 г., посредством референдума, была принята новая Конституция, признавшая Казахстан унитарным государством с президентской формой правления. Предусматривался Парламент, состоящий из двух Палат: Сената и Мажилиса, действующих на постоянной основе. Вместо Конституционного суда был создан новый орган конституционного контроля — Конституционный Совет и внесен ряд других новаций. Так, согласно ст. 78 Основного Закона, «если суд усмотрит, что закон или иной нормативный правовой акт, подлежащий применению, ущемляет закрепленные Конституцией права и свободы человека и гражданина, он обязан приостановить производство по делу и обратиться в Конституционный Совет с представлением о признании этого акта неконституционным». Предполагалось, что суды будут активно использовать предоставленную Конституцией возможность, но, к сожалению, этого не случилось. Следует отметить, что Конституционный Совет за 27 лет своей деятельности всего несколько раз рассматривал обращения судов. На практике были случаи, когда суд обращался с представлением в Конституционный Совет, но затем его отзывал.

Согласно конституционным новациям 2022 г., вновь созданный Конституционный суд, как правопреемник Конституционного Совета, сохранил право рассматривать обращение суда, однако на настоящее время Конституционным судом не принято ни одного нормативного постановления, исходящего из обращения суда. Вместе с тем во взаимоотношениях Конституционного суда и судов происходят серьезные изменения, и это связано, прежде всего, с тем, что Конституционный суд по обращениям граждан рассматривает на соответствие Конституции Республики нормативные правовые акты Республики Казахстан, непосредственно затрагивающие их права и свободы, закрепленные Конституцией, что позитивно влияет на укрепление защиты прав и законных интересов граждан страны.

Выводы

Конституционный суд не входит в судебную систему и не пересматривает судебные акты, не вправе анализировать и оценивать правоприменительную практику судов, не дает оценку фактическим обстоятельствам, послужившим поводом для обращения в Конституционный суд, а решает исключительно вопросы права. В этом аспекте примечательно Нормативное постановление Конституционного суда от 1 июня 2023 года № 18–НП, принятое по итогам рассмотрения абзаца пятого п. 3 Нормативного постановления Верховного Суда Республики Казахстан от 31 марта 2016 года № 2 «О практике применения судами законодательства об усыновлении (удочерении) детей». Согласно данному акту, Верховный Суд путем вынесения соответствующих Постановлений, с одной стороны, дает разъяснения по вопросам судебной практики, с другой — формируя судебную практику, восполняет пробелы в действующем материальном и процессуальном законодательстве, тем самым играет существенную роль в процессе правотворчества. Однако необходимые для судебной практики разъяснения норм права не должны противоречить Конституции. Так, некоторые императивные нормы, в частности, обязанность суда возратить заявление гражданина об усыновлении (удочерении) ребенка, если заявителем к иску не приложены результаты молекулярно-генетической экспертизы. Тем самым суд ограничивает доступ к правосудию, нарушая конституционное право граждан на судебную защиту своих прав и свобод, установленную п. 2 ст. 13 Конституции РК. Верховный Суд, установив в нормативном постановлении названное выше императивное требование, превысил свои полномочия, поскольку некоторая часть вопросов, в частности, вопросы по защите прав детей, в том числе их усыновление (удочерение), должны регламентироваться на уровне законов, поскольку данные вопросы составляют важнейшую категорию общественных отношений. Основываясь на этом, Конституционный суд признал императивное (обязательное) требование о приложении заключения молекулярно-генетической экспертизы к заявлению в суд об усыновлении (удочерении) ребенка и возврате заявления при несоблюдении данного правила не соответствующим конституционной норме, предоставляющей каждому человеку право отстаивать свои права в судебном порядке.

Таким образом, создание в Казахстане нового органа конституционного контроля с широкими полномочиями по обеспечению верховенства Конституции, а также активная и плодотворная дея-

тельность Конституционного суда Республики Казахстан, несомненно, будут способствовать дальнейшему становлению и развитию судебного конституционализма в нашей стране.

Список литературы

- 1 Берман Г.Дж. Западная традиция права: эпоха формирования / Г.Дж. Берман; пер. с англ. — 2-е изд. — М.: Изд-во Моск. гос. ун-та; Изд. гр. ИНФРА-М–НОРМА, 1998. — 624 с.
- 2 Хайек Фридрих. Право, законодательство и свобода: современное понимание либеральных принципов справедливости и политики / Хайек Фридрих; пер. с англ. Б. Пинскера и А. Кустарева; под ред. А. Куряева. — Челябинск: Социум, 2020. — 645 с.
- 3 Барабашев Г.В. Государственное право буржуазных и развивающихся стран: учеб. / Г.В. Барабашев, А.А. Мишин. — М.: Юрид. лит., 1989. — 384 с.
- 4 Алебастрова И.А. Конституционализм как правовое основание социальной солидарности: моногр. / И.А. Алебастрова. — М.: Проспект, 2016. — 549 с.
- 5 Ударцев С.Ф. Конституция и эволюция общества (вопросы теории и философии права) / С.Ф. Ударцев. — СПб.: Университет. изд. консорциум, 2015. — 388 с.
- 6 Еременко Ю.П. Понятие и система социалистического конституционализма / Ю.П. Еременко // Правопорядок и правовой статус личности в развитом социалистическом обществе в свете Конституции СССР 1977 года. — Саратов: Изд-во Саратов. ун-та, 1980. — С. 175–196.
- 7 Авакьян С.А. Конституция России: природа, эволюция, современность / С.А. Авакьян. — 2-е изд. — М.: РЮИД, «Сашко», 2000. — 528 с.
- 8 Кравец И.А. Российский конституционализм: проблемы становления, развития и осуществления / И.А. Кравец. — СПб.: Изд-во Р. Асланова «Юридический центр “Пресс”», 2005. — 804 с.
- 9 Кутафин О.Е. Российский конституционализм / О.Е. Кутафин. — М.: Норма, 2008. — 544 с.
- 10 Конституционный контроль в Казахстане: доктрина и практика утверждения конституционализма: моногр.; под ред. И.И. Рогова, В.А. Малиновского. — Алматы: Раритет, 2015. — 384 с.
- 11 Конституционное право Республики Казахстан. Академический курс: [В 2-х т.]. — Т. 1 / под общ. ред. д-ра юрид. наук, проф. К.А. Мами. — Алматы, 2021. — 592 с.
- 12 Утверждение верховенства права, общечеловеческих ценностей и приоритетов современного государства: деятельность Конституционного Совета Республики Казахстан / под общ. ред. д-ра юрид. наук, проф. К.А. Мами / авт. предисл. д-р юрид. наук, проф. К.А. Мами. — Нур-Султан: Деловой мир Астана, 2020. — 464 с.
- 13 Бондарь Н.С. Судебный конституционализм в России в свете конституционного правосудия / Н.С. Бондарь. — М.: Инфра-М, 2011. — 544 с.
- 14 Архив Конституционного суда Республики Казахстан. Стенограмма заседания от 24 ноября 1992 года. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.gov.kz/memleket/entities/ksrk?lang=ru>
- 15 Баишев Ж.Н. Судебная защита Конституции / Ж.Н. Баишев. — Алматы: Жеті жарғы, 1994. — 192 с.

А.М. Нурмагамбетов, С.Б. Нурмагамбетова

Қазақстан Республикасындағы конституционализм және сот конституционализмі: қайнар көзі және заманауилығы

Мақалада Қазақстан Республикасындағы конституционализм институтының пайда болуы мен қалыптасуына, конституционализм мен сот конституционализмінің арақатынасына, конституционализм институтының қоғамдық қатынастарды құқықтық реттеудегі рөліне тарихи-құқықтық талдау жасалған. Авторлар конституционализм тұжырымдамасын дамытудағы кеңестік тәжірибені кезең-кезеңмен зерттеп, заманауи конституционализм идеясы арқылы ұқсастықтары мен айырмашылықтарын анықтау мақсатында кеңестік кезеңдегі конституциялық нормаларға салыстырмалы талдау жүргізген. КСРО-да Конституция ең жоғары заңдық күшке ие болғанына қарамастан, КСРО республикаларында конституционализмнің болуы туралы айту мүмкін емес сияқты, себебі, конституционализмнің негізгі құндылықтары — мемлекеттік қол сұқпаушылық жағдайында адамның құқықтары мен бостандықтары. Конституционализм ұғымына қатысты көптеген шетелдік және отандық зерттеушілердің пікірлерін зерттеу негізінде және осы мақалада баяндалғандар бойынша авторлар өзіндік қорытынды жасады. «Конституция» және «конституционализм» ұғымдарын ажырата білу қажет. Соңғысы неғұрлым кең ұғым және Конституция тұжырымдамасын қалыптастыруды, Конституция мен құқық қолдану процестерінің өзара байланысын қамтамасыз етуді білдіреді. Сот конституционализмі ұғымы «конституционализм» ұғымынан алынған және конституциялық бақылау органының, әдетте, белгілі бір заңнамалық нормалардың Конституция ережелеріне сәйкестігіне қатысты мәселелер бойынша шешімдерінің жиынтығы. Қазақстан Республикасында сот конституционализмін дамытуда Қазақстан Республикасының Конституциялық соты ерекше рөл атқарады, оның қызметі конституциялық құры-

лыстың негіздерін, адам мен азаматтың құқықтары мен бостандықтарын қорғауды қамтамасыз етумен шектелмейді.

Кілт сөздер: конституционализм, сот конституционалізмі, конституция, конституциялық сот, конституциялық бақылау органы, жоғарғы сот, тұжырымдама, сот билігі.

A.M. Nurmagambetov, S.B. Nurmagambetova

Constitutionalism and judicial constitutionalism in the Republic of Kazakhstan: origins and modernity

The article provides a historical and legal analysis of the origin and formation of the institution of constitutionalism in the Republic of Kazakhstan, the relationship between constitutionalism and judicial constitutionalism, the role of the institution of constitutionalism in the legal regulation of public relations. The authors have step-by-step reviewed the Soviet experience in developing the concept of constitutionalism, and conduct a comparative analysis of the constitutional norms of the Soviet period to identify similarities and differences with the modern idea of constitutionalism. Despite the fact that the Constitution had the highest legal force in the USSR, it is not possible to speak about the existence of constitutionalism in the republics of the USSR, since the main values of constitutionalism are human rights and freedoms in conditions of reasonable state non-interference. Based on the study of many opinions of foreign and domestic researchers regarding the concept of constitutionalism, the authors have come to the following conclusions set out in this article. The concepts of “constitution” and “constitutionalism” should be distinguished. The latter is a broader concept and implies the formation of the concept of the constitution, ensuring the relationship between the constitution and law enforcement processes. The concept of judicial constitutionalism is derived from the concept of constitutionalism and is a set of decisions the constitutional control body on issues, as a rule, concerning the compliance of certain legislative norms with the provisions of the Constitution. A special role in the development of judicial constitutionalism in the Republic of Kazakhstan is played by the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan, whose activities are not limited to ensuring the protection of the foundations of the constitutional system, human and civil rights and freedoms.

Keywords: constitutionalism, judicial constitutionalism, constitution, constitutional court, constitutional control body, supreme court, concept, judiciary.

References

- 1 Berman, G.Dzh. (1998). Zapadnaia traditsiia prava: epokha formirovaniia [The Western tradition of law: the era of formation]. (Berman, G.Dzh., Trans). (2d Ed.). Moscow: Moskovskii gosudarstvennyi universitet; Izdatelskaia gruppa INFRA-M-NORMA [in Russian].
- 2 Hajek, Fridrih (2020). Pravo, zakonodatelstvo i svoboda: sovremennoe ponimanie liberalnykh printsipov spravedlivosti i politiki [Law, legislation and freedom: a modern understanding of liberal principles of justice and politics]. (B. Pinsker and A. Kustarev, Trans). A Kuryaeva (Ed.). Cheliabinsk: Sotsium [in Russian].
- 3 Barabashev, G.V. & Mishin, A.A. (1989). Gosudarstvennoe pravo burzhuaznykh i razvivaiushchikhsia stran [State law of bourgeois and developing countries]. Moscow: Yuridicheskaiia literatura [in Russian].
- 4 Alebastrova, I.A. (2016). Konstitutsionalizm kak pravovoe osnovanie sotsialnoi solidarnosti: monografiia [Constitutionalism as the legal basis of social solidarity: monograph]. Moscow: Prospekt [in Russian].
- 5 Udarcev, S.F. (2015). Konstitutsiia i evoliutsiia obshchestva (voprosy teorii i filosofii prava) [The Constitution and the evolution of society (issues of theory and philosophy of law)]. Saint-Petersburg: Universitetskii izdatelskii konsortsiium [in Russian].
- 6 Eremenko, Yu.P. (1980). Poniatie i sistema sotsialisticheskogo konstitutsionalizma [The concept and system of socialist constitutionalism]. *Pravoporiadok i pravovoi status lichnosti v razvitom sotsialisticheskome obshchestve v svete Konstitutsii SSSR 1977 goda — Legal order and legal status of the individual in a developed socialist society in the light of the 1977 USSR Constitution*. Saratov [in Russian].
- 7 Avakyan, S.A. (2000). Konstitutsiia Rossii: priroda, evoliutsiia, sovremennost [The Constitution of Russia: nature, evolution, modernity]. (2d Ed.). Moscow: Sashko [in Russian].
- 8 Kravec, I.A. (2004). Rossiiskii konstitutsionalizm: Problemy stanovleniia, razvitiia i osushchestvleniia [Russian Constitutionalism: Problems of formation, development and implementation]. Saint-Petersburg: Izdatelstvo R. Aslanova «Yuridicheskii tsentr “Press”» [in Russian].
- 9 Kutafin, O.E. (2008). Rossiiskii konstitutsionalizm [Russian constitutionalism.]. Moscow: Norma [in Russian].
- 10 Rogov, I.I. & Malinovskii, V.A. (Eds.). (2015). Konstitutsionnyi kontrol v Kazakhstane: doktrina i praktika utverzheniia konstitutsionalizma [Constitutional control in Kazakhstan: the doctrine and practice of the approval of constitutionalism: Monograph]. Almaty: Raritet [in Russian].
- 11 Mami, K.A. (Ed.) (2021). Konstitutsionnoe pravo Respubliki Kazakhstan. Akademicheskii kurs [Constitutional law of the Republic of Kazakhstan. Academic course]. Vols. 1-2; Vol. 1. Almaty, 1 [in Russian].

12 (2020). Utverzhdenie verkhovstva prava, obshchechelovecheskikh tsennostei i prioritetrov sovremenno goсударstva: deiatelnost Konstitutsionnogo Soveta Respubliki Kazakhstvan [The establishment of the rule of law, universal values and priorities of the modern state: the activities of the Constitutional Council of the Republic of Kazakhstan]. Nur-Sultan: Delovoi mir Astana [in Russian].

13 Bondar', N.S. (2011). Sudebnyi konstitutsionalizm v Rossii v svete konstitutsionnogo pravosudiia [Judicial constitutionalism in Russia in the light of constitutional justice]. Moscow: Norma; INFRA-M [in Russian].

14 Arkhiv Konstitutsionnogo suda Respubliki Kazakhstan. Stenogramma zasedaniia ot 24 noiabria 1992 goda [Archive of the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan, transcript of the meeting dated November 24, 1992] [in Russian].

15 Baishev, Zh.N. (1994). Sudebnaia zashchita Konstitutsii [Judicial protection of the Constitution]. Almaty. Zheti zhargy [in Russian].

Information about the authors

Nurmagambetov, Amanzhol Magzumovich — Doctor of juridical sciences, member of the Scientific Advisory Council, the Constitutional Court of the Republic of Kazakhstan, Astana, Kazakhstan;

Nurmagambetova, Saule Burkatovna — Candidate of juridical sciences, professor, the «Astana» International University Higher Law School, Astana, Kazakhstan.

Ф.С. Момышева*, Ж.Б. Оспанова

*Евразийский технологический университет, Алматы, Казахстан
(E-mail: f.momysheva@etu.edu.kz)*

Scopus Author ID: 57196035792, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4053-0690>

Researcher ID WOS: KGL--1437-2024;

Scopus Author ID: ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0008-1891-1976>

Researcher ID WOS: KGL--1405-2024

Медиация: вопросы теории и практики

Статья посвящена исследованию понятия, видов и сущности медиации, некоторым моментам в истории развития, принципам и этапам медиации. В современном социальном контексте актуальность данных вопросов не вызывает сомнения. Посредничество как процесс разрешения конфликтов играет решающую роль в спорах и укреплении социальной сплочённости. При рассмотрении его в разрезе социального государства правительство играет решающую роль в обеспечении благосостояния своих граждан, выявлены несколько ключевых моментов: разрешение конфликтов в социальных вопросах; доступ к правосудию и социальному равенству; государственная политика и поддержка; социальная интеграция и др. Медиация предоставляет альтернативные средства разрешения конфликтов в различных социальных сферах, таких как семейные споры, конфликты в обществе и разногласия на рабочем месте. Её ценность заключается в содействии мирному урегулированию и предотвращении эскалации конфликтов, негативно влияющих на социальную структуру общества и отражающихся негативно на социальной структуре в целом. Поэтому так важно изучение и исследование теоретических и практических основ медиации. В рамках настоящего изыскания были использованы как методы эмпирического исследования (сравнение), так и теоретического исследования (анализ).

Ключевые слова: арбитраж, медиация, посредничество, премедиация, постмедиация, разрешение конфликтов, принципы медиации, фасилитативное посредничество, арбитражная медиация, досудебное посредничество, профессиональный медиатор.

Введение

Современное государство, провозглашающее себя социальным, должно нести ответственность за реализацию политики, приоритетом которой является благополучие его граждан. Исследования по медиации могут оценить, в какой степени правительства интегрируют медиацию в свою правовую базу и социальную политику. В Национальном плане развития Республики Казахстан до 2025 года общенациональные приоритеты разделены на три направления, и первое — это благополучие граждан, краеугольным камнем которого является справедливая социальная политика [1].

Понимание того, как государство поддерживает и регулирует посредническую практику, проливает свет на её эффективность как инструмента социальной гармонии. Изучение роли государства в содействии и поощрении посреднических инициатив на уровне сообществ даёт представление о более широких стратегиях социальной интеграции.

Медиация и социальное государство представляют собой два различных, но взаимосвязанных аспекта общественной жизни, связанных с разрешением конфликтов и обеспечением благосостояния граждан. Государство, позиционирующее себя социальным, обязано участвовать в процессах, направленных на мирное разрешение конфликтов. Изучение этих вопросов поможет оценить существующее положение и определить области для улучшения. 28 ноября 2011 г. был принят Закон Республики Казахстан «О медиации», это был прогрессивный шаг на пути к стабильному и справедливому обществу, где разрешение конфликтов происходит эффективно, а граждане имеют доступ к социальным услугам и поддержке.

Методы и материалы

В рамках настоящего исследования были использованы как общенаучные методы исследования, так и специально-правовые методы, такие как формально-юридический и сравнительно-правовой.

* Автор-корреспондент. E-mail: f.momysheva@etu.edu.kz

При написании настоящей статьи были проанализированы труды отечественных и зарубежных ученых по теоретическим и практическим основам медиации, Законы «О медиации» Республики Казахстан и стран ближнего зарубежья, статьи профессиональных медиаторов в специализированных изданиях.

Результаты и их обсуждение

По сравнению с переговорами, новая и отличительная особенность медиации — добавление нейтральной третьей стороны, делающей всё возможное, чтобы спорящие стороны достигли консенсуса и строго в рамках правового поля. Немаловажным фактором является то, что посредник не решает исход дела; урегулирование в конечном счете лежит на сторонах.

Медиация теперь используется для разрешения споров в широком спектре отраслей и сфер. Медиацию можно использовать как до начала официального разбирательства, так и во время него, а также когда рассматриваются или разрабатываются другие формы разрешения споров, такие как арбитраж.

Это форма ведения переговоров, при которой стороны соглашаются назначить обученную, беспристрастную третью сторону (посредника) для помощи в разрешении спора. Посредник согласован всеми сторонами и является нейтральным третьим лицом, которое помогает сторонам достичь мирного урегулирования, отвечающего потребностям каждого. Медиатор не навязывает сторонам решения. Скорее, ключевые решения принимаются самими сторонами. Нельзя не согласиться с председателем АНО «Медиация» (РФ), профессиональным медиатором, Ф. Нигматуллиным, что не нужно абсолютизировать роль медиации в урегулировании спора. Здравая объективная оценка медиации как более высокой возможности решения спора, необходимость третьей нейтральной стороны, профессионального медиатора, должна быть осознана и принята всеми сторонами [2].

Выступать посредником означает действовать в качестве миротворца между сторонами в споре. По сути, это неформальный процесс, в котором непосредственным участникам в их усилиях по урегулированию помогают одна или несколько нейтральных третьих сторон. Медиаторы не выносят решения и не разрешают спор. Они консультируют и беспристрастно консультируются со сторонами, чтобы помочь найти взаимоприемлемое решение проблемы.

Определений медиации множество, находящиеся в обращении, включают следующие моменты:

Т.Н. Пушкина считает, что медиация — особая форма посредничества и особая форма примирительной процедуры. Она позволяет сторонам при содействии независимого и беспристрастного лица на добровольной основе выработать взаимовыгодное и исполняемое решение, которое будет отвечать интересам всех участников спора [3].

З.М. Садвакасова, А.К. Файзуллина и Н.М. Садыкова полагают, что медиация — это переговоры, проводимые с помощью третьей стороны. В медиации через искусство ведения переговоров разрешаются не только проблемы, но и ориентация на эффективное дальнейшее сотрудничество [4; 45].

О.В. Аллахвердова определяет медиацию как процесс переговоров с участием третьей, нейтральной стороны, которая является заинтересованной лишь в том, чтобы стороны разрешили свой спор (конфликт) максимально выгодно для обеих (всех) сторон. Медиатор (посредник) управляет переговорами таким образом, чтобы стороны пришли к наиболее выгодному и реалистичному соглашению, удовлетворяющему интересам обеих сторон [5].

Во всех определениях общего немало. Во-первых, форма вмешательства третьей стороны. Основная роль третьей стороны — способствовать принятию решений другими людьми. Процесс строится на переговорах, и посредник существенно поддерживает и анализирует ситуацию со сторонами. Во-вторых, третья сторона должна быть независимой от сторон спора, сама суть медиации в том, что медиатор беспристрастен. Доверие, возникающее в ходе процесса, позволяет медиатору выполнять так называемую связующую роль между сторонами.

Определённо, это добровольный процесс. Медиатор является координатором, и во время процесса не будет судить или давать советы. Посредник будет использовать методы, ориентированные на решение, чтобы помочь сторонам прийти к урегулированию, которым будут удовлетворены все стороны, обеспечивая тем самым общий желаемый результат. У каждой стороны будет возможность высказать свою точку зрения, а также выслушать то, что говорит другая сторона.

Переговоры, проводимые в ходе медиации, конфиденциальны и непредвзяты, что означает: стороны не могут полагаться на то, что говорится в ходе медиации за пределами медиации. Если миро-

вое соглашение достигнуто в ходе посредничества, оно может быть исполнено как юридически обязывающий договор.

Итак, можно выделить основные характерные черты медиации:

- процесс является добровольным в том смысле, что стороны участвуют по собственному желанию;
- нейтральная третья сторона помогает сторонам достичь урегулирования;
- процесс не является обязательным, если не достигнуто соглашение;
- процесс является частным, конфиденциальным и проводится без ущерба для каких-либо судебных разбирательств.

Многие считают, что медиация предлагает ряд преимуществ по сравнению с традиционными формальными судебными процессами, такими как судебные разбирательства и арбитраж. Эти преимущества включают в себя:

- сокращение сроков разрешения споров;
- снижение затрат на разрешение споров;
- обеспечение более удовлетворительного исхода спора;
- минимизация дальнейших споров;
- открытие каналов связи;
- сохранение или укрепление отношений;
- экономия времени и денег;
- расширение прав и возможностей сторон.

Медиатор часто является экспертом в той области, в которой стороны заявляют о споре. Ему/ей не обязательно быть юристом, но он может помочь договориться о справедливом урегулировании спора. Таким образом, то, кого вы выберете в качестве посредника, может иметь решающее значение для эффективности посредничества. Посредник может помочь сторонам сохранить целенаправленность и позитивность переговоров, а также более объективно и реалистично рассмотреть свои позиции и интересы. Это требует широкого спектра исключительных навыков со стороны посредника, и стороны должны иметь возможность доверять посреднику. С точки зрения сторон, в большинстве ситуаций обычно можно ожидать более быстрого и качественного результата от привлечения компетентного и подходящего посредника.

Выбранный посредник начинает процесс с проведения слушаний по медиации. Во время слушания обе стороны могут собраться вместе для работы над соглашением, или посредник может использовать челночную дипломатию. Челночная дипломатия — это метод, используемый посредником, при котором он/она перемещается от одной стороны к другой с предложениями, чтобы достичь соглашения. Если соглашение достигнуто, стороны подписывают мировое соглашение.

Опишем несколько видов или стилей медиации:

1. *Фасилитативное посредничество*. При фасилитативном посредничестве или традиционном посредничестве профессиональный посредник пытается облегчить переговоры между сторонами в конфликте. Вместо того, чтобы давать рекомендации или навязывать решение, медиатор поощряет спорящих прийти к собственному добровольному решению, изучая более глубокие интересы друг друга. При фасилитативном посредничестве посредники склонны скрывать свои собственные взгляды на конфликт. Действительно, это исторически первый вид медиации, все другие виды так или иначе выросли из различных её аспектов [6, 7; 89]. Именно этот вид медиации взят за основу казахстанским законодательством.

2. *Посредничество по решению суда*. Можно ли отнести судебное примирение к медиации? Вопрос дискуссионный.

В теории выделяют два вида медиации: досудебную и судебную (интегрированную медиацию). Интегрированная медиация позволяет, учитывая специфику деятельности юрисдикционных органов, осуществлять примирение сторон в рамках юрисдикционного процесса. Так, Гражданско-процессуальный кодекс Республики Казахстан в ст. 179 определяет правомочие сторон заявить ходатайство об урегулировании спора (конфликта) в порядке медиации в судах первой, апелляционной, кассационной инстанции, то есть на любой стадии судебного разбирательства. При этом процедуру медиации проводит судья, в зависимости от стадии гражданского процесса [8]. Принимая во внимание тот факт, что решение суда имеет обязательную силу и является единственным действенным способом разрешения конфликта, интегрированная медиация позволит эффективно разрешать правовые споры, а также разгрузить суды.

При этом классический медиатор и судья-примиритель относятся к однопорядковым явлениям, что вызывает определенные сложности на практике, так как судья-примиритель при совершении примирительной деятельности не может приказывать или указывать сторонам, он может только их уговорить помириться. Эта деятельность ничем не отличается от обычного медиатора [9]. Вместе с тем, право сторон добровольно выбирать медиатора, закреплённое в ст. 11 Закона Республики Казахстан «О медиации», должно быть обеспечено в полном объеме [10].

Когда стороны и их адвокаты не хотят участвовать в посредничестве, их шансы на урегулирование спора с помощью посредничества, назначенного судом, невелики, поскольку они могут просто выполнять ходатайства. Но когда стороны с обеих сторон видят преимущества участия в этом процессе, процент урегулирования намного выше.

В отношении досудебной медиации также имели место Положения о реализации пилотного проекта по внедрению досудебного урегулирования споров в порядке медиации.

Целью пилотного проекта являлось внедрение в гражданское судопроизводство досудебного урегулирования отдельных категорий споров (конфликтов) в порядке медиации. К категориям, по которым необходимо проведение медиации, были отнесены споры:

1) в интересах ребенка (об определении места жительства ребенка, об определении порядка общения родителя с ребенком, об отобрании ребенка от других лиц, о взыскании алиментов на содержание совершеннолетних детей, обучающихся в системе общего среднего, технического и профессионального, послесреднего образования, в системе высшего образования по очной форме обучения в возрасте до 21 года);

2) трудовые, по которым не предусмотрено обязательное досудебное обращение в Согласительную комиссию в порядке п. 1 ст. 159 Трудового кодекса Республики Казахстан;

3) наследственные;

4) возникающие между соседями об определении границ земельного участка, о заливе квартир;

5) о выселении, по вопросам управления кондоминиумом;

6) о расторжении брака и разделе имущества;

7) по договорам займа;

8) страховые.

Вместе с тем видится целесообразным на законодательном уровне закрепить категории споров, которые подлежат обязательному рассмотрению посредством проведения процедуры медиации как в досудебном, так и судебном порядке [11; 19].

3. *Оценочное посредничество.* Прямой противоположностью фасилитативному посредничеству является оценочное, тип посредничества, при котором посредники дают рекомендации и предложения, а также могут выражать своё мнение. Вместо того, чтобы сосредотачиваться в первую очередь на основных интересах вовлеченных сторон, оценочные медиаторы стараются помочь сторонам оценить юридическую ценность своих аргументов и сделать выводы о справедливости. Согласно ст. 10. п. 3 Закона РК «О медиации», медиатор не вправе оказывать какой-либо стороне юридическую, консультационную или иную помощь [10]. Думается, этим всё сказано о данном стиле медиации в Казахстане.

4. *Трансформационная медиация.* В преобразующем посредничестве посредники сосредотачиваются на предоставлении спорщикам возможности разрешить свой конфликт и побуждают их признавать потребности и интересы друг друга. Трансформирующая медиация, впервые описанная Робертом А. Барухом Бушем и Джозефом П. Фолджером, и описана в их книге «Что может медиация. Трансформативный подход к конфликту» [12], уходит корнями в традицию фасилитирующей медиации. В самом амбициозном варианте этот процесс направлен на преобразование сторон и их отношений посредством приобретения навыков, необходимых им для конструктивных изменений.

5. *Арбитражная медиация.* Возможность применения процедуры медиации при разрешении споров, рассматриваемых в порядке арбитражного судопроизводства, закреплена в российском законодательстве, а именно, в п. 4 ст. 1 Федерального закона от 27.07.2010 г. № 193-ФЗ (ред. от 26.07.2019 г.) «Об альтернативной процедуре урегулирования споров с участием посредника (процедуре медиации)». Считаю теоретически возможным выделение данного вида медиации, да и профессор М.К. Сулейменов отмечал в своё время, что медиация в арбитраже — это частные отношения, это медиация в истинном смысле этого слова. Здесь сложилась устоявшаяся практика и нормативное регулирование. Методы альтернативного разрешения споров, в число которых входит медиация, сего-

дня являются составной частью набора услуг по разрешению споров, предлагаемых ведущими арбитражными учреждениями во всем мире [13].

6. *Электронное посредничество*. Цифровое время диктует свои правила, использование электронных помощников — это уже не роскошь, а необходимость. Медиация не является исключением. При электронном посредничестве медиатор предоставляет посреднические услуги сторонам, которые находятся на расстоянии друг от друга, или чей конфликт настолько силен, что они не могут находиться в одной комнате.

Электронное посредничество может представлять собой полностью автоматизированную онлайн-систему разрешения споров без какого-либо взаимодействия с третьей стороной. Но электронное посредничество, скорее всего, будет напоминать традиционное фасилитативное посредничество, осуществляемое на расстоянии. Благодаря сервисам видеоконференций, таким как *Skype*, *Google Meet* и др., стороны теперь могут легко и дешево общаться друг с другом в режиме реального времени, а также получать пользу от визуальных и голосовых сигналов.

Несомненно, при надлежащей подготовке онлайн медиация имеет ряд преимуществ перед медиацией, требующей личной встречи, в первую очередь, это процесс с низким уровнем стресса, который способствует доверию и положительным эмоциям [14].

Список перечисленных видов медиации далеко не полон. Разграничение видов медиации приводит к осознанию специфики определенных сфер в рамках существующего правового поля, выбору наиболее правильного варианта решения возникшего спора.

Посредничество всегда было и есть часть человеческого взаимодействия, которое развивалось вместе с цивилизацией.

Американская модель медиации стала самой распространённой в последние десятилетия. Посредничество в Соединенных Штатах восходит к трудовым и социальным волнениям во второй половине XX века, когда туда хлынули тысячи эмигрантов со всех уголков земного шара. Чрезвычайно обострилась борьба за условия и оплату труда. Без быстрого разрешения трудовых споров возникала угроза забастовок, массовых увольнений и даже закрытия предприятий. Министерство труда США предложило тогда свои услуги в качестве посредника в трудовых спорах [15], и это оказалось чрезвычайно эффективным средством урегулирования.

Религиозные нормы продолжают играть роль одного из регуляторов общественных отношений. Согласно с господином И.А. Мухаметзариповым, утверждающим, что вероисповедание не только определяет личное отношение человека к «потустороннему» миру, но и оказывает существенное влияние на поступки людей, их отношения в среде единоверцев и с другими людьми [16]. Но всё же примирительные процедуры в исламе отличаются от мирских процедур посредничества. Медиация в исламе, как, впрочем, и в любой религии, основывается на непреложных теологических постулатах. Мусульманский медиатор обязан неуклонно следовать нормам шариата, не имея права рекомендовать сторонам отойти от религиозных предписаний. Перед ним не ставится задача любой ценой достичь соглашения между сторонами, даже за счет нарушения мусульманских предписаний. В ином случае он сам становится главным правонарушителем.

Золотую середину во всех своих делах призывал искать Конфуций. Это общеизвестное высказывание великого китайского философа древности взято на вооружение современными медиаторами. Благодаря глубокому влиянию Конфуция на китайскую культуру, посредничество стало ведущим способом разрешения споров в Китае на протяжении тысячелетий [17].

Медиация жизненно важна в современном обществе. Посредничество помогает людям эффективно регулировать свои разногласия. Это дает ссорящим сторонам возможность объективно и беспристрастно взглянуть на точки зрения друг друга. Ясность, которую приносит медиация, редкий гость на судебных слушаниях. В настоящее время медиация достаточно эффективна для всех видов гражданских споров.

На международной арене концепция мирного урегулирования споров становится всё более популярной, поскольку предлагает беспронигрышную ситуацию, а это означает, что обе стороны (в споре) могут адекватно удовлетворить свои потребности и требования (к сожалению, сделаем оговорку, речь не идёт о военных конфликтах, за редким исключением).

Текущие тенденции включают:

1. *Меняющийся профиль участников трансграничных споров.*

Характер разрешения международных споров и расширение посредничества в этой области меняются вместе с характеристиками участников трансграничных споров. Количество международных споров значительно прогрессировало из-за возросшей доступности Интернета и соответствующего роста числа микро- и малых фирм, занимающихся международной торговлей. Подумайте о ящике Пандоры международных споров, связанных с Интернет-транзакциями между предприятиями и потребителями. Потребители все чаще совершают онлайн покупки, не выходя из дома, им необходимо быть более осведомленными о происхождении товаров, времени и месте заключения договора купли-продажи, а также о месте отгрузки товаров. Когда возникает проблема, владельцы или клиенты малого бизнеса ищут справедливости и могут непреднамеренно оказаться вовлеченными в международный конфликт.

2. Открытие международной практики медиации.

Институциональный потенциал для удовлетворения потребностей сторон спора и опытных посредников, работающих в этой меняющейся среде разрешения споров, развивается, поскольку международное посредничество продолжает набирать популярность, особенно в экономической сфере. Трансграничные посреднические услуги начали институционализироваться в середине–конце 1990-х гг. Международные коммерческие арбитражные учреждения, такие как Международная торговая палата («ИСС») в Париже, Лондонский международный арбитражный суд, а затем Азиатский международный арбитражный центр, начали оказывать международное посредничество. Напротив, национальные организации, такие как Институт разрешения споров в Сиднее, Центр альтернативного разрешения споров («АУС») в Риме и Центр эффективного разрешения споров в Лондоне, начали расширять существующие посреднические услуги.

На сегодняшний день в Казахстане также складывается практика международной медиации.

Так, согласно ст. 13 и 14 Конституционного Закона «О международном финансовом центре «Астана»» действуют такие правовые институты, как Международный Суд и Международный арбитражный центр (МАЦ) Международного финансового центра «Астана», которые не входят в Республиканскую судебную систему и осуществляют свою деятельность по правилам англосаксонского права. При этом решения Международного Суда и МАЦ МФЦА «Астана» имеют обязательное исполнение [18]. Тем самым государство дает возможность выбора гражданам и иностранным лицам, включая зарубежных инвесторов, в какую судебную систему обратиться.

В данном направлении с 2020 г. между РОО «Международный центр медиации» (RPA «ИМС») и Международным Судом и МАЦ МФЦА «Астана» заключен Меморандум о сотрудничестве, и в рамках совместного проекта действует «Тюркский центр бесспорных сделок, переговоров и медиации ИМС». Тем самым целью создания Центра является обеспечение гарантии безопасности инвестиций иностранных и внутристрановых инвесторов и исполнения договорных обязательств в бизнесе. Безопасность обеспечивается заключением медиативных соглашений на площадке Международного арбитражного центра МФЦА. При этом соглашения, скрепленные в «Тюркский центр бесспорных сделок, переговоров и медиации ИМС», обязательны к исполнению и входят в юрисдикцию Международного Суда или Международного арбитражного центра, где иски рассматриваются с использованием принципов англосаксонского права [19].

3. Международно-правовая база медиации.

Призывы к созданию более прочной правовой базы для оказания помощи в посредничестве в трансграничных спорах последовали за медленной и устойчивой институционализацией и ростом международной практики посредничества. Международные законы, регулирующие коммерческое посредничество, были приняты ранее.

4. Профессионализация медиаторов.

В большинстве стран институциональные программы по аккредитации медиаторов ознаменовали начало профессионализации сферы медиации в 1980-х или 1990-х гг. Местные суды, профессиональные группы, такие как юридические ассоциации и организации по разрешению споров, часто предлагают эти программы. С 2000 г. значительно расширились программы аттестации национальных медиаторов; они могут быть основаны на законодательстве (как в Австрии), бизнес-сообществе (как в Австралии и Гонконге) или на их гибриде (например, в Германии и Сингапуре). Юридическая регистрация профессиональных медиаторов в конкретной юрисдикции обычно регулируется национальными схемами сертификации медиаторов, которые устанавливают последовательные критерии, процедуры оценки и требования к постоянному обучению.

Таким образом, в первой четверти XX века мир пришел к пониманию того, что посредничество, как стратегия и подход к мирному разрешению конфликта, отличается привлечением к обсуждению третьей стороны в дополнение к непосредственно вовлеченным сторонам. Медиация используется для дальнейшего обсуждения, когда оппоненты отказываются общаться друг с другом или когда переговоры не приводят к достижению общей точки зрения. Посредник выступает в роли нейтральной третьей стороны, способствующей разрешению спора без оценки аргументов одной из сторон. Медиатором этого типа является человек или группа людей, нейтральных и пользующихся доверием всех сторон в вопросе. Сторона-посредник берет на себя управление ходом переговоров и служит каналом связи между противостоящими сторонами.

Согласно п. 5 ст. 2 Закона Республики Казахстан, медиация представляет собой процедуру урегулирования спора (конфликта) между сторонами при содействии медиатора (медиаторов) в целях достижения ими взаимоприемлемого решения, реализуемая по добровольному согласию сторон [10]. При этом можно выделить следующие этапы медиации:

- премедиация — согласие на медиацию и подготовка (подготовительный этап);
- собственно медиация — прямая и косвенная: изучение цели, проблемы, интересов сторон, ожидаемых результатов; консультации и переговоры (основной этап);
- постмедиация — соответствие результату (заключение медиативного соглашения).

Фаза подготовки к медиации (премедиация) начинается с первоначального расследования, которое может включать в себя объяснение процесса и попытку убедить сопротивляющиеся стороны принять участие. Договор на медиацию часто используется для согласования условий и основных правил посредничества. Сюда будут входить такие пункты, как предмет договора и спора, расходы, конфиденциальность, условия проведения процедуры медиации, вознаграждение и ответственность медиатора и т.п.

В большинстве случаев стороны обмениваются письменными изложениями спора и предоставляют копии подтверждающих документов. В ходе этого процесса медиатор будет идентифицирован и станет стороной договора о медиации.

С точки зрения медиатора, цель предварительной медиации состоит в том, чтобы просто привлечь стороны к медиации. Стратегия сторон менее ясна. Большинство медиаций проводятся в течение одного дня, хотя некоторые могут длиться несколько дней, недель или даже месяцев. Медиация обычно проводится на нейтральной территории, а не в офисах одной из сторон. Это попытка избежать дисбаланса сил, который может возникнуть в результате действия одной из сторон на знакомой территории. Роль посредника включает в себя управление процессом, поэтому он будет принимать и рассказывать стороны, прежде чем проводить необходимые представления. Во время первой встречи посредник установит основные правила и предложит сторонам сделать вступительное заявление.

На втором этапе после того, как стороны сделали свои вступительные заявления, посредник может решить обсудить некоторые вопросы на совместном заседании или индивидуальных встречах. Кокус (сленг медиаторов) — это частная встреча между посредником и одной из сторон. Посредник по очереди будет встречаться со сторонами, чтобы конфиденциально изучить вопросы спора и варианты урегулирования. На закрытом собрании посредник выступает «косвенным» посредником со сторонами, и этот исследовательский этап посредничества служит для следующих задач:

- построить отношения между сторонами и медиатором;
- уточнить основные вопросы;
- определить интересы или потребности сторон;
- позволить сторонам выразить свои эмоции;
- попытка раскрыть скрытые планы;
- определить возможные варианты урегулирования.

Пока посредник ведет переговоры с одной стороной, другая сторона может работать над конкретной задачей, поставленной посредником. Посредник также может использовать дополнительные встречи, чтобы сузить вопросы, позволить экспертам встретиться или стать посредником в окончательном урегулировании. Целью посредничества является разработка коммерчески приемлемого и работоспособного соглашения, которое может быть закреплено в обязывающем мировом соглашении.

Постмедиация будет либо включать в себя заключение медиативного соглашения, либо продолжение судебного слушания или арбитражного разбирательства. Медиатор по-прежнему может участ-

воват в качестве наблюдателя за урегулированием или, возможно, в качестве дальнейшего посредничества.

Если урегулирование не достигнуто, это не означает, что посредничество не увенчалось успехом. Стороны могут лучше понять свой спор, что, возможно, приведёт к повышению эффективности разрешения спора в будущем, или же стороны могут прийти к соглашению вскоре после посредничества.

В настоящее время самые авторитетные медиативные центры — это лондонский «Центр эффективного разрешения споров», или Centre for Effective Dispute Resolution (CEDR), — ассоциация медиаторов с двадцатилетним стажем, зарегистрированная 14 ноября 1990 г. при Конфедерации промышленников Британии. В постсоветских странах — Украинский центр медиации при Киево-Могилянской бизнес-школе, Белорусский центр медиации при Фонде правового сотрудничества Белорусского республиканского союза юристов. В Казахстане действует ряд общественных организаций, в числе которых РОО «Международный центр медиации» (РПА «ИМС»), Международный правозащитный центр, Центр медиации при ОЮЛА («Лига потребителей Казахстана»), Казахстанский центр медиации и др. Благодаря их просветительской деятельности медиация распространилась по территории ближнего зарубежья.

Центр эффективного разрешения споров (CEDR) утверждает, что медиатор выполняет несколько важных ролей во время медиации и должен:

- управлять процессом твердо, но деликатно;
- оказывать содействие сторонам в достижении урегулирования путем преодоления тупиковой ситуации;
- собрать информацию для определения общих целей;
- быть оценщиком реальности, помогая сторонам реалистично взглянуть на спор;
- действовать как решатель проблем, думая творчески, чтобы помочь сторонам добиться результата, который наилучшим образом соответствует их потребностям;
- впитать чувства и разочарования сторон, перенаправив энергию сторон на позитивный подход к проблемам;
- выступать в роли писца, помогающего в написании договора;
- быть руководителем урегулирования, проверять, работает ли мировое соглашение, и быть готовым помочь в решении дальнейших проблем, которые могут возникнуть;
- подтолкнуть стороны к урегулированию и сохранить динамику урегулирования.

Крайне важно, чтобы посредник завоевал доверие и доверие сторон, чтобы можно было стимулировать полное и откровенное обсуждение. Полное исследование проблем поможет найти варианты урегулирования.

Профессор Карл Маки, директор одной из крупнейших и старейших медиативных организаций мира, британского Центра эффективного разрешения споров (CEDR), считает, что в любом обществе будут конфликты и споры. Если их разрешение проходит достаточно тяжело или является очень затратным по времени и финансам, то медиация может очень сильно помочь существующему положению дел. Хотя это не магическая формула, это всего лишь более организованный способ дать людям шанс разрешить спор [20].

Посредники могут использовать различные стратегии для достижения урегулирования. Есть разные точки зрения, но все они сходятся в одном, что медиаторам следует использовать пять основных видов деятельности:

- расследование-допрос с целью (1) получить информацию и (2) указать на пробелы в точке зрения конкретной стороны;
- сочувствие;
- убеждение;
- изобретение — создание решений;
- отвлечение — не дать сторонам занять заданную позицию.

Посредник должен подвергать сомнению и исследовать не только спорные вопросы, но и лежащий в их основе конфликт. Судя по всему, у посредников мало шансов «направить» стороны к урегулированию, не понимая скрытых целей сторон. Посредникам следует избегать симпатий к любой из сторон. Тем не менее, для укрепления доверия между сторонами необходима определенная степень сочувствия.

Для продвижения посредничества необходимы убеждение, а также определенная изобретательность и способность отвлекать внимание. В этом контексте отвлечение означает способность увести стороны к другому связанному вопросу, чтобы изучить возможности урегулирования под другим углом.

Иногда в медиативных соглашениях указывается, что медиатор несет ответственность перед сторонами за любое действие или бездействие в связи с услугами, которые они предоставляют. Такая оговорка противоречит иммунитету медиаторов, если только не будет доказано, что действие или бездействие было «недобросовестным».

Можно утверждать, что посредник, действующий исключительно в качестве посредника, никогда не должен оказаться в обстоятельствах, которые могут повлечь за собой какую-либо ответственность. Тем не менее, очевидно, что включение пункта об иммунитете в Соглашение о медиации необходимо и должно стать общепринятой практикой.

Значительная часть современной литературы о медиации посвящена функциям, роли и навыкам медиаторов. Квалификация медиатора, думается, всё же определяется не его или ее опытом в конкретной области, а, скорее, способностью человека помочь сторонам в урегулировании.

В этом отношении посредник должен управлять процессом посредничества, собирать информацию от сторон, прежде чем оценивать и проверять эту информацию, чтобы облегчить обмен информацией, который, как мы надеемся, затем приведет к урегулированию. Эти процессы можно охарактеризовать как роль или функцию посредника.

Выводы

Таким образом, в последние годы медиация стала одним из наиболее часто используемых процессов разрешения конфликтов. Однако хотя ее использование не всегда было столь распространенным, она имеет глубокие исторические корни. Современная медиация, как принято считать, возникла в США в ответ на массовые трудовые, расовые, национальные конфликты, прошедшие в XX веке в этой стране. Суды начали поощрять альтернативное разрешение споров в 1970-х гг., поскольку судебные дела становились все более перегруженными. С тех пор досудебное посредничество стало обязательным во многих юрисдикциях и стало успешной альтернативой неопределенности судебного разбирательства.

Неформальный, ни к чему не обязывающий процесс современного посредничества развился, чтобы поощрять совместное решение проблем и неконфликтный подход, а также способствует самоопределению, к которому стремятся стороны в судебном процессе.

Изучение теории и практики показало, что посредничество способствует урегулированию споров в большинстве случаев, и даже там, где посредничество не привело к урегулированию, оно не всегда рассматривалось в негативном свете. Некоторые преимущества посредничества включают в себя:

- предоставление сторонам возможности выразить свое мнение по поводу спора и то, как они хотят его разрешить;
- стороны могут рассматривать решения, которые суд не сможет принять;
- практические решения могут быть согласованы между сторонами;
- можно решить обсудить такие проблемы, как желание извиниться или признание своих проступков;
- между сторонами могут поддерживаться постоянные рабочие отношения;
- условия расчетов могут оставаться конфиденциальными;
- во внесудебном порядке можно сэкономить время и деньги, а сам процесс станет более гибким.

В целях повышения эффективности процедуры медиации на досудебной стадии предлагается активно привлекать профессионального медиатора и предоставить сторонам объективную возможность самостоятельно выбирать медиатора из списков и официальных реестров профессиональных медиаторов.

Вместе с тем, видится целесообразным на законодательном уровне закрепить категории споров, которые подлежат обязательному рассмотрению посредством проведения процедуры медиации как в досудебном, так и судебном порядке.

Список литературы

- 1 Национальный план развития Казахстана: социальное благополучие, сильная экономика и доступное здравоохранение. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://primeminister.kz/ru/news/nacionalnyy-plan-razvitiya-kazahstana-socialnoe-blagopoluchie-silnaya-ekonomika-i-dostupnoe-zdravooxranenie-1722924> (Дата обращения: 03.01.2024).
- 2 Нигматуллин Ф. Быть арбитром, медиатором и юристом — это возможно / Ф. Нигматуллин // АНО «Медиация». — 2019. — 21 февр. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://https://www.mediatio.biz/publications/p1/n73/> (Дата обращения: 25.11.2023).
- 3 Пушкина Т.Н. Понятие и значение медиации / Т.Н. Пушкина // Вестн. Удмурт. ун-та. Сер. Экономика и право. — 2017. — № 3. — С. 159–163. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/ponyatie-i-znachenie-mediatsii> (Дата обращения: 10.11.2023).
- 4 Садвакасова З.М. Психология медиации и переговоров: учеб. пос. / З.М. Садвакасова, А.К. Файзуллина, Н.М. Садыкова. — Алматы: Қазақ университеті, 2020. — 294 с.
- 5 Аллахвердова О.В. Медиация — новая коммуникативная практика в разрешении конфликтов / О.В. Аллахвердова // ЖССА. — 2006. — № 4. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/mediatsiya-novaya-kommunikativnaya-praktika-v-razreshenii-konfliktov> (Дата обращения: 11.11.2023).
- 6 Иванова Е.Н. Возможности медиации в восстановительном правосудии / Е.Н. Иванова // Вестн. СПб. ун-та МВД России. — 2010. — № 4. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/vozmozhnosti-mediatsii-v-vosstanovitelnom-pravosudii> (Дата обращения: 14.11.2023).
- 7 Иванова Е.Н. Когнитивные аспекты работы с конфликтом / Е.Н. Иванова. — СПб., 2012. — 272 с.
- 8 Гражданский процессуальный кодекс Республики Казахстан от 31 октября 2015 года № 377–V З РК. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=30927376&pos=164;-49#pos=164;-49 (Дата обращения: 20.11.2023).
- 9 Сулейменов М.К. Судья-примиритель в гражданском процессе / М.К. Сулейменов. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=36072908&pos=6;-108#pos=6;-108 (Дата обращения: 20.11.2023).
- 10 Закон Республики Казахстан от 28 января 2011 года № 401–IV «О медиации» (с изм. и доп. по состоянию на 01.05.2023 г.). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=30927376&pos=164;-49#pos=164;-49 (Дата обращения: 20.11.2023).
- 11 Оспанова Ж.Б. Вопросы расширения сферы применения процедуры медиации по законодательству Республики Казахстан / Ж.Б. Оспанова // Вестн. Евраз. юрид. акад. им. Д.А. Кунаева. — 2019. — №2 (69). — С. 17–20. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://vuzkunaeva.kz/science/magazines/vestnik> (Дата обращения: 23.12.2023).
- 12 Буш Р. Что может медиация. Трансформативный подход к конфликту / Р. Буш, Дж. Фолджер. — Киев: Издатель Захаренко В.А., 2007. — 264 с.
- 13 Сулейменов М.К. Новое законодательство об арбитраже и медиации в Казахстане / М.К. Сулейменов. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=31636909&pos=5;-108#pos=5;-108 (Дата обращения: 23.11.2023).
- 14 Дарья Ждан-Пушкина. Центр медиации «Solis» [Электронный ресурс] / Дарья Ждан-Пушкина; Павел Колесников. PROFMEDIATOR. — СПб.: ТПП. Онлайн-медиация: преимущества, подготовка к слушанию и обеспечение конфиденциальности. Режим доступа: https://zakon.ru/blog/2022/09/27/onlajnmediaciya_preimuschestva_podgotovka_k_slushaniyu_i_obespechenie_konfidencialnosti (Дата обращения: 28.11.2023).
- 15 Аллахвердова О.В. История развития медиации / О.В. Аллахвердова, Е.Н. Иванова // Вестн. СПб. ун-та. Международные отношения. — 2007. — №2-2. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/istoriya-gazvitiya-mediatsii> (Дата обращения: 13.01.2024).
- 16 Мухаметзарипов И.А. Религия и светское законодательство: применение института медиации при разрешении споров с элементом религиозных норм (на примере ислама) / И.А. Мухаметзарипов // Исламоведение. — 2014. — № 4. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/religiya-i-svetskoe-zakonodatelstvo-primenenie-instituta-mediatsii-pri-razreshenii-sporov-s-elementom-religioznyh-norm-na-primere-islama> (Дата обращения: 20.01.2024).
- 17 Елисеева А.А. Институт медиации в условиях инновационного развития российского общества [Электронный ресурс] / А.А. Елисеева // Журн. российского права. — 2011. — № 9 (177). — Режим доступа: <https://cyberleninka.ru/article/n/institut-mediatsii-v-usloviyah-innovatsionnogo-razvitiya-rossiyskogo-obschestva> (Дата обращения: 20.01.2024).
- 18 Конституционный закон Республики Казахстан от 7 декабря 2015 года № 438–V З РК «О Международном финансовом центре “Астана”» (с изм. и доп. по состоянию на 01.04.2023 г.). — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=30927376&pos=164;-49#pos=164;-49 (Дата обращения: 25.12.2023).
- 19 Сайт центра «EURASIAN LEAGUE OF INTERNATIONAL MEDIATORS/ RPA ”ИМС”». — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://mediator-kz.com> (Дата обращения: 23.12.2023).
- 20 Карл Маки. Просто хорошая практика / Карл Маки // Журнал «Медиация и право». — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://zelimov.livejournal.com/425472.html> (Дата обращения: 28.01.2024).

Ф.С. Момышева, Ж.Б. Оспанова

Медиация: теориялық және практикалық мәселелері

Мақала медиация ұғымын, оның түрлері мен мәнін, медиацияның даму тарихының кейбір сәттерін, кезеңдерін және қағидаттарын зерттеуге арналған. Қазіргі әлеуметтік контексте бұл мәселелердің өзектілігі күмән тудырмайды. Жанжалдарды шешу процесі ретіндегі делдалдық дауларды шешуде және әлеуметтік келісімді нығайтуда шешуші рөл атқарады. Оны өз азаматтарының әл-ауқатын қамтамасыз етуде шешуші рөл атқаратын үкіметі бар әлеуметтік мемлекет тұрғысынан қараған кезде мынадай бірнеше маңызды жақтары анықталды: әлеуметтік мәселелердегі жанжалдарды шешу; сот әділдігіне және әлеуметтік теңдікке қол жеткізу; мемлекеттік саясат және қолдау; әлеуметтік интеграция және т.б. Медиация отбасылық даулар, қоғамдағы қатығыстар және жұмыс орнындағы келіспеушіліктер сияқты әртүрлі әлеуметтік салалардағы қатығыстарды шешудің балама құралдарын ұсынады. Оның құндылығы қоғамның әлеуметтік құрылымына теріс әсер ететін және тұтастай алғанда әлеуметтік құрылымға жағымсыз әсер ететін қатығыстарды бейбіт жолмен шешуге және шиеленістің алдын алуға ықпал ету. Сондықтан медиацияның теориялық және практикалық негіздерін зерттеу және зерделеу өте маңызды. Осы зерттеу аясында эмпирикалық зерттеу (салыстыру) және теориялық зерттеу (талдау) әдістері де қолданылды.

Кілт сөздер: төрелік, медиация, делдалдық, премедиация, постмедиация, жанжалдарды шешу, медиация қағидаттары, фасилитативтік делдалдық, төрелік медиация, сотқа дейінгі медиация, кәсіби медиатор.

F.S. Momysheva, Zh.B. Ospanova

Mediation: questions of theory and practice

The article is dedicated to the exploration of the concept, types, and essence of mediation, certain aspects in the history of its development, as well as the principles and stages of mediation. In the modern social context, the relevance of these issues is beyond doubt. Mediation, as a conflict resolution process, plays a crucial role in resolving disputes and strengthening social cohesion. When considering it in the context of a social state, where the government plays a decisive role in ensuring the well-being of its citizens, several key points have been identified: resolving conflicts in social issues; access to justice and social equality; government policy and support; social integration, and more. Mediation provides alternative means of conflict resolution in various social spheres, such as family disputes, conflicts in society, and workplace disagreements. Its value lies in facilitating peaceful settlements and preventing the escalation of conflicts that negatively impact the social structure of society and have adverse effects on the overall social fabric. Therefore, the study and exploration of the theoretical and practical foundations of mediation are crucial. Both empirical research methods (comparison) and theoretical research methods (analysis) were employed within the scope of this inquiry.

Keywords: arbitration, mediation, conciliation, pre-mediation, post-mediation, conflict resolution, principles of mediation, facilitative mediation, arbitration mediation, extrajudicial mediation, professional mediator.

References

- 1 Natsionalnyi plan razvitiia Kazakhstana: sotsialnoe blagopoluchie, silnaia ekonomika i dostupnoe zdravookhranenie [National development plan of Kazakhstan: social well-being, strong economy and affordable healthcare]. (n.d.). *primeminister.kz*. Retrieved from <https://primeminister.kz/ru/news/nacionalnyy-plan-razvitiya-kazahstana-socialnoe-blagopoluchie-silnaya-ekonomika-i-dostupnoe-zdravookhranenie-1722924> [in Russian].
- 2 Nigmatullin, F. (2019). Byt arbitrom, mediatorom i yuristom — eto vozmozhno [It is possible to be an arbitrator, mediator and lawyer]. *ANO «Mediatsiia» — ANO “Mediation”*. *www.mediatio.biz*. Retrieved from <https://www.mediatio.biz/publications/p1/n73/> [in Russian].
- 3 Pushkina, T.N. (2017). Poniatie i znachenie mediatsii [The concept and significance of mediation]. *Vestnik Udmurtskogo universiteta. Seriya Ekonomika i pravo — Bulletin of the Udmurt University. Series “Economics and Law”*, 27(3), 159–163 [in Russian].
- 4 Sadvakasova, Z.M., Fajzullina, A.K., & Sadykova, N.M. (2020). Psikhologiya mediatsii i peregovorov [Psychology of mediation and negotiations]. Almaty: Qazaq universiteti [in Russian].
- 5 Allahverdova, O.V. (2006). Mediatsiia — novaia kommunikativnaia praktika v razreshenii konfliktov [Mediation — a new communicative practice in conflict resolution]. *Zhurnal sotsiologii i sotsialnoi antropologii — Journal of Sociology and Social Anthropology*, 4, 31–49 [in Russian].
- 6 Ivanova, E.N. (2010). Vozmozhnosti mediatsii v vosstanovitelnom pravosudii [Possibilities of mediation in restorative justice]. *Vestnik Sankt-Peterburgskogo universiteta MVD Rossii — Bulletin of St. Petersburg University of the Ministry of Internal Affairs of Russia*, 4 (48), 164–170 [in Russian].

- 7 Ivanova, E.N. (2012). Kognitivnye aspekty raboty s konfliktom [Cognitive aspects of working with conflict]. Saint-Petersburg [in Russian].
- 8 Grazhdanskii protsessualnyi kodeks Respubliki Kazakhstan ot 31 oktiabria 2015 goda № 377-V Z RK [Civil Procedure Code of the Republic of Kazakhstan dated by October 31st, 2015 No. 377-V ZRK]. (n.d.). *online.zakon.kz*. Retrieved from https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=30927376&pos=164;-49#pos=164;-49 [in Russian].
- 9 Sulejmenov, M.K. Sudia-primiritel v grazhdanskom protsesse [Judge-conciliator in civil proceedings]. (n.d.). *online.zakon.kz*. Retrieved from https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=36072908&pos=6;-108#pos=6;-108 [in Russian].
- 10 Zakon Respubliki Kazakhstan ot 28 yanvaria 2011 goda № 401-IV «O mediatsii» (s izmeneniami i dopolneniami po sostoianiiu na 01.05.2023 g.) [Law of the Republic of Kazakhstan dated January 28, 2011 No. 401-IV “On Mediation” (as amended and supplemented as of May 1, 2023)]. (n.d.). *online.zakon.kz*. Retrieved from https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=30927376&pos=164;-49#pos=164;-49 [in Russian].
- 11 Ospanova, Zh.B. (2019). Voprosy rasshireniia sfery primeneniia protsedury mediatsii po zakonodatelstvu Respubliki Kazakhstan [Issues of expanding the scope of application of the mediation procedure under the legislation of the Republic of Kazakhstan]. *Vestnik Evraziiskoi yuridicheskoi akademii imeni D.A. Kunaeva — Bulletin of the Eurasian Law Academy named after D.A. Kunaev*, 2 (69), 17–20 [in Russian].
- 12 Bush, R. & Folger, J. (2007). Chto mozhet mediatsiia. Transformativnyi podkhod k konfliktu [What mediation can do. Transformative approach to conflict]. (V. Zakharenko, Trans). Kiev: Izdatel Zakharenko V.A. [in Russian].
- 13 Sulejmenov, M.K. Novoe zakonodatelstvo ob arbitrazhe i mediatsii v Kazakhstane [New legislation on arbitration and mediation in Kazakhstan]. (n.d.). *online.zakon.kz*. Retrieved from https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=31636909&pos=5;-108#pos=5;-108 [in Russian].
- 14 Zhdan-Pushkina, D. & Kolesnikov, P. Onlain-mediatsiia: preimushchestva, podgotovka k slushaniiu i obespechenie konfidentsialnosti [Online mediation: benefits, preparation for the hearing and ensuring confidentiality]. (n.d.). *zakon.ru*. Retrieved from https://zakon.ru/blog/2022/09/27/onlajnmediaciya_preimushchestva_podgotovka_k_slushaniyu_i_obespechenie_konfidentsialnosti [in Russian].
- 15 Allahverdova, O.V. & Ivanova, E.N. (2007). Istoriia razvitiia mediatsii [History of the development of mediation]. *Vestnik Sankt-Peterburgskogo universiteta. Mezhdunarodnye otnosheniia — Bulletin of St. Petersburg University. International relationships*, 2-2 [in Russian].
- 16 Muhametzaripov, I.A. (2014). Religii i svetskoe zakonodatelstvo: primeneniie instituta mediatsii pri razreshenii sporov s elementom religioznykh norm (na primere Islama) [Religion and secular legislation: the use of the institution of mediation in resolving disputes with an element of religious norms (using the example of Islam)]. *Islamovedenie — Islamic Studies*, 4, 18–28 [in Russian].
- 17 Eliseeva, A.A. (2011). Institut mediatsii v usloviakh innovatsionnogo razvitiia rossiiskogo obshchestva [Institute of Mediation in the Conditions of Innovative Development of Russian Society]. *Zhurnal rossiiskogo prava — Journal of Russian Law*, 9 (177), 34–39 [in Russian].
- 18 Konstitutsionnyi zakon Respubliki Kazakhstan ot 7 dekabria 2015 goda № 438-V Z RK . «O Mezhdunarodnom finansovom tsentre “Astana”» (s izmeneniami i dopolneniami po sostoianiiu na 01.04.2023 goda) [Constitutional Law of the Republic of Kazakhstan dated by December 7, 2015 No. 438-V ZRK. “On the Astana International Financial Center” (with amendments and additions as of 04/01/2023)] (n.d.). *online.zakon.kz*. Retrieved from https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=30927376&pos=164;-49#pos=164;-49 [in Russian].
- 19 Sait tsentra «EVRAZIISKAIa LIGA MEZHdUNARODNYKH POSREDNIKOV/ROO “IMC”» [Site of the center “EURASIAN LEAGUE OF INTERNATIONAL MEDIATORS/ RPA “IMC”]. *mediator-kz*. Retrieved from <https://mediator-kz.com> [in Russian].
- 20 Karl, Maki (2007). Prosto khoroshaia praktika [Just good practice]. *Zhurnal «Mediatsiia i pravo» — Journal of “Mediation and Law”*, 4 (6) [in Russian].

Information about the authors

Momyшева, Farkhiya Sautbekovna — Candidate of juridical sciences, associate professor, dean of the School of Law, the Eurasian Technological University, Almaty, Kazakhstan;

Ospanova, Zhuldyz Batyrbekovna — Candidate of juridical sciences, associate professor, the School of Law of the Eurasian Technological University, international professional mediator, Almaty, Kazakhstan.

Б.Ж. Айтимов^{1*}, Г.А. Ильясова²

¹І. Жансүгіров атындағы Жетісу университеті, Талдықорған, Қазақстан;

²Академик Е.А. Бөкетов атындағы Қарағанды университеті, Қарағанды, Қазақстан
(E-mail: bola_30081978@mail.ru)

ORCID ID 0000-0001-7928-8550, Scopus Author ID: 56192012500

ORCID ID: 0000-0002-8843-2515, Researcher ID WOS: AAR-6742-2020

Блокчейн технологияларды қолдану салалары: шетелдердегі құқықтық реттеу тәжірибесі

Заманауи цифрлық технологиялар барған сайын адам өмірінің түрлі салаларына еніп келеді, сондықтан да мемлекеттер жаңа технологиялық сын-қатерлерге бейімделуге дайын болуы тиіс. Сонымен қатар цифрлық инновациялар саласындағы мемлекеттік стратегияларды қалыптастыру тәуекелдерді жан-жақты бағалауға және технологияларды қолдануда барлық болуы мүмкін жағдайларды ақылға қонымды негіздеуге сүйенуі тиіс. Зерттеудің мақсаты блокчейн технологиясын қолданудың шетелдік тәжірибесін, тиісті салаларда қолданудың ерекшеліктерін, оның құқықтық реттелуіне шолу және оны жетілдіруге қажетті заңнамалық ұсыныстар беру. Зерттеу барысында шетелдердегі денсаулық сақтау, электронды үкімет, криптовалюта, биржалық сауда, нотариат және т.б. салаларда блокчейн технологиясын қолданудың тетіктері, осы қатынастарды құқықтық реттеу ерекшеліктері мен блокчейн технологиясын Қазақстанда пайдаланудың қазіргі уақыттағы қажеттіліктері талданды. Сонымен қатар блокчейн технологиясын Қазақстан Республикасында қолданудың қазіргі жағдайына тоқталып, оны құқықтық реттеудің нормативтік қамтылуында ескерілуі тиіс тұстары анықталды және тиісті заңнамалық ұсыныстар тұжырымдалды. Тақырыптың өзектілігі дербес деректерді жинау, өңдеу, сақтау мен қорғауда адам мен азаматтың құқықтарын қамтамасыз ету бір ғана мемлекетпен шешілетін мәселе емес, әлемдік деңгейде шешілуі тиіс мәселе болып отырғанымен сипатталады. Қазақстан Республикасының ақпараттық қауіпсіздік жөніндегі заңнамаға жақын арада қабылдаған өзгерістер мен толықтырулар қабылданған және олар дербес деректерді қосымша қорғауға бағытталған. Тәжірибеде бұл заңнамалық актілер адам мен азаматтың деректерін жинау, өңдеу мен сақтауда құқықтарды қаншалықты қамтамасыз ететіні зерттеу барысында қарастырылды.

Кілт сөздер: дербес деректер, блокчейн, дербес деректерді жинау, дербес деректерді өңдеу, криптовалюта, смарт-шарт, мәлімет.

Kіpіcne

Жаңа ақпараттық ғасырға өтумен мемлекеттердің және жалпы адамзаттың алдында ақпараттарды жинау, өңдеу, сақтау мен қорғауға байланысты маңызды мәселелер туындады. ҚР Президентінің 2021 жылғы 15 қазандағы № 674 Жарлығымен бекітілген Қазақстан Республикасының құқықтық саясатының 2030 жылға дейінгі Тұжырымдамасының 4-бөлімінде Ұлттық құқықты дамытудың негізгі бағыттарының бірі ретінде цифрландыру мен ақпараттандыру саласын реттеу саясатын жетілдіру екені көрсетілген [1]. Тұжырымдаманың осы бөлімінде «Қазіргі қоғам инновациялық цифрлық технологияларды күнделікті өмірге кеңінен ендірумен сипатталатынын алға тарта отырып, оны нақты нормативтік реттеу қажет» деп көрсетеді. Осыған орай инновациялық цифрлық технологияларды пайдалануда азаматтардың құқықтары, бостандықтары мен мүдделерін қорғау механизмдерінің ұлттық заңнамада жеткілікті қамтылуына талдау жүргізу маңызды. Мұндай технологияларды әзірлеушілер мен иеленушілердің жауапкершілігін арттыруды құқықтық реттеу Тұжырымдаманың алға қойған мақсаттарының бірі. Қазақстанда 2018-2022 жылдар аралығында мемлекеттік деңгейде жүзеге асырылған «Цифрлық Қазақстан» бағдарламасы еліміздің экономика саласын цифрлық түрлендіруде, мемлекеттік органдардың қызметін цифрландыруда біршама тиімді әсер етті. Алайда, цифрлық инфрақұрылымның дамуы мен адами капиталды дамытуда ескерілмеген тұстары жеткілікті. Мәселен, цифрлық технологияларды қолдануда қолайлы инвестициялық ахуал мен инновациялық цифрлық технологияларды қолдануда ұлттық деңгейдегі маңызды ақпараттарды жинау, өңдеу, сақтау мен қор-

* Хат-хабарларға арналған автор. E-mail: bola_30081978@mail.ru

ғаудың құқықтық негіздері мүлдем қалыптасқан жоқ. Қоғамдық қатынастардың барлық салаларындағы ақпаратты жинау, өңдеу, сақтау мен қорғаудың шетелдік тәжірибелерін саралай келе үздік тәжірибе ретінде блокчейн технологиясын қолданатынын байқауға болады. Қаржы, экономика, әлеуметтік салалардағы отандық және шетелдік сарапшылардың пікірлеріне сүйенсек, Қазақстанда блокчейн технологиясын дамытудың бірден-бір кедергісі оның құқықтық реттелмеуі деп есептейді. Блокчейн (blockchain) — бұл қатаң ретпен сақталатын блоктардың тізбесі. Блокчейн сақтау құрылғылары бір ортақ серверге қосылмай реттелетін дерекқор. Блокчейн технологиясын өндіріске енгізудің салалары шектелмейді. Блокчейн технологиясы ең көп қолданылатын салалар бұл Bitcoin криптовалютасы, смарт-шарттар, банк саласы, т.б. Криптовалютада әрбір блоктар тізбесінде транзакциялар туралы мәліметтер қамтылады. Әрбір келесі блок өзінен бұрынғы және кейінгі блоктармен байланыста. Және де бұл блоктардың реттілігі бұзылмайды не өзгертілмейді, олай болған жағдайда жоғарыдағы мәліметтер криптовалюта желісінде жарамсыз болып қалады. Криптовалюталық блокчейнде нақты бір әмиянды (кошелек) немесе смарт-шартты белгілеу үшін таңбалардың жинағы — адресстер қолданылады. Адреске сәйкес тиындарды желі ішінде аударым жасауға болады. Адресстер QR-код түрінде де болуы мүмкін. Мұндағы блоктар майнерлермен өңделген және расталған криптовалюталар желісіндегі транзакциялар тізімі. Блоктар белгілі бір уақыт аралығында құрылып отырады және криптовалюталар түріне қарай бұл уақыт аралығы әртүрлі. Мысалы, Bitcoin блокчейнінде бұл уақыт аралығы 10 минут. Жаңадан құрылған блок қалыптасқаннан кейін бұрынғы блоктар тізбесіне жалғасады. Осылайша блокчейн технологиясы арқылы криптовалютадағы мәліметтер сақталып, әртүрлі заңсыз әрекеттерден (заңсыз аударым жасау мүмкіндігі, алаяқтықпен жасалатын әрекеттер) қорғалады.

Блокчейннің өзге мәліметтерді сақтау технологияларына қарағандағы басты артықшылығы оның орталықсыздандырылуында, яғни жазбалар тек бір жерде сақталмайды, әртүрлі блоктарда сақталып, тізбектер құрайды және заңды түрде желіге кірмесе бұл мәліметтерді толық алу мүмкін емес. Яғни блоктар тізбектерінің бір-бірінен тәуелсіздігі. Деректерді сақтаудың ең үздік технологиясы ретінде әлемнің Германия, АҚШ, Қытай, Жапония, Сингапур сияқты дамыған мемлекеттерімен қатар, Эстония, Австралия сияқты мемлекеттерінде белсенді қолданылып келеді. Мәліметтер тізбектерінің орталықсыздандырылып сақталуына және соған байланысты қорғаныс жүйесінің жоғары болуына байланысты еліміздің дамуын тежеп отырған сыбайлас жемқорлықтың, алаяқтық пен мемлекеттік қаржыларды жымқырудың алдын алуда мүмкіндік береді. Блокчейн технологиясының экономикалық және әлеуметтік салаларда қолданудың әлеуеті зор, оны экономиканың барлық салаларында ендіруге болады. Алайда, блокчейннің азаматтарымыздың өмірін қалай өзгертетінін, оның үздік және қауіпті тұстарын, еліміздегі көптеген процестерді қалайша жеңілдететінін оны құқықтық реттеудің тұжырымдамасынсыз елестету мүмкін емес. Осыған орай, блокчейн технологиясын еліміздің әлеуметтік-экономикалық салаларында енгізу мен оны дамыту үшін қолайлы құқықтық ахуал қалыптастыру бүгінгі таңның өзекті мәселесі.

Әдістер мен материалдар

Блокчейн технологияларын қолдануды құқықтық реттеудің отандық және шетелдік тәжірибесін қарастыруда зерттеудің талдау және салыстырмалы-құқықтық әдістері пайдаланылды. Атап айтсақ, Қазақстан Республикасының ақпараттық қауіпсіздігі туралы заңнамасын зерделеуде талдау әдісі қолданылса, блокчейн технологиясын әлеуметтік-экономикалық салаларды қолдануды құқықтық реттеудің Қытай, Жапония, Германия, АҚШ, Сингапур, БАӘ, Эстония елдерінің тәжірибесін қарауда салыстырмалы-құқықтық әдісті пайдалану арқылы зерттелді. Блокчейн технологиясын, жалпы әлеуметтік-экономикалық салаларды цифрландыруды жетілдіру мәселелеріне қатысты жүргізілген отандық және шетелдік ғалымдардың ғылыми ізденістері талданды.

Нәтижелер

Қазіргі уақытта мәліметтердің қауіпсіздігі мен құпиялылығы басым бағыттардың бірі болып отыр. Цифрлық технологиялардың жылдам дамуы дербес деректерді қорғау саласында жаңа сынтетеуіріндерді қалыптастыруда. Блокчейн технологиясы мәліметтердің қауіпсіздігін жетілдіру мақсатында белсенді түрде зерттеліп әрі енгізіліп келе жатқан құралдардың бірі. Ақпарат болашақтың кепілі болып отырған цифрлық дәуірде азаматтардың дербес деректерінің қауіпсіздігі мен құпиялылығын қамтамасыз ету қаншалықты маңызды екенін түсініп келеміз. Осы контексте блокчейн түрлі салалардағы мәліметтердің қауіпсіздігі мен тұтастығын қамтамасыз етудің әлеуетті құралы болып отыр.

Мақалада мәліметтердің қауіпсіздігін қамтамасыз етуге блокчейн технологиясын батыс және шығыс елдерінде қолданудың мысалдарын қарастырамыз. Блокчейн технологиясының ақпараттың құпиялылық деңгейін жетілдірудегі мүмкіндіктерін, сондай-ақ қандай басымдықтар мен сын-тегеуріндер күтіп тұрғанын зерделейміз.

Дербес деректер мейлінше бағалы әрі нәзік ақпараттық ресурс болып табылады. Оған адамдардың жеке өмірі мен идентификациялауға мүмкіндік беретін мәліметтер жатады. Айтар болсақ, адамның аты-жөні, мекенжайы, телефон номері, қаржылық ақпараттары және т.б. жатқызуға болады. Мұндай ақпараттарды қорғау цифрлық әлемдегі кейінге қалдырылмайтын міндет деп ойлаймыз. Блокчейн технологиясы мәліметтерді есепке алу мен сақтаудың орталықсыздандырылған жүйесі, осыған сәйкес қауіпсіздік пен сенімділіктің жоғары деңгейін қамтамасыз етеді. Блокчейндегі әрбір мәлімет шифрланып, оған деген қол жетімділік ақпараттың иесімен басқарылады. Дербес деректер рұқсат етілген тұлғаларға ғана қол жетімді, соның негізінде мәліметтердің жайылып кетуінен сақтайды. Блокчейнде бір рет енгізілген мәліметтерді жүйеге қатысы бар барлық қатысушылардың келісімінсіз өзгертуге болмайды. Бұл өз кезегінде мәліметтің бүтіндігіне кепілдік береді. Криптография мен орталықсыздандырылуды қолданудың арқасында дербес деректердің транзакциясы делдалдардың қатысынсыз орындалады, соған сәйкес хакерлік шабуылдың тәуекелін азайтады. Блокчейн жүйенің ашық табиғатына сәйкес қатысушылардың барлығы транзакциялар мен мәліметтерді қарай алып, сенімділік орнығады. Осылайша, блокчейн ақпаратты сақтау мен өңдеудің инновациялық бағыты ретінде мәліметтерді қорғаудың жоғары деңгейін қамтамасыз етеді.

Батыс елдері блокчейн технологиясын инновациялық тәсіл ретінде түрлі салаларда белсенді қолданып келеді. Эстония мемлекеті цифрлық идентификациялау мен электронды дауыс берудің инновациялық бағытын дамытуымен ерекшеленеді. Блокчейннің ғаламдық перспективалары туралы жариялы пікірталас жүріп жатқан уақытта аталмыш технологияны мемлекеттік деңгейде қолданып келе жатқан мемлекеттердің бірі — Эстония. 1 млн 300 мыңнан сәл ғана асатын халқы бар Балтық маңы мемлекетінде блокчейн технологиясын медицина саласында, банк секторы мен биржалық саудада және нотариатта қолдануды қолға алған [2].

Мәліметтердің қауіпсіздігін қамтамасыз етуге мамандандырылған Guardtime жобасы 2016 жылдың көктемінен бері Эстонияның Электронды денсаулық сақтау қорымен әріптестікте жұмыс жасап келеді. Guardtime ұсынған шешімдердің бірі орталықтандырылған құзыретті органға сүйенбестен, мәліметтердің түпнұсқалылығын кеңейтілген тексеруге арналған KSI (Keyless signature infrastructure) блокчейн технологиясын енгізу. KSI инфрақұрылымын жүзеге асыра отырып пациенттердің сырқаттану тарихына енгізілген өзгерістерді шынайы уақыт режимінде көруге болады. Нәтижесінде 1 млн-нан астам медициналық жазбалар қорғалады. Guardtime енгізген блокчейн технологиясы медициналық ақпараттардың сақталуын, ашықтығын және бүтіндігін қамтамасыз ете отырып, оны күтпеген өзгертулерден немесе хакер шабуылдарының нәтижесінде болуы мүмкін жойылудан, жүйелік бұзылыстан және зиянкесті бағдарламалардың әрекетінен қорғайды. Мәліметтер өзгерген сайын жүйе автоматты түрде жаңа қол қоюды қалыптастырады, соның әсерінен ақпараттың бүтіндігін бұзуға жасалған әрекеттерге жедел жауап қайтаруға мүмкіндік береді. Жазбалардың өзі KSI блокчейнде сақталмайды, онда тек өзгерістер туралы ақпарат бейнеленетін олардың хеш-мазмұндары тіркеледі. Guardtime командасымен жүзеге асырылған KSI блокчейн инфрақұрылымы Биткойн блокчейні пайда болғанға дейін 2008 жылдың сәуір айынан бері жұмыс жасап келеді.

Блокчейннің келешегі эстондық банк секторы үшін де өзекті екені айқындалды. Эстониялық LHV Bank Биткойнның Colored Coins ашық блокчейн протоколы негізінде Cuber Wallet әмиянын әзірлеген. Cuber Wallet әмияны Android және iOS базаларында девайс иелеріне қол жетімді. Cuber Wallet әмиянын қолданушылар жеке кілттерін өзінің мобильді телефондарында сақтайды. Әмиян тәуліктің кез келген уақытында ақшаны қас-қағымда әрі тегін аударуға мүмкіндік береді.

Блокчейн технологиясы эстондық биржа саудасы үшін қолдануын тапқан. 2015 жылдың күз мезгілінен бастап NASDAQ эстондық биржасында акция иеленушілері блокчейн технологиясы негізінде электронды дауыс беруге мүмкіндік алды. Блокчейн дауыс беру нәтижелеріне өзгеріс енгізуге мүмкіндік бермейді, сондай-ақ дауыс беру нәтижесін түрлі құрылғылардан көруге болады.

Нотариат саласында блокчейн технологиясын Bitnftion жобасы негізінде 2015 жылдың қараша айынан бері қолданып келеді. Осы жобаның e-Residency Эстония Үкіметінің бағдарламасымен бірігуі нәтижесінде бұрын дәстүрлі түрде көрсетілген нотариалдық қызметтерді көруге мүмкіндік алынды. Эстонияда блокчейнді жан-жақты дамытудың басты негізі — мемлекеттік цифрландыруды мақсат еткен саясат болды. Үлгі ретінде Эстония тарихынан бірнеше фактілер келтіруге болады: а) 2002 жы-

лы Эстония Үкіметі елдімекендердің жоғарғы пайызын қамтыған тегін Wifi-жүйесін құрды; ә) 2007 жылдан бастап Эстония билігі электрондық дауыс беруді енгізді; б) 2012 жылы Эстонияда мәліметтерді ультражоғары жылдамдықпен беру үшін көлемді талшықты-оптикалық кабельді инфрақұрылым жасақталды. Сондықтан да блокчейн технологиясын енгізу мемлекеттік технологиялық саясаттың қисынды жалғасы деп танымыз.

Швейцария блокчейнді криптовалюта медицина саласында қолданады. Пациенттердің мәліметтерін блокчейн технологиясын қолдану арқылы сақтау өздері туралы мәліметтерді басқаруды толықтай қадағалау мен олардың құпиялылығын қамтамасыз етуге мүмкіндік береді. Швейцариядағы блокчейнді қолдану әрбір салаға тиесілі стандарттар мен нормалар арқылы реттеліп отырады. Айталық, швейцариялық қаржылық реттеуші FINMA криптовалюталық биржалар мен ICO қажетті нормаларды әзірлеп, енгізген [3].

Блокчейн АҚШ-да банк саласында қаржылық транзакциялардың қауіпсіздігі мен клиенттердің дербес деректерін қорғау мақсатында қолданыс тапқан. Сонымен қатар, сақтандыру мен денсаулық сақтау, криптовалюта саласында блокчейнді қолдану қолға алынған. Аталмыш үдерісті құқықтық реттеу бағытында федералдық және жекелеген штаттарда заңдар қабылданған. АҚШ-тың бағалы қағаздар мен биржалар комиссия (SEC) мен тауарлық фьючерстердің саудасы комиссиясы (CFTC) криптовалюталар мен ICO үшін қажетті ережелерді әзірлеуде [3]. Смарт-шарттар және олардың құқықтық мәртебесі штаттар мен федералдық үкімет деңгейінде талқылануда.

Ұлыбритания білім саласында, соның ішінде академиялық жетістіктерді тексеру мен дипломдар беруде қауіпсіздікті күшейту мен ашықтықты қамтамасыз етуде блокчейнді енгізген. Адамның дербес деректерін қорғауда маңызды қадамдардың бірі — 2016 жылы Еуропалық Одақтың мәліметтерді қорғау туралы жалпыға ортақ регламентті (GDPR — General Data Protection Regulation) қабылдауы болды [3]. GDPR қабылдаумен ЕО әрбір адам мәліметтердің құпиялылығын қамтамасыз ететін мәдениетке өзіндік үлесін қосуына алғашқы қадам жасады, сонымен бірге адамның цифрлық құқығын одан әрі нығайту мақсатындағы қозғаушы күші болды. Ұлыбритания осы стандарттарды қолданумен қатар осы стандарттарға негізделген ұлттық нормативтік актілерді әзірлеп жатыр. Қазіргі уақытта британиялық үкіметтік орган Her Majesty's Land Registry блокчейнді азаматтардың жерге құқығын тіркеу үшін қолдануды және оған қатысты заңнамалық базаны әзірлеуді қолға алуда.

Германияда денсаулық сақтау саласында электронды денсаулық сақтау жазбаларын (EHR) құруда блокчейн белсенді қолданылады. Оған сәйкес пациенттер өздерінің медициналық мәліметтеріне қол жетімділікті бақылап, қажет жағдайда дәрігерлерге рұқсат бере алады. Германияда дербес деректерді өңдеу мәліметтерді қорғау туралы жалпыға ортақ регламентіне (GDPR) және Мәліметтерді қорғау туралы заңымен (BDSG) реттеледі [3]. Мәліметтерді сақтау мен өндеуде блокчейнді қолданар болса, осы нормаларды сақтауы міндетті. Смарт-шарттар мен олардың құқықтық статусы герман құқығы контекстінде әлі күнге дейін талқылануда.

Швеция үкіметі блокчейнді жер құқықтары мен жылжымайтын мүлікті тіркеуде, медицина саласында қолданады. Және оның негізінде осы салалардағы алаяқтықтың мүмкіндіктерін азайтып, ашықтықты қамтамасыз етеді. Швеция ЕО мүшесі ретінде мәліметтерді қорғау туралы Жалпыға ортақ регламентін (GDPR) мойындайды. Және де соған негізделген «Дербес деректер туралы» Заң (Personuppgiftslagen) қабылданған. Сонымен бірге, әрбір салада дербес деректерді мейлінше қорғау мақсатында жекелеген заң қабылданған. Айталық, «Медициналық ақпарат туралы» Заң медицина саласындағы пациенттер мен дәрігерлер туралы дербес деректерді өндеуді реттейді [3]. Сондықтан бұл салаларда блокчейнді қолдануда аталған заңдарды сақтау міндетті. Блокчейнді қолдана отырып жер құқықтарын тіркеуді реттеу мақсатында қазіргі уақытта заңнамалық ережелер қарастырылып жатыр.

Криптовалюталар мен ICO Канадада «Ақшаны жылыстатумен күрес туралы», «Қаржылық қызметтер туралы» заңдарымен реттеліп отырады. Ел үкіметі қазіргі уақытта криптовалюталық биржалар, смарт-шарттар саласын реттеу бойынша заңдар әзірлеуді қолға алған [3]. Канада блокчейнді су көздерінің қауіпсіздігін қамтамасыз ету мен олардың сапасын бақылауда қолдануды мақсат етіп отыр.

Шығыс елдеріндегі блокчейн технологиясын қолдану мен оны пайдалануды реттейтін заңнама арасында алшақтықтар кездеседі. Оның басты себебі шығыс елдерінің технологиялық даму мен оны реттеуге әртүрлі бағыттардың болуымен сипатталады. Төменде шығыс мемлекеттеріндегі блокчейн-технологиясын қолдану мен оны реттеудің бірнеше мысалдарын талдаймыз.

Қытай Халық Республикасы блокчейн технологиясын белсенді қолданушылардың қатарында. 2019 жылы ҚХР Үкіметі блокчейнді ел дамуының болашағындағы басым технология ретінде бекітті.

Сонымен бірге, Қытай Үкіметі криптовалюта мен ICO жүргізуге қатаң қадағалау орнатты. Қытайдың Орталық банкі блокчейнге негізделген сандық валютаны шығарады. Блокчейн технологиясына деген Қытайдың саясаты аралас бағытта десек қателеспейміз. 2019 жылы Қытай Үкіметі блокчейнді дамыту туралы жариялап, оны мемлекеттік дамудың болашақ басым технологиясы деп таныды. Осы жылы блокчейн технологиясын дамытудың құқықтық кеңістігін айқындаған блокчейн туралы заң қабылдаған. Блокчейнді қолдағанына қарамастан, Қытайда криптовалютаға, соның ішінде биткойндарға қадағалауды қатаңдатты. 2017 жылы ICO (Initial Coin Offerings) толықтай тыйым салынып, криптобиржалар жабылды. Осыған қарамастан үкімет Қытайдың кейбір аймақтарында енгізілген DCEP (Digital Currency Electronic Payment) атты ұлттық сандық валюталарды әзірлеудің мүмкіндіктерін одан әрі зерттеуді қолға алған. Бұл сандық валюта Қытайдағы қаржы технологияларының болашағына әсер етуі мүмкін деп күтілуде. Қытай блокчейннің инфрақұрылымын әзірлеу үстінде. Блокчейн мемлекеттік басқару, қаржы, денсаулық сақтау, логистика сияқты т.б. салаларға белсенді енгізілген. «Alibaba» атты қытайлық компания блокчейн платформасы мен бұлттық есептеулер негізінде AntChain бағдарламасын әзірлеген. Қытай мемлекеттік және коммерциялық ұйымдармен бірлесе отырып блокчейн-шешімдерді әзірлеумен айналысатын VeChain, NEO, TRON сияқты блокчейн-жобалардың елі болып табылады [4].

Жапония криптовалютаны заңнамалық тұрғыда ресми мойындаған елдердің бірі. Оған сәйкес криптовалюталық биржалар тіркеледі және қауіпсіздік стандарттарын сақтайды. Сонымен бірге Жапония блокчейн технологиясын қаржы, денсаулық сақтау салаларын қоса алғанда түрлі салаларда қолдану бойынша белсенді ізденіс жасауда. Жапонияда криптовалюталар айырбас жасаудың заңды құралдары ретінде танылған. 2017 жылы Жапония Үкіметі валюталық операторлар туралы заң қабылдап, оған сәйкес криптовалюталарды өндейтін компаниялардың нормалары қалыптасып, олардың қызметі реттеліп отырады. Заң барлық криптовалюталық биржалар Жапонияның Қаржылық басқармасынан лицензиялаудан өтуін және қауіпсіздік пен ақшаларды жылыстатуға қарсы стандарттарды сақтауды талап етеді. Жапонияда BitFlyer, GMO Coin, Coincheck сияқты бірнеше ірі криптовалюталық биржалар жұмыс атқарып келеді. Олар криптовалюталар айырбастау және сақтау үшін әмияндар қызметін ұсынады. Сонымен қатар, криптовалюталық транзакцияларда табыс және қосымша құн салығы енгізілген. Үкімет кейбір криптовалюталық операциялар үшін салықтық жеңілдіктер де қарастырған. Жапонияда блокчейн технологиясын қолдану белсенді зерттеліп келеді. Жапондық компаниялар мен қаржылық мекемелердің көпшілігі, соның ішінде қаржылық операцияларда, жабдықтармен қамтамасыз етуді, денсаулық сақтауда блокчейн-жобаларды іске асырып келеді. Жапония блокчейн-зерттеулермен және әзірлемелермен айналысатын зерттеу және оқу орталықтарының елі, бұл өз кезегінде елдегі блокчейн экожүйесінің дамуына әсерін тигізді. Жапон орталық банкі «сандық иена» (Digital Yen) аталған өзіндік сандық валютаны шығару туралы мәселені зерттеп келеді [4]. Бұл Жапонияның қаржылық инфрақұрылымын өзгертіп, сандық төлемдердің дамуына ықпал етеді.

Оңтүстік Корея мемлекеті де криптовалюталар мен блокчейнді реттейтін заңдар қабылдаған. 2017 жылдан бастап ICO (Initial Coin Offerings) реттеуге қатысты шаралар енгізіліп, анонимді криптовалюталық әмияндарды қолдану шектелді [4]. Заңға сәйкес криптовалюталық биржалар қауіпсіздік пен ақшаны жылыстатуға қарсы стандарттарды қатаң сақтауы тиіс, сонымен бірге пайдаланушылар идентификациялау процедурасын өтеді. Оңтүстік Корея да блокчейн-технологиясына қызығушылық танытып отыр. Ірі корейлік компаниялар мен қаржылық мекемелер белсенді инвестиция құюда. Оңтүстік Кореяда криптовалюталарды айырбастау мен оларды сақтауға байланысты қызмет көрсететін Vithumb, Urbit, Coinone сияқты криптобиржалар жұмыс жасап келеді. Бұл криптобиржалар корей үкіметімен қауіпсіздікті қамтамасыз ету мен заңдарды сақтауда әріптестік жасайды.

Блокчейн технологиясын қолданудағы алдыңғы қатарлы елдердің бірі — Сингапур. Жапония, Оңтүстік Кореядағы секілді мұнда да криптовалюталар мен блокчейнді реттеуге бағытталған заңнама қалыптасқан. Сингапурдың блокчейнді реттеуге қатысты ұтымды тұстарының бірі заңнаманы сақтауды қадағалайтын органның өндіріспен белсенді жұмыс жасауында көрінеді. Өндіріспен өзара ынтымақтастықта жұмыс жасай отырып, қадағалау органдары адамдардың дербес деректеріне байланысты заңды сақтай отырып, инновацияларға кедергі жасамайтын нормалар мен стандарттарды әзірлейді. Сингапур мемлекеттік блокчейн-жобаларды қолдауға инвестиция жасаудан алдыңғы орында. Ең басты жобаларының бірі «Ақылды Сингапур» жобасы. Жоба мемлекеттік басқару жүйесін жақсартып, ашықтықты қамтамасыз етуді мақсат етеді.

Блокчейн мен криптовалюталарға қатысты әлемдік орталық болуға ұмтылып келе жатқан елдердің бірі — Біріккен Араб Әмірліктері (БАӘ). БАӘ 2018 жылы «Криптовалюталар мен блокчейн» ту-

ралы Заң қабылдаған [4]. Заң блокчейн технологиясын елдің қаржы, логистика және денсаулық сақтау салаларын қоса алғанда түрлі салаларында қолданудың құқықтық негізін құрады. Дубайда құрылған «Blockchain Strategy» жобасы блокчейн технологиясын қолдану арқылы мемлекеттік басқарудың тиімді және ашық жүйесін қалыптастыруға бағытталған.

Әлемдік саяси және экономикалық ақпараттық кеңістікке интеграцияланған Қазақстан Республикасы мемлекеттік органдар мен жеке құрылымдардың қызметін цифрландыруды дамыту бойынша көзге көрінетіндей қадамдар жасап келеді. Біздің ойымызша қоғамды цифрландырудың жаңа мүмкіндіктерін, оның ішінде туындауы мүмкін тәуекелдер мен қауіп-қатерлерге мейлінше көңіл бөлмеу Қазақстандағы мемлекеттік билікті жүзеге асыруға қауіп төндіріп, билікті жоғалтып алуға алып келуі мүмкін. Электрондық үкіметтің пайда болуы қоғам мен мемлекет арасындағы өзара қатынастың өзгеруіне ғана алып келген жоқ, сонымен бірге көптеген міндеттерді әкімшілендіруге қажетті бюджет шығындарын азайтты. Қазақстандық ақпараттық кеңістіктегі осындай жағымды өзгерістермен қатар республиканың ақпараттық қауіпсіздігінде шынайы тәуекелдер мен қауіп-қатердің көбеюі тенденциясы да байқалады.

Әлемнің өзге елдері секілді Қазақстан да инновациялық экономиканы дамытады, экономика салаларының цифрлық трансформациясы жүргізіліп келеді, себебі қазіргі кезеңде цифрландыру — бұл экономикалық өсімнің басты қозғаушы күші. Цифрландыру Қазақстан үшін ұлттық басымдықтардың біріне айналды.

Қазақстанда цифрландыру процесі, ақпаратты өңдеу белсенді жүруде. 2025 жылға дейінгі Қазақстан Республикасы дамуының ұлттық жоспарында «қолжетімділігі шектеулі ақпаратты қоспағанда, мемлекеттік органдар мен квазимемлекеттік сектор ұйымдарының қызметіне қатысты барлық ақпарат ашық қолжетімділікте ұсынылатын болады» деп көрсетілген (4-міндет) [5].

Қазақстан Республикасы Үкіметінің қаулысымен цифрлық трансформация, ақпараттық-коммуникациялық технологиялар мен киберқауіпсіздік саласын дамытудың 2023-2029 жылдарға арналған Тұжырымдамасы бекітілді, онда дербес деректерді қорғауды күшейтуге байланысты мәселелер қаралды. Ақпараттық-коммуникациялық технологиялар мен киберқауіпсіздік саласын дамыту қағидаттарының бірі жеке өмір мен дербес деректерді қорғауға сенім, сондай-ақ цифрлық қауіпсіздікке ішкі бақылауды күшейту болып табылады [6].

ҚР Президентінің Жарлығымен бекітілген «2030 жылға дейінгі Құқықтық саясат тұжырымдамасымен» дербес деректер туралы заңнаманы базалық қағидаттарға сәйкес қайта қарау міндеті бекітілген. Сонымен қатар халықаралық тәжірибені ескере отырып қазіргі уақытта Цифрлық кодекстің жобасы даярлануда.

Қазақстанда дербес деректерді жинау, өңдеу және сақтаумен байланысты туындайтын қоғамдық қатынастарды реттейтін нормативтік-құқықтық база қалыптасып келеді. Алайда, блокчейн-технологиясын қолданудың, оны құқықтық реттеудің қағидаттары мен тетіктерін бекітетін, оны қолданған жағдайда туындайтын қоғамдық қатынастарды реттейтін нормативтік-құқықтық акт немесе тиісті заңнамада нормалар жоқ. Қазақстанда блокчейн және криптотехнологияларды дамытудың Ұлттық қауымдастығы жұмыс атқарады. Одан бөлек қазақстандық нарықта блокчейн-технологиясын дамытудың IT-кластерлері құрылуда [7]. 2020 жылдан бері салық төлеушілер қосымша құн салығын басқарудың блокчейн технологиясына негізделген жаңа жүйесін пайдаланып келеді.

Блокчейн технологиясын дамытумен айналысатын қазақстандық жеке компаниялар мен қазақстандық қатысы бар шетелдік әзірлеушілер халықаралық нарықта өздерін танытып келеді. Қазақстандық Prime Source компаниясының блокчейнге негізделген Cognitive технологиясы әлемдік ірі Plug&Play атты акселератордың бағалауынша қаржылық технологиялар ішінен жиырмасының мейлінше болашағы бар деп танылған.

Қорытынды

Блокчейн технологиясын қолданудың шетелдік тәжірибесін қарастыра келе төмендегідей қорытындыларға келуге болады:

1) шет елдердің барлығында дерлік блокчейн технологиясын қолдануды құқықтық реттеудің екі сатылы екенін байқалады. Бірінші, ақпаратты жинау, өңдеу мен сақтауды жүзеге асыруда туындайтын қатынастарды реттейтін нормативтік-құқықтық база ретінде әрбір елде заң қабылданған. Екінші, заңда нақтыланбаған тұстары тиісті салаларда блокчейнді қолданудағы ұстануы тиісті регламенттермен реттеледі. Бұл негізгі дұрыс шешімдердің бірі. Денсаулық сақтау, банк, криптовалюта т.б. сала-

ларда туындайтын қатынастарда бір-бірінен ерекшелетін тұстары жеткілікті. Қазақстандық тәжірибеде де осы жолды негізге алынуы тиіс деп ойлаймыз.

2) блокчейн технологиясының негізінде дербес деректерді қорғаудың ұлттық регламенті қабылдануы тиіс. Регламентке сәйкес дербес деректердің иелері мәліметтер қалай және неге жиналатыны, жүктелетіні, өзге біреулерге берілетіні немесе жойылатыны туралы мейлінше анық келісім беруі қажет. Азаматтарға өз деректеріне берілген қол жетімділік мәліметтерді кім және қалай қолданып жатқандығы туралы бақылауға мүмкіндік беретіндей болуы қажет.

3) «Дербес деректер және оларды қорғау туралы» ҚР 2013 жылғы 13 мамырдағы № 94-V Заңының 25-бабының 2-тармағында «Дербес деректерді жинау мен өңдеудің мақсаттарына жеткеннен кейін, сондай-ақ заңнамада көзделген өзге де жағдайларда оларды жою жөнінде шаралар қолдануға міндетті» деп көрсетеді. Алайда, меншік иесі және (немесе) оператордың, сондай-ақ дербес деректерді жинау, өңдеу мен сақтауды ұйымдастыруға жауапты тұлғаның іс-әрекеттерін тұрақты бақылау мен мониторинг жасауды реттейтін нормалар жоқ. Бұл операторға немесе дербес деректерді өңдеу мен сақтауды ұйымдастыруға жауапты тұлғаға мәліметтерді толық жоймаған немесе жеке деректер тарап кеткен жағдайда жауаптылықтан қашуынан мүмкіндік береді. Біздің ойымызша, оларға мәліметтерді жойылуы процесін бақылау мен тұрақты мониторинг жасауға міндеттеме бере отырып, олардың қолына дербес деректердің түспейтін технологиялар қолданылуы тиіс. Осыған орай, бақылау мен тұрақты мониторинг жасау процесі блокчейн сияқты технологияның негізінде жүзеге асырылуы тиіс.

Мақала 2023-2025 жылдарға арналған ғылыми және (немесе) ғылыми-техникалық жобалар бойынша гранттық қаржыландыру шеңберінде Қазақстан Республикасы Ғылым және жоғары білім министрлігі Ғылым комитетінің тапсырысы бойынша ИРН АР19679658 «Қазақстан Республикасында блокчейн технологиясын қолдануды құқықтық реттеу: теория және тәжірибе» тақырыбы бойынша дайындалды.

Әдебиеттер тізімі

- 1 «Қазақстан Республикасының құқықтық саясатының 2030 жылға дейінгі Тұжырымдамасын бекіту туралы» Қазақстан Республикасы Президентінің 2021 жылғы 15 қазандағы № 674 Жарлығы. — [Электрондық ресурс]. — Қолжетімділік тәртібі: <https://adilet.zan.kz/kaz/docs/U2100000674>
- 2 Как Эстония применяет блокчейн в масштабах целого государства. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://habr.com/ru/companies/wirex/articles/396095/>
- 3 Top 10 Countries Leading Blockchain Technology In the World. — [Electronic resource]. — Access mode: <https://www.blockchain-council.org/blockchain/top-10-countries-leading-blockchain-technology-in-the-world/>
- 4 Мир на блокчейне: где уже применяется новая технология. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <https://www.forbes.ru/tehnologii/362499-mir-na-blokcheyne-gde-uzhe-primenyaetsya-novaya-tehnologiya>
- 5 «Қазақстан Республикасының 2025 жылға дейінгі Ұлттық даму жоспарын бекіту және Қазақстан Республикасы Президентінің кейбір жарлықтарының күші жойылды деп тану туралы» Қазақстан Республикасы Президентінің 2018 жылғы 15 ақпандағы № 636 Жарлығы. — [Электрондық ресурс]. — Қолжетімділік тәртібі: <https://adilet.zan.kz/rus/docs/U1800000636>
- 6 «2023-2029 жылдарға арналған цифрлық трансформация, ақпараттық-коммуникациялық технологиялар саласын және киберқауіпсіздікті дамыту тұжырымдамасын бекіту туралы» Қазақстан Республикасы Үкіметінің 2023 жылғы 28 наурыздағы №269 қаулысы. — [Электрондық ресурс]. — Қолжетімділік тәртібі: // <https://adilet.zan.kz/rus/docs/P2300000269>
- 7 Райымбек Н. Ожидаемые изменения в законодательстве Республики Казахстан, связанные с внедрением технологии блокчейн / Н. Райымбек, Л. Махметова. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=31758563&pos=6;-106#pos=6;-106

Б.Ж. Айтимов, Г.А. Ильясова

Сфера применения технологии блокчейн: зарубежная практика правового регулирования

Современные цифровые технологии все больше проникают в различные сферы жизни человека, поэтому государства должны быть адаптированы к новым технологическим вызовам. В то же время построение государственной стратегии в области цифровых инноваций должно основываться на всесторонней оценке рисков и разумном обосновании допустимых случаев применения технологий. Целью исследования является обзор использования технологии блокчейн в соответствующих областях, а также зарубежного опыта ее правового регулирования и предоставление концептуальных предло-

жений по совершенствованию законодательства. В ходе исследования проанализированы механизмы использования технологии блокчейн зарубежом в сферах здравоохранения, электронного правительства, криптовалюты, биржевой торговли, нотариата, особенности правового регулирования данных отношений и современные потребности использования технологии блокчейн в Казахстане. Вместе с тем, с учетом современного состояния применения технологии блокчейн в Республике Казахстан, определены стороны, которые должны быть затронуты в ее правовом регулировании, и внесены соответствующие законодательные предложения. Актуальность темы исследования заключается в том, что защита прав и свобод человека и гражданина при сборе, обработке, хранении и защите его персональных данных является проблемой, решаемой не только в рамках одного государства, но и в мировом масштабе. В Республике Казахстан недавно были приняты поправки в законодательство по вопросам информационной безопасности, направленные на дополнительную защиту персональных данных. Было изучено, насколько эти законодательные акты на практике обеспечивают права человека и гражданина при сборе, обработке и хранении данных.

Ключевые слова: персональные данные, блокчейн, сбор персональных данных, обработка персональных данных, криптовалюта, смарт-контракт, информация.

B.Zh. Aitimov, G.A. Ilyassova

The scope of blockchain technologies: foreign practice of legal regulation

Modern digital technologies are increasingly penetrating into various spheres of human life, so states must be ready to adapt to new technological challenges. At the same time, the construction of a state strategy in the field of digital innovation should be based on a comprehensive risk assessment and a reasonable justification of acceptable cases of technology use. The purpose of the study is to review the application of blockchain technology in relevant fields, foreign experience in its legal regulation and provide conceptual proposals for improving legislation. The study analyzes the mechanisms of using blockchain technology abroad in the fields of healthcare, e-government, cryptocurrency, exchange trading, notary, etc., the specifics of legal regulation of these relations and the current needs of using blockchain technology in Kazakhstan. At the same time, focusing on the current state of application of blockchain technology in the Republic of Kazakhstan, the parties have been identified that should be taken into account in its legal regulation and relevant legislative proposals have been considered. The relevance of the research topic lies in the fact that the protection of human and civil rights and freedoms in the collection, processing, storage and protection of personal data is a problem that can be solved not only within one state, it is a global problem. The Republic of Kazakhstan has recently adopted amendments to legislation on information security issues aimed at additional protection of personal data. The extent to which these legislative acts in practice ensure human and civil rights in the collection, processing and storage of data is considered.

Key words: personal data, blockchain, personal data collection, personal data processing, cryptocurrency, smart contract, information.

Reference

- 1 “Qazaqstan Respublikasynyn ququqtyq saiasatynyn 2030 zhylyga deiingi Tuzhyrymdamasyn bekitu turaly” Qazaqstan Respublikasy Presidentinin 2021 zhylygy 15 qazandagy No 674 Zharlygy [On the approval of the Concept of Legal Policy of the Republic of Kazakhstan until 2030, Decree of the President of the Republic of Kazakhstan dated October 15, 2021 No. 674]. (n.d.). *base.adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/kaz/docs/U2100000674> [in Kazakh].
- 2 Kak Estonia primeniaet blokchein v masshtabakh tselogo gosudarstva [How Estonia uses blockchain on the scale of an entire state]. Retrieved from <https://habr.com/ru/companies/wirex/articles/396095/> [in Russian].
- 3 Top 10 Countries Leading Blockchain Technology In the World. Retrieved from <https://www.blockchain-council.org/blockchain/top-10-countries-leading-blockchain-technology-in-the-world/>.
- 4 Mir na blokcheine: gde uzhe primeniaetsia novaia tekhnologiiia [The world on the blockchain: where the new technology is already being applied]. (n.d.). *base.forbes.ru*. Retrieved from <https://www.forbes.ru/tehnologii/362499-mir-na-blokcheyne-gde-uzhe-primeniaetsia-novaya-tehnologiya> [in Russian].
- 5 “Qazaqstan Respublikasynyn 2025 zhylyga deiingi Ultyq damu zhosparyn bekitu zhane Qazaqstan Respublikasy Presidentinin keibir zharlyqtarynyn kushi zhoilydy dep tanu turaly” Qazaqstan Respublikasy Presidentinin 2018 zhylygy 15 aqpanday No. 636 Zharlygy [On the approval of the National Development Plan of the Republic of Kazakhstan until 2025 and the invalidation of certain decrees of the President of the Republic of Kazakhstan Decree of the President of the Republic of Kazakhstan dated February 15, 2018 No. 636]. (n.d.). *base.adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/rus/docs/U1800000636> [in Kazakh].
- 6 “2023-2029 zhyldarga arnalgan tsifirlyq transformatsiia, aqparattyq-kommunikatsiialyq tekhnologiialar salasyn zhane kibernetika damy turaly” Qazaqstan Respublikasy Ukimetinin 2023 zhylygy 28 naurydzagy No 269 qaulysy [On approval of the Concept of Digital Transformation, development of the information and communication technologies and cybersecurity industry for 2023-2029, Resolution of the Government of the Republic of Kazakhstan dated March 28, 2023 No. 269]. (n.d.). *base.adilet.zan.kz*. Retrieved from <https://adilet.zan.kz/rus/docs/P2300000269> [in Kazakh].

7 Raiymbek, N., & Makhmetova, L. (2015). Ozhidaemye izmeneniia v zakonodatelstve Respubliki Kazakhstan, svyazannye s vnedreniem tekhnologii blokchein [Expected changes in the legislation of the Republic of Kazakhstan related to the introduction of blockchain technology]. (n.d.). *base.online.zakon.kz*. Retrieved from https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=31758563&pos=6;-106#pos=6;-106 [in Russian].

Information about the authors

Aitimov, Bolat Zholdasbekovich — PhD, Associate professor of the Higher School of Law and Economics of the Zhetysu University named after I. Zhansugurov, Taldykorgan, Kazakhstan;

Ilyassova, Gulzhazira Aktureevna — Candidate of juridical sciences, Full Professor, Research Professor at the Department of civil and labor law, Karaganda Buketov University, Karaganda, Kazakhstan; e-mail: g.iliasova@mail.ru.